Sfântul mare mucenic Mina, Egipt (†304)

(s.v. 11 noiembrie / s.n. 24 noiembrie)

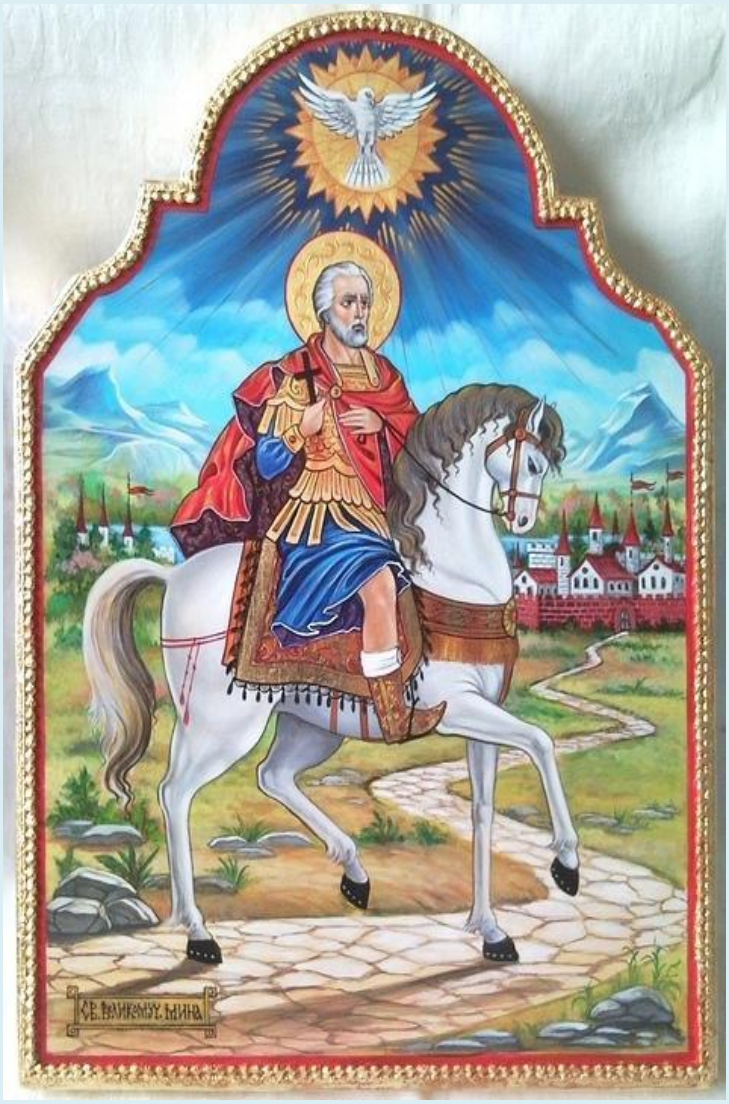

Materiale despre Sfântul mare mucenic Mina, Egipt:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-mare-muc-Mina-(11-nov)

https://archive.org/details/@steaemy?query=mare+mucenic+Mina

****

Este unul dintre cei mai iubiţi şi cunoscuţi sfinţi ai Ortodoxiei, începând din secolul 4 şi până azi. De altfel, oraşul de marmură al Sfântului Mina - Abu Mena - construit în deşert, la 45 km de Alexandria, pe locul în care s-au aflat sfintele sale moaşte, a fost unul dintre marile locuri de pelerinaj şi tămăduire ale lumii creştine. Dar şi musulmanii îl venerează, ca mare făcător de minuni. Egiptenii spun că nu înţeleg de ce românii se roagă Sfântului Mina doar pentru aflarea lucrurilor pierdute, pentru că în Egipt este iubit pentru multele sale de minuni,

fiind într-adevăr grabnic ajutător în orice fel de probleme de viaţă şi sănătate. Sfântul Mina este prăznuit de ortodocşi pe 11 noiembrie, iar romano-catolicii îl serbează pe 24 noiembrie.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (noiembrie), ziua a unsprezecea - Sfinţii mucenici, Mina, Victor şi Vichentie. Şi pomenirea Sfintei mucenițe Stefanida. Şi cuviosul părintele nostru şi mărturisitorul Teodor Studitul (Minei) 7
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Mina..... 33
Acatistul Sfântului mare mucenic Mina..... 41
Acatistul Sfântului mare mucenic Mina (din Frigia)..... 54
Paraclisul Sfântului mucenic Mina 64
Paraclisul Sfântului Mina, marele mucenic şi făcător de minuni..... 78
Canonul şi acatistul Sfântului mare mucenic Mina (după ediţia din Iaşi 1862) 93
Imnografie..... 94
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului marelui mucenic Mina 96
Vieţile Sfinţilor - Povestirea lui Timotei, arhiepiscopul Alexandriei, despre minunile Sfântului şi marelui mucenic Mina..... 102
Sfântul mare mucenic Mina - drumul spre sfințenie 107
Sinaxar din 11 noiembrie 108
Proloagele din 11 noiembrie 113
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic Mina; Sfinţii mucenici Victor, Vichentie şi Ştefanida; Sfântul cuvios Teodor Studitul..... 124
Calendar Ortodox - Sfântul mare mucenic Mina; Sfinţii mucenici Victor, Vichentie şi Ştefanida; Sfântul cuvios Teodor Studitul..... 126
Moaştele Sfântului Mina..... 164
Minuni ale Sfântului Mina ... în zilele noastre, în România..... 176
Predici şi editoriale despre Sfântul mare mucenic Mina 177
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mare mucenic Mina 178
Mitropolitul Augustin de Florina - Cuvânt la pomenirea Sfântului mare mucenic Mina - Trebuie să aşteptăm multe răutăţi. Să avem ca armă atotputernică rugăciunea!..... 180
Părintele Ciprian Negreanu (Cluj) – Predică la praznicul Sfântului mare mucenic Mina (2009) 184
IPS Teodosie, arhiepiscopul Tomisului - Predică la Duminica a XXV-a după Rusalii - Sfântul mare mucenic Mina 188

Sfântul mare mucenic Mina – "samarineanul milostiv" până la mucenicie 196
Valeriu R. Bob - Sfântul mare mucenic Mina, făcătorul de minuni 199
Povestirea bătrânului David, dionisiatul despre Sfântul Mina, egipteanul 211
A găsit serviciu, rugându-se la Sfântul Mina 213
Marea minune a Sfântului Mina din noaptea Sfintelor Paşti 214
Adrian Cocoşilă - Sfântul Mina, ocrotitorul celor păgubiţi 216
Radu Alexandru - Oraşul Sfântului Mina 221
Lăcaşuri Ortodoxe - Sfântul mare mucenic Mina – descoperiri importante, ameninţări, biserici din trecut şi prezent 228
Maria Chirculescu - Jurnal de pelerin - În vizită la Sfântul Mina, Abu Mena 272
(Foto) Odoarele Mănăstirii Mega Spileo 288
Icoane 302

Evanghelia şi Apostolul zilei

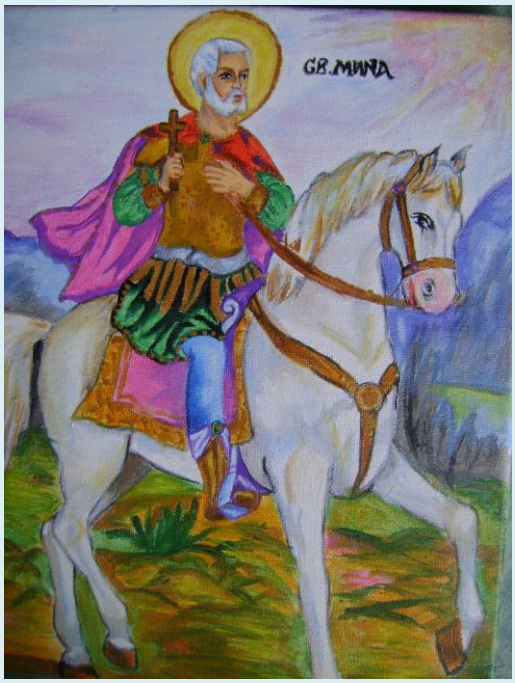

Evanghelia

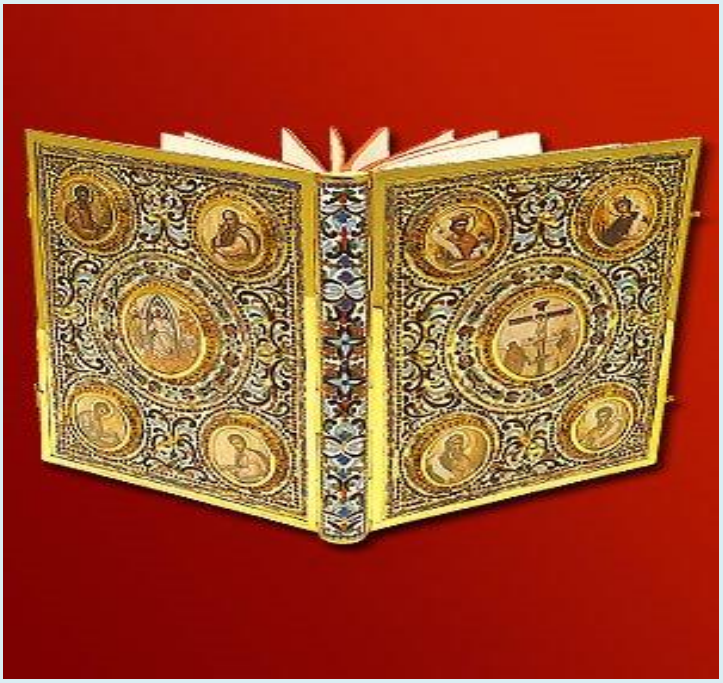

Matei 10, 32-36; 11, 1

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:
32. Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri.

33. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor şi Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri.
34. Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.
35. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.
36. Şi duşmanii omului (vor fi) casnicii lui.
1. Sfârşind Iisus de dat aceste învăţături celor doisprezece ucenici ai Săi, a trecut de acolo ca să înveţe şi să propovăduiască mai departe prin cetăţile lor.

Apostol

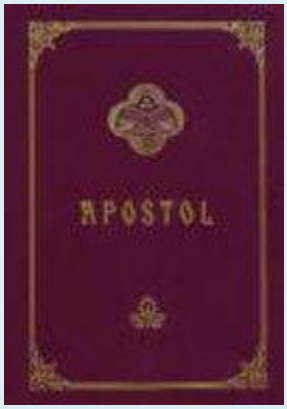

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 12, 1-10

Fraţilor,
1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Luaţi aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?

8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

În această lună (noiembrie), ziua a unsprezecea - Sfinţii mucenici, Mina, Victor şi Vichentie. Şi pomenirea Sfintei muceniţe Stefanida. Şi cuviosul părintele nostru şi mărturisitorul Teodor Studitul (Minei)

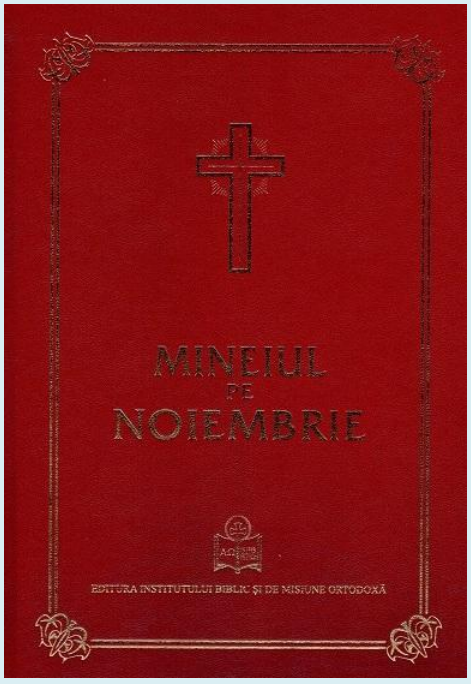

La Vecernie

La Doamne strigat-am... Stihirile pe 6 ale mucenicilor 3 şi ale cuviosului 3.

Stihirile mucenicilor, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Râvnind patimii Celui fără de patimă, te-ai dat pe sine-ţi ca un miel spre junghiere de bunăvoie, purtătorule de chinuri prea lăudate Mina. De mânia tiranului nu te-ai spăimântat; de chinurile trupului nu te-ai slăbit. O, ce împotrivire tare de luptele tale! Prin care ai surpat la pământ pe cel mândru, mucenice.

Rănindu-te cu bătăi, şi fiind întins pe lemn, ca mai înainte Stăpânul; şi strujindu-ţi-se coastele în toate părţile cu fier, nu te-ai lepădat de numele lui Hristos, fiindu-ţi ochii sufletului către El. Către care uitându-te neîncetat, sfinte, ai suferit durerile trupului, Mina fericite.

Mucenice Mina pururea pomenite, tu pentru dragostea lui Hristos ai părăsit negura lumii şi oştirea cea pieritoare, şi întunericul idolilor, şi sfaturile păgânilor, numărându-te împreună cu oştirea celor aleşi ai Lui. Pentru aceasta te-ai şi arătat foarte cu adevărat nebiruit, mucenice, pătimind pentru Dânsul.

Alte **Stihuri** ale cuviosului, asemenea:

Părinte Teodore, luând daruri cereşti mai presus de gând, asemenea numirii cu adevărat, cu bună credinţă le-ai împărţit celor ce te iubesc, pe tine. Şi înmulţind talantul, fericite, ai auzit dumnezeiescul glas, care te chema pe tine înlăuntru cămării, unde acum vieţuieşti lângă scaunul Împăratului tuturor, vrednicule de minune.

Părinte al părinţilor Teodore, tu ai adus lui Hristos mulţime de sihaştri, făcându-te următor lui Hristos, pricinuitor de mântuire, strălucindu-te cu învăţătura, şi împodobindu-te cu folosinţele sufletelor şi arătându-te gură Domnului, ca un prooroc prea înţelept; căruia acum stând înainte, adu-ţi aminte de noi.

Harul cel îndestulat al Duhului, s-a vărsat prin buzele tale, sfinţite tăinuitorule înţelept, izvorând izvoare de învăţături Teodore, şi arătându-te apărător bunei-credinţe şi tare ajutător adevărului, stâlp şi întărire credinţei celei drept-măritoare, şi îndreptător desăvârşit vieţii monahiceşti, prea înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea, a lui Vizantie*

Iarăşi ne-a răsărit nouă pomenirea cea de peste an, a luminătorilor lumii, a lui Mina, a lui Victor şi a lui Vichentie, luminând inimile credincioşilor, care s-au luptat pentru Hristos şi pentru Crucea Lui. Pentru aceasta pe Hristos Dumnezeul nostru, cel ce i-a încununat pe dânşii cu slavă şi cu cinste, să-i slăvim întru cântări.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

De mari daruri te-ai învrednicit curată Fecioară, singură Maica lui Dumnezeu, că ai născut cu trup pe Unul din Treime, pe Hristos, Dătătorul de viaţă, spre mântuirea sufletelor noaste.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Fecioara şi Maica Ta curată, văzând pe norodul cel fărădelege, că Te pironeşte pe Cruce fără dreptate, i se rănea inima Mântuitorule, precum a zis mai înainte Simeon.

Stihoavna din Octoih. Iar de voieşti zi şi acestea de faţă, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Împungându-te cu spini, bătându-te cu vine de bou, topindu-ţi-se trupul de foc, nu te-ai lepădat de numele lui Hristos cel mântuitor, nu te-ai biruit la minte, nu ai jertfit idolilor, ci te-ai făcut de bunăvoie junghiere şi jertfă curată şi desăvârşită Stăpânului tău, mucenice Mina.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Împungându-ţi-se ochii şi pe lemn spânzurându-te şi de toate părţile arzându-te cu făclii şi din răutatea judecătorului tăindu-ţi-se vinele, şi tăindu-ţi-se capul cu sabia, te bucurai slăvite Victore pătimitorule al Mântuitorului, care ai biruit taberele vrăjmaşului, cu ajutorul Duhului.

Stih: Sfinţilor celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înşii.

Încununatu-te-a Domnul cu cununa darurilor, Ştefanida mult pătimitoare, de voia ta te-ai dat pe sine-ţi la munci, cu vitejia sufletului; că legându-te de doi finici, te-ai despicat în două părţi şi ai zburat către Domnul ca o pasăre, lăsându-ţi trupul în mâinile vânătorilor, ceea ce eşti vrednică de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestirea minunilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele drăceşti ai pierdut, Cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Având îndrăznire către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Ochiul inimii mele către tine îl tind, Stăpână, nu trece amărâta mea suspinare. În ceasul când va judeca Fiul tău lumea, fii mie acoperământ şi ajutătoare.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Văzându-Te răstignit Hristoase, Ceea ce Te-a născut, striga: Ce taină străină este aceasta care văd, Fiul meu? Cum mori spânzurat pe lemn cu trupul, Dătătorule de viaţă.

Troparul mucenicilor, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sau acesta asemenea: Ca cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trupuri, şi cu purtătorii de nevoinţă împreună petrecător, adunându-ne cu credinţă, te lăudăm pe tine Mina, cerşind pace lumii, şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuviosului, glasul al 8-lea*

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Teodore, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Frumuseţea mucenicilor şi lauda cuvioşilor, minunatul Mina, cu sfinţenie să se laude; căci ca un soare a strălucit cu razele minunilor, şi a luminat cugetele credincioşilor. Acesta astăzi îndeamnă pe iubitorii de prăznuire spre lauda Zidi-torului.

A Născătoarei

Curată prea fără prihană, Fecioară Preasfântă, roagă-te lui Hristos Stăpânului tuturor, căci pe El L-ai născut, şi ca pe un prunc cu lapte L-ai hrănit; ca să ne

mântuiască pe toţi, din nevoia de faţă, şi să ne învrednicească stării celor aleşi, pe cei ce cu credinţă te lăudăm pe tine.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Leapădă-se de sine, arătat zice singur Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu şi Cuvântul, cel ce voieşte a-i urma Lui. Care marele între nevoitori, mucenicul Mina, mai întâi săvârşind-o prin pustnicie, şi a doua prin nevoinţe, a strălucit ca o stea, luminând lumea cu strălucirile minunilor.

A Născătoarei

Cel ce S-a născut din Tatăl împreună veşnic, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, cu cuvânt negrăit, în vreme purtător de trup, din tine Născătoare de Dumnezeu S-a născut, ca să mântuiască ca un Bun lumea, de răutatea înşelătorului. Deci, cu multă cinstire, pe tine cunoscându-te pricina acestor daruri, te lăudăm prea curată, Preasfântă Mireasă a lui Dumnezeu.

Canoanele din Octoih, unul cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor 2 pe 8.

Canonul mucenicilor

facere a lui Teofan

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Mie celui ce cinstesc pomenirea; roagă-te să mi se trimită de sus strălucire de lumină dătătoare, gonind norul necunoştinţei mele.

Dorind a vedea nemurirea ceea ce va să fie, ai voit a murii mucenice muncindute, râvnind patimilor Celui ce cu moartea a surpat pe moarte, Mina fericite.

Nesuferind pururea pomenite a vedea ocărând pe Dumnezeu, te-ai depărtat petrecând în munţi, gătindu-te pe sine-ţi spre chinuire, şi spre nevoinţe, care le-ai săvârşit cu gând întărit.

A Născătoarei

Ca o masă însufleţită ai încăput întru tine Pâinea vieţii noastre, ca un rug nu te-ai ars fiind Focul, şi ca o vie neadăpată odrăsleşti Strugurul cel nelucrat; ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon, al cuviosului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Pe călăraşii lui faraon...

Luminându-te cu strălucirile Duhului Sfânt, cele dătătoare de lumină, părinte, te-ai făcut stâlp cu totul luminos, de Dumnezeu grăitorule, povăţuind către pământul făgăduinţei, pe cei ce se sârguiesc către el, tăinuitorule al celor negrăite, Teodore.

Cu toată bucuria mergând către Dumnezeu, prin voirile cele neîncetate, mai înainte de sfârşit, te-ai arătat îmbrăcat cu moarte purtătoare de viaţă, cuvioase, şi acum după vrednicie ai luat viaţa cea neîmbătrânită, părinte purtătorule de Dumnezeu, Teodore.

Biruind săltările patimilor bărbăteşte, ai defăimat toate pornirile tiranilor, arătând bărbăţie de Dumnezeu primitorule, învăţând să cinstească Teodore, icoana lui Hristos, şi chipurile Sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuget curat citind, prea înţelepte, Scripturile cele de Dumnezeu insuflate, ai adunat avere de bunătăţi şi dogme de bună credinţă, îmbogăţindu-te cu ştiinţa şi cu strălucirea vieţii, strălucind întru amândouă, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născut-ai pe Cuvântul lui Dumnezeu întrupându-Se, Cel mai înainte neîntrupat, pe Cel ce a vieţuit în lume ca un Dumnezeu şi Om, mai presus de fire, ceea ce

eşti fără de prihană, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Pentru aceea toţi te cinstim, ca pe ceea ce eşti după Dumnezeu, folositoarea noastră.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne lăudăm; ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea ipostatică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Întărâtându-se tiranul de cuvintele tale cele prea înţelepte, te chinuia pe tine fără de milă, cu vine de bou crude, socotind că te va pleca cu acelea, Mina fericite.

Uitându-te cu ochii cei de gând către Domnul, ai suferit asprimea chinurilor trupului, cele cu multă greutate, cu vitejia gândului, Mina fericite.

Nespăimântându-te de durerea cea mare a muncilor, având râvnă dumnezeiască, ai mers către nevoinţe, strigând: Necăutându-mă nimenea, am venit de sine-mi chemat.

A Născătoarei

Din porţile iadului m-a scos Cel ce S-a întrupat din tine, primind moarte de bunăvoie, fiind eu omorât de mâncarea cea rea a lemnului; Ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit din...

Într-armându-te cu toată într-armarea lui Hristos, prea fericite, ai suferit durerile bătăilor, chinuindu-te cumplit, şi închizându-te în temniţă, şi ca un părtaş patimii Lui, te-ai împărtăşit şi împărăţiei.

Fiind purtat de Dumnezeu arătat, şi aprins de râvnă, ai risipit spurcatele învăţături ale celor fără de minte, cu învăţăturile tale, prea înţelepte; că te-ai îmbogăţit cu darul de la Dumnezeu, Teodore.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru ştiinţă lucrător, în fapte teolog, ai fost nouă de Dumnezeu grăitorule, sihastru, învăţător slăvit, sfinţit mucenic, stâlp Ortodoxiei, şi întărire Bisericii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeu Cuvântul, Cel de o Fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul, vrând să înnoiască pe începătorul neamului, l-a luat pe el după ipostas din tine, aflându-te pe tine mai sfântă decât pe toţi, Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Cel ce ai întărit din început cerurile întru pricepere şi pământul pe ape l-ai întemeiat, pe piatra poruncilor Tale, Hristoase, mă întăreşte; că nu este sfânt afară de Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Condacul cuviosului, glasul al 2-lea:

Podoble: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Viaţa ta cea singuratică şi întocmai cu îngerii, cu vitejeşti lupte o ai luminat şi împreună cu îngerii locuitor, de Dumnezeu fericite Teodore te-ai făcut, cu care împreună lui Hristos Dumnezeu roagă-te neîncetat, pentru noi toţi.

Alt **Condac** al cuviosului, glasul al 8-lea:

Podoble: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Luminătorul Bisericii cel prea luminat, şi povăţuitorul monahilor cel prea îndumnezeit, să se încununeze acum cu flori de cântări, alăuta Mângâietorului cea dumnezeiesţe glăsuitoare; turnul cel neclintit al Ortodoxiei, şi să audă: Bucură-te, părinte Teodore.

Icos: Om de cele cereşti gânditor, de la Dumnezeu dăruit fiind nouă celor pământeni, de Dumnezeu purtătorule. Căci cu învăţăturile tale noi cei muritori, de cele cereşti gânditori ne aflăm. Pentru aceasta către tine strigăm fiii tăi cu credinţă unele ca acestea:
Bucură-te, prin care ne închinăm Treimii;
Bucură-te, prin care Dumnezeu se laudă;
Bucură-te, canonul călugărilor cel drept;
Bucură-te, cel ce mustri pe cei fărădelege prea tare;
Bucură-te, înălţimea umilinţei, cea cu anevoie de suit multora;

Bucură-te, adâncul chibzuirii cel cu anevoie de aflat multora;
Bucură-te, că te-ai făcut al lui Dumnezeu dumnezeiesc jertfitor;
Bucură-te, că aduci la Dumnezeu pe cei ce se mântuiesc;
Bucură-te, cu mucenicii lui Dumnezeu împreună locuitorule;
Bucură-te, cu cinstiţii cuvioşi împreună vorbitorule;
Bucură-te, prin care cei rău credincioşi se pierd;
Bucură-te, prin care credincioşii se întăresc;
Bucură-te, părinte Teodore.

Sedealna mucenicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înţelepciunea...

Egiptul care mai înainte era biruit de cumplitul întuneric al necunoştinţei, de Dumnezeu înţelepţite mucenice Mina; pe tine te-a răsărit luminător a toată lumea, care goneşti cu tot dinadinsul noaptea nedumnezeirii, fericite, cu razele dumnezeieştilor tale pătimiri. Pentru aceea luminat prăznuind ziua ta cea purtătoare de lumină şi cinstită, cu osârdie strigăm ţie, podoaba pătimitorilor: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli, celor ce cu credinţă prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului, glasul al 3-lea*

Podobie: Pentru mărturisirea...

Îmbogăţindu-te cu dogmele cele dumnezeieşti, ai păzit credinţa ortodoxă. Pentru dânsa mai înainte pătimind Teodore, chinuindu-te cu izgoniri şi cu bătăi, în temniţă răbdând cu rea pătimire, părinte cuvioase, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, ceea ce eşti una prea curată Fecioară Maică, întrecând cu curăţia pe îngeri, curăţeşte-mă cu apele cele dumnezeieşti ale rugăciunilor tale pe mine cel ce sunt ţărână, care m-am spurcat cu păcate trupeşti mai mult decât toţi, dându-mi, curată, mare milă.

A Crucii a Născătoarei, *asemenea*

Mieluşeaua Cuvântului cea nespurcată, Maica cea nestricată, văzând spânzurat pe Cruce pe Cel ce a odrăslit dintr-însa fără de durere, tânguindu-se, striga ca o Maică: Vai mie. Fiul meu! Cum pătimeşti? Vrând să mântuieşti din patimile necinstei pe om.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în Slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus, cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Cu stropirea sângiurilor tale ai stins jăratecul multor dumnezei, tabăra dracilor s-a cufundat, iar Biserica lui Dumnezeu s-a adăpat mucenice prea fericite Mina, vrednicule de laudă.

Cu spânzurarea pe lemn închipuieşti patima Crucii, care a omorât pe şarpele cel amar, mucenice; iar şuviţările răbdându-le, pricinuiesc ţie desfătările cele din Cer, prea viteazule.

Luat-ai ispită de dureri peste fire pătimitorule, căci cu dragostea cea dumnezeiască biruindu-ţi firea ta, nu-ţi făceai uitare Mina, îndemnându-te a sârgui către chinuri bucurându-te.

A Născătoarei

Născut-ai pe Dumnezeu, care S-a întrupat negrăit, zidindu-şi casă din sângiurile tale, pe Cel ce se cunoaşte în două firi, şi în două voiri, după cuviinţă dumnezeiască; ceea ce eşti neispitită de nuntă.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti Tăria mea Doamne, Tu şi Puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu Bucuria mea; Cel ce nu ai lăsat Sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Dar al lui Dumnezeu te-ai dat lumii, ca unul ce porţi numele darului, luminându-te cu daruri bogate, ca unul ce ai cu adevărat izvorul strălucirilor, fericite Teodore. Pentru aceea te-ai învrednicit a dănţui cu mulţimile dascălilor, cu ale sihaştrilor şi cu ale mărturisitorilor.

O, cât este de tare şi de putincioasă împotrivirea ta, cu care ai călcat semeţia tiranilor, prin care de faţă tu ai ajuns fericirea cea desăvârşită mai presus de

gând a stăpânirii celei prea bune, de Dumnezeu înţelepţite cântând împreună cu cei fără de trup: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sălăşluindu-Se întru tine arătat Cuvântul lui Dumnezeu, izvorăşte din destul râurile dogmelor, prea înţelepte Teodore, cu care acum îndulcindu-ne noi ucenicii tăi, de Dumnezeu insuflate, strigăm cu glasuri de mulţumire neîncetat: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu totul înnoieşte pe om întru tine Preacurată, unindu-se tot cu totul, Cel ce n-a părăsit Sânurile cele Părinteşti şi a primit să locuiască în pântecele tău. Cel ce pentru bogăţia milostivirii S-a sărăcit de bunăvoie, şi a îmbogăţit lumea cu Dumnezeirea.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, Hristoase, dar noi de noapte mânecând, Te lăudăm pe Tine, Unule Născut, strălucirea slavei Dumnezeirii Tatălui, Iubitorule de oameni.

Strălucit-ai cu razele cele luminoase ale muceniciei, întunecând nedumnezeirea cea împâclită, prea înţelepte, şi ai luminat plinirile credincioşilor, pătimitorule Mina prea lăudate.

Pierdutu-s-a toată gândirea vrăjmaşilor cu răbdarea ta cea tare; că nici foamea, mărite, nici bătăile, nici arsura, nici iuţimea spinilor n-au stricat osârdia ta.

A Născătoarei

Născându-Se din tine Mântuitorul mai presus de fire, mă înnoieşte pe mine cel stricat, mântuindu-mă din blestemul cel de demult, Maică a lui Dumnezeu, prea curată, pe care roagă-L ca să ne mântuim noi.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă? Şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul; ci, mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Curăţindu-ţi gândul şi sufletul şi trupul cu Cuvântul, te-ai făcut locaş cinstit, viu şi însufleţit Dumnezeului tuturor, aducându-te pe tine lui Hristos, părinte, cu totul jertfă de bun miros, făcându-te jertfitor şi jertfă.

Luminându-te, fericite, cu razele Duhului, tuturor ai luminat lumina cea curată a Treimii, cu limbă bine grăitoare de Dumnezeu, şi taina cea negrăită a întrupării celei mai presus de gând a lui Dumnezeu Cuvântul, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Petrecând împreună cu îngerii acum cu gândul, roagă-te lui Hristos, să se mântuiască de patimi şi de primejdii, cei ce te fericesc pe tine, şi cinstesc prea cinstită şi întru-tot mărită şi dumnezeiască pomenirea ta, prea fericite părinte Teodore.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu chip negrăit Fiul lui Dumnezeu sălăşluindu-Se întru tine Fecioară, Se face Om, Cel ce mai înainte de veci a strălucit din Tatăl, mântuind pe om din stricăciune, scoţându-l către viaţa cea nestricăcioasă ca un Milostiv.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a, mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune mă scapă pe mine, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Fără de dureri rămâi arzându-te în foc, şi frecându-ţi-se coastele cu târsâni de păr; că fiind împreună cu tine darul cel dumnezeiesc, te întărea pe tine, Mina.

Stătut-ai înaintea divanurilor celor tirăneşti judecându-te, şi vădind înşelăciunea, Mina pururea pomenite, iar pe sine-ţi te-ai dat a fi stâlp de bună credinţă credincioşilor.

Cu sudorile patimilor tale, ai uscat înşelăciunea idolilor, şi pe sine-ţi te-ai făcut lăcaş cinstitei Treimi, purtătorule de chinuri, vrednicule de minune Mina.

A Născătoarei

Vindecă patimile cele nevindecate ale sufletului meu, Preacurată, cu doctoria bunătăţii tale, ceea ce ai născut celor ce sunt în lume, pe Bunul şi Mântuitorul Hristos.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Cu curăţie ţi-ai săvârşit viaţa fericite Teodore, cu dreptatea, cu bărbăţia şi cu înţelepciunea împreunându-te, şi înfrumuseţându-te, pe tine însuţi căruţă veselitoare încărcată de fapte bune te-ai arătat, gânditorule de Dumnezeu cuvioase.

Cu bună cuviinţă mirosesc dumnezeieştile tale cuvinte, ale dogmelor, scoţând dintru adâncul necunoştinţei eresurilor pe toţi, către săvârşirea cea înaltă a Ortodoxiei, prea înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răsăritu-ţi-a ţie părinte acum lumină, şi însoţirea ei veselia cea luminată, de faţă; că ai înflorit ca un finic, prea fericite Teodore, şi ca un cedru te-ai înmulţit, vrednicule de minune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Să ne izbăvim de cumplitele greşeli cu rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu prea curată, şi să dobândim cu adevărat dumnezeiasca strălucire a Fiului lui Dumnezeu, care S-a întrupat dintru tine negrăit, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat: auzi-mă Dumnezeul mântuirii mele.

Condacul Sfântului mucenic Mina, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Din oastea cea vremelnică te-a răpit şi părtaş celei nestricăcioase te-a arătat pe tine purtătorule de chinuri Mina, Hristos Dumnezeul nostru, cel ce este mucenicilor cunună nestricăcioasă.

Icos: De mare veselie solitoare este nouă pomenirea mucenicilor, împotriva patimilor, vitejie şi biruinţă asupra vrăjmaşilor arătându-ne, întru luminat şi cuvios darul mărturisirii. Veniţi dar întru aceasta iubitorilor de praznic toţi să ne veselim, cea mai bună decât veselia cea vremelnică, şi mai desăvârşită pomenirea lui Mina purtătorului de chinuri săvârşind, şi luând darul dezlegării de patimi. Că Dătătorul acestora Hristos Dumnezeu este, cel ce este mucenicilor cunună nestricăcioasă.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului marelui mucenic Mina cel din Cotiani.

Stih: Egiptul cu adevărat, când naşte mare este născând;
O arată cu adevărat aceasta Mina tăiat fiind,
Mina întru a unsprezecea zi a primit;
Prin sabie vesel sfârşit.

Acesta a fost pe vremea împărăţiei lui Maximian, din Egipt. Oştindu-se în cohorta ce se chema Rutalia sub Arghirisc în Cotianul Frigiei Salutariei. Deci nesuferind ca să vadă cinstindu-se rătăcirea idolilor, se sui în munte de se curăţi pe sine cu postiri şi cu rugăciuni. Şi întărindu-se de ajuns şi aprinzându-i-se sufletul cu dumnezeiescul dor către Hristos, se pogorî din munte şi stând în mijlocul idololatrilor, propovădui pe Hristos. Pentru aceea începu la munci, frecându-i trupul cu târsâni şi dându-l prin arsuri de foc şi trăgându-l peste ciulini fără de milă, de i-a spart trupul, în urma cărora îşi primi sfârşitul prin sabie.

Din minunile Sfântului Mina: Mergând odată un creştin ca să se închine la Biserica acestui Sfânt Mina, a găzduit la o casă de străini; iar stăpânul acelei case cunoscând că găzduitul avea bani în sânul său, s-a sculat în miezul nopţii şi l-a omorât. Apoi tăindu-l bucăţi, le-a pus într-o coşniţă şi a ascuns-o în cămara sa cea mai dinlăuntru aşteptând ca să se facă ziuă.

Deci în vremea ce ucigaşul se afla întru nevoinţă şi întru îngrijire, cum şi unde şi când să se ducă să ascunză părţile ucisului, ca să nu-l înţeleagă cineva; iată se arată la el Sfântul Mina, călare în chip de ostaş şi cercetându-l ce s-a făcut străinului ce a găzduit acolo; iar ucigaşul adeverea, că nu ştie nimic.

Atunci sfântul pogorându-se de pe cal, a intrat înlăuntru casei celei mai ascunse şi aflând coşniţa, şi scoţându-o, s-a uitat la ucigaş cu o căutătură grozavă şi sălbatică şi-i zice: Cine este acesta?

Iar ucigaşul de frică, fără de glas şi ca un uimit făcându-se, s-a aruncat pe sineşi jalnică cădere la picioarele sfântului.

Iar sfântul alcătuind toate membrele ucisului şi făcând rugăciune a înviat mortul şi i-a zis lui: Dă laudă lui Dumnezeu.

Iar mortul ridicându-se ca din somn şi cugetând cele ce a pătimit de la găzduitor şi cum de a doua oară a câştigat viaţa, a slăvit pe Dumnezeu şi mulţumea şi se închina ostaşului celui ce se arăta, care l-a înviat.

Şi după ce s-a ridicat de jos ucigaşul, a luat sfântul banii de la el şi i-a dat omului celui ce-l înviase, zicându-i lui: Du-te frate în calea ta.

Şi întorcându-se către ucigaş, l-a bătut precum i se cădea, apoi sfătuindu-l şi lângă acestea iertând greşeala lui şi făcând rugăciune pentru dânsul, a încălecat calul şi s-a făcut nevăzut.

***

Alt creştin iarăşi bogat, s-a făgăduit să facă sfântului un disc de argint. Deci mergând la argintar, i-a zis să facă două discuri şi pe unul să scrie numele sfântului, iar pe celălalt numele său. Şi după ce le-a făcut pe amândouă, fiindcă discul sfântului se părea mai strălucit şi mai de plăcere, pentru aceasta creştinul acela, a oprit discul sfântului pentru sine, fără să bage în seamă de scrisoarea numelui sfântului.

Şi s-a întâmplat să facă călătorie pe mare. Deci pe când cina, a adus sluga la masă discul sfântului plin de bucate, iar nesimţitul acela şi neevlaviosul creştin, mâncă din bucatele cele din disc fără vreo sfială şi cucernicie. Deci după ce s-a ridicat masa, a luat sluga discul ca să-l spele în mare. Iar discul alunecând, nu ştiu cum din mâinile slugii, a căzut în adâncul mării. După aceea sluga înspăimântându-se şi mult temându-se, încă şi cu totul amorţind şi buimăcindu-se a căzut şi el în mare.

Aceasta văzându-o stăpânul său, tânguindu-se zicea: Vai mie ticălosului! Căci dorind discul sfântului, pe lângă disc mi-am pierdut şi sluga. Ci ţie Doamne dau făgăduinţa aceasta, că de voi afla numai trupul slugii mele, voi da mucenicului tău Sfântului Mina, împreună cu celălalt disc şi preţul discului sfântului, ce s-a cufundat în mare.

Deci ieşind din caic, se uita pe ţărmurile mării, aşteptând şi nădăjduind să vadă mort trupul slugii ce-l căuta. Aşadar acolo unde luă aminte cu sârguinţă, o minune! Vede sluga sa vie, că ieşea din mare ţinând în mâinile sale discul sfântului. Deci văzându-l pe el s-a spăimântat şi a strigat cu mare glas propovăduind minunea sfântului.

Iar cei ce erau în caic, au ieşit toţi afară şi văzând pe slugă că ţinea în mâini discul, s-au minunat mult şi au slăvit pe Dumnezeu. Şi-l întrebau pe el, cum a scăpat din mare.

Iar sluga le povestea, zicând: Îndată ce am căzut în mare, a venit un om frumos şi alţi doi împreună şi m-au apucat şi umblând împreună cu mine, ieri şi astăzi am venit până aicea.

***

Şi o femeie oarecare ducându-se la sfântul şi silită fiind de către oarecine spre amestecare de ruşine, chemând ea pe sfântul într-ajutor, nu a trecut-o cu vederea; ci pilduind pe cel ce o silnicea, nevătămată a păzit femeia; căci acela legându-şi calul de piciorul său, silea pe femeie. Iar calul sălbăticindu-se împotriva stăpânului său, nu numai l-a împiedicat pe el de la nelegiuita faptă, ci şi l-a târât pe el pe pământ, nevrând a se opri, până ce a ajuns la biserica sfântului. Şi acolo cu mare glas necheza; încât pe mulţi oameni i-a făcut să iasă afară şi să vadă.

Căci sărbătoare fiind atunci, mulţime de oameni se aduna acolo. Deci cel ce a pătimit aceasta, de o parte văzând adunarea norodului; şi de altă parte pe cal că mai mult se sălbăticeşte, şi pe sine-şi fără nici un ajutor de la nimenea temându-se ca nu cumva să sufere ceva mai rău de la calul său, fără de ruşinare înaintea tuturor îşi mărturisi păcatul său şi îndată calul contenind, a stătut îmblânzit. Iar călăreţul dezlegându-se a intrat în biserica sfântului şi căzând se ruga lui, ca să nu fie încă mai mult pedepsit.

***

Şi un şchiop oarecând şi o femeie mută stăruind în biserica sfântului împreună cu alţii mulţi spre a se vindeca, în miezul nopţii toţi fiind cuprinşi de somn, s-a arătat sfântul şi a zis şchiopului: du-te acum când este linişte şi apucă-te de haina mutei şi te vei vindeca; iar el ducându-se şi apucând-o pe ea de haină, tulburându-se ea a strigat, bătându-şi joc oarecum de şchiop şi s-a vindecat dezlegându-i-se limba. Iar şchiopul ruşinându-se, îndată s-a sculat şi a început a fugi. Şi înţelegând amândoi minunea ce s-a făcut, au slăvit pe Dumnezeu.

***

Un evreu oarecare, având prieten pe un creştin, când voia a călători undeva departe, de multe ori lăsa la el mulţi bani. Acestuia oarecând lăsându-i o pungă

cu cinci sute de nomisme, cugeta creştinul în inima sa, ca să tăgăduiască amanetul care l-a făcut şi prin faptă.

Căci venind evreul şi cerându-şi banii după obiceiul lor, creştinul n-a voit să-i dea, zicându-i: Tu această dată n-ai lăsat nimic la mine, ce ceri de la mine?

Iar evreul auzind aceasta fără de nădejde, s-a tulburat cu totul, şi mai pe urmă venindu-şi întru sine, a zis către creştin: Fiindcă nimeni n-a văzut când ţi-am dat banii, jurământul să dezlege pricina noastră, şi cerea ca prin sfântul să se vădească care este mincinosul.

Deci, cu învoire s-au dus amândoi la biserica Sfântului Mina, şi îndată creştinul a făcut jurământ şi adeverea tăgăduirea amanetului. Şi după jurământ, au ieşit amândoi din biserică şi şi-au încălecat caii. Iar calul creştinului mergea cu neorânduială şi se sălbăticea împotriva stăpânului său şi muşcând zăbala, îngrozea că va pricinui amară moarte călăreţului; şi deodată l-a aruncat jos la pământ, însă nu i-a vătămat trupul ci şi-a pierdut numai basmaua, împreună cu o cheie şi cu pecetea lui cea de aur. Apoi iarăşi încălecând, mergea împreună cu evreul, care nesuferind paguba se întristă foarte pe cale şi oftă din adâncul inimii.

Atunci creştinul zice către evreu: O, prietene, fiindcă locul acesta este îndemânatic, să ne pogorâm de pe cai şi să mâncăm pâine. Iar după ce a început să mănânce, iată după puţin vede creştinul pe sluga sa venind şi fiind cu o mână punga evreului şi cu cealaltă cheia împreună cu basmaua sa; care văzându-le s-a înspăimântat.

Şi a zis către slugă: Ce este aceasta? Iar sluga a răspuns: Un înfricoşat, un oarecare a venit la doamna mea şi dându-i ei cheia împreună cu basmaua ta, a zis către dânsa: Cu mare grăbire trimite punga evreului, ca să nu se primejduiască bărbatul tău. Şi iată luând-o am venit către tine după poruncă. Atunci evreul umplându-se de bucurie, s-a întors împreună cu creştinul la sfântul. Şi acesta adică se rugă ca să se boteze, ca cel ce a stătut însuşi văzător la acest fel de minune. Iar creştinul cerea să ia iertare, pentru că a mâniat pe Dumnezeu prin jurământ mincinos.

Deci amândoi primind precum au cerut, unul botezul şi celălalt iertare, s-au întors la ale lor bucurându-se.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Victor.

Stih: Nu se înfricoşa, nici Victor către sabie mergând,
Toată frica departe de la inima sa lepădând.

Acesta s-a nevoit, pe vremea lui Antonin, împăratul romanilor şi a lui Sevastian ducele Italiei. Că silindu-l ca să se lepede de Hristos şi nevrând ca să se supună, mai întâi i-a sfărâmat degetele, după aceea îl băgară într-un cuptor aprins şi ţinându-l trei zile într-însul, a ieşit sănătos. Apoi îl siliră să bea băuturi otrăvite şi nestricându-i nimica, crezu în Hristos şi cel ce amestecase otrava; şi după acestea îi scoaseră vinele din trup, şi-l băgară într-o căldare cu untdelemn fierbinte, apoi spânzurându-l l-au ars cu făclii, după aceia l-au silit să bea oţet cu cenuşă, apoi îi scoaseră ochii şi-l ţinură trei zile spânzurat cu capul în jos. Iar mai pe urmă îl despuiară de piele, şi atunci şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Vichentie, diaconul.

Stih: Vichentie se bagă în temniţă închizându-se;
Aleargă sus, din temniţa trupului dezlegându-se.

Acest Sfânt Vichentie aflându-se în Avgustopoli, cetate în Spania, învăţând poporul împreună cu Valerie episcopul, diacon fiind Vichentie, pe care prinzându-i îi aduseră la divanul domnului Datian; care îndată băgându-i în obezi, porunci de-i duseră în oraşul ce se cheamă Valencia, de-i băgară într-o temniţă infectă; şi peste puţine zile scoţând pe Vichentie, porunci de-l frecară cu ţesală, şi-l răstigniră pe o cruce, şi dându-i munci prin toate membrele; şi iarăşi pogorându-l de acolo, îl mai chinuiră şi-l mai bătură, şi-i arseră coastele. Şi deznodându-l de toate încheieturile, îl bătură pe piept cu beţe de fier arse în foc. Şi rămânând nevătămat, l-au băgat în temniţă, unde aflându-se sfântul, se învrednici dumnezeiescului şi îngerescului ajutor şi îndată şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Ştefanida.

Stih: Fiind legată Ştefanida, de copaci de finic.
În mijlocul mucenicilor a înflorit ca un finic.

Aceasta era soţie unui ostaş, şi credea în Hristos din început de la strămoşii săi, însă murindu-i bărbatul, rămase văduvă. Deci văzând ea pe Sfântul Victor, că pătimea mai presus de om, îl fericea pe el, şi pentru bărbăţia sa şi pentru cununile ce era să ia de la Dumnezeu. Drept aceea pentru o pricină ca aceasta, s-a adus şi ea la ighemonul; şi fiindcă a mărturisit în privelişte pe Hristos Dumnezeu mai înainte de veci, pentru aceasta i-a legat mâinile ei de doi copaci de finic, care cu mare silă îi îndoise. Iar în urmă dându-le drumul şi întorcându-se cu repejune la starea lor cea dintâi, au spintecat pe sfânta în două bucăţi. Şi aşa fericita şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor, egumenul Studiţilor mărturisitorul.

Stih: Ca cel ce bine ai vieţuit Teodore de trei ori fericite;
Mutându-te din viaţă, răsplătiri aşteaptă multe.

Acesta a fost pe când împărăţea Constantin Copronim, din părinţi evlavioşi, anume Fotina şi Teoctista. Deci alegându-şi de mic viaţa cea bună şi învăţând carte, s-a suit la înălţimea cunoştinţei. Deci călugărindu-se şi plinind tot felul de faptă bună, s-a învrednicit darului preoţesc de la Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului.

Şi aflându-se atunci egumen la mănăstirea Studitului prea cuviosul Platon, şi paretisindu-se de igumenie, primi fericitul acesta igumenia, povăţuind bine şi cu plăcere dumnezeiască turma cea încredinţată lui, şi păstorindu-o la păşunea mântuirii.

Iar fiindcă a mustrat cu îndrăzneală pe împăratul Constantin, feciorul Irinei, împreună cu Sfântul Tarasie, căci şi-a lepădat pe legiuita sa femeie şi a luat pe alta. Pentru aceasta, unul din aceştia, adică Sfântul Tarasie a fost scos de la scaunul său. Iar pe marele Teodor bătându-l, îl izgoni la Tesalonic. Apoi Constantin orbindu-se, se lipsi şi de împărăţie. Deci atunci a fost chemat Teodor de la surghiunie.

Însă când s-a făcut împărat Nichifor Patrichie, care se numea şi Stavrachie, iarăşi s-a izgonit sfântul la Tesalonic.

Iar după ce a împărăţit Leon Armeanul şi căuta să lepede sfintele icoane (atunci mustrând cu îndrăzneală fericitul Teodor pe împăratul pentru sfintele icoane), a fost izgonit de către dânsul la iezerul Apoloniadei, şi de acolo iarăşi se trimise spre partea răsăritenilor, unde primind vreo sută de toiege pe spinare, le suferi cu vitejie. Şi iarăşi a fost muncit de mai marele oastei cu grele bătăi. Şi de acolo îl trimiseră la Smirna de-l închiseră într-o temniţă, punându-i picioarele în lemnul cel de munci.

De aceea dacă luă Mihail Travlul împărăţia, a fost scos din legături marele Teodor şi chemat din surghiunie. Şi având puţină odihnă, se află cu prietenii săi şi cu bună nădejde a răposat întru Domnul.

Era însă om uscăţiv, galben la faţă, plăviţ, avea peri cărunţi şi cam pleşuv la cap.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldei, care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prea lăudate Doamne, binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu rănile împreună ai lepădat hainele cele de piele ale păcatului, şi te-ai îmbrăcat cu podoaba care nu mai primeşte învechire, fericite, pe care a ţesut-o darul cel ce s-a arătat.

Cu aprinderea nevoinţelor tale celor tari şi cinstite, s-a făcut cenuşă nedumnezeirea cea spinoasă şi vicleană, şi cu curgerile sângiurilor tale, se stinge văpaia necunoştinţei celei înălţate, prea fericite.

Având daruri îndestulate, izvorăşti şi faceri de minuni celor ce săvârşesc cinstitul tău praznic, Mina vrednicule de minuni, şi dimpreună lucrezi celor ce cântă: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei

Bine este cuvântat rodul cel binecuvântat al pântecelui tău, pe care bine-L cuvântează toate Puterile cereşti, şi adunările pământenilor; care ne-a mântuit pe noi din blestemul cel de demult, bine este cuvântat.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu, focul s-a ruşinat în Babilon oarecând, pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu bucuros picior, ca întru o grădină verde săltând, au cântat: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cel ce cunoaşte mai înainte, văzându-ţi curăţia gândului, te-a pus pe tine povăţuitor oilor celor cuvântătoare, părinte prea fericite Teodore, căruia îi strigi acum: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Închipuirii chipului Celui dumnezeiesc, al omenirii lui Hristos te închinai, de trei ori fericite, împotrivindu-te luptătorilor de Dumnezeu până la sânge, şi cântând Teodore: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cuvântul tău s-a arătat îndulcit cu sare, prea fericite, şi viaţa ta părinte, luminată cu raza Duhului, căruia acum strălucind strigi, veselindu-te: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iată acum s-a plinit dumnezeiasca proorocie a dumnezeiescului David; căci cu adevărat se închină feţei tale, Născătoare de Dumnezeu curată, cei ce au câştigat bogăţia darului, şi acum binecuvântează pe Dumnezeul părinţilor noştri.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum săvârşită, pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Arătatu-te-ai ca o pâine cocându-te în mijlocul focului celui aprins, ca o jertfă fără prihană, ca o junghiere deplin arzându-te, ca o jertfire însufleţită, şi dând dumnezeiască bună mireasmă, care Dumnezeu o a mirosit, Mina slugă a lui Dumnezeu.

Târându-te mucenice şi cu spini ghimpoşi împungându-te, ai sfărâmat boldurile vrăjmaşului, şi cu sabia tăindu-le ca într-o uimire, cu armele credinţei ai tăiat capetele celor fărădelege, cântând: Binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Dezlegându-te de trup cu tăierea sabiei, mai desăvârşit te-ai legat mucenice cu dragostea Stăpânului tău, şi îndumnezeindu-te acum, Îl vezi faţă către faţă Mina, şi Lui îi cânţi: Pe Domnul lăudaţi făpturile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei

Sălăşluiască-se în pântecele tău mai presus de cuvânt, Cel ce cu cuvântul a zidit toată lumea, şi se vede Prunc, născându-Se din tine prea curată, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci; pe care toată lumea bine-L cuvântează, şi-L prea măreşte întru toţi vecii, Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...
Arătat-ai răspândiţi pe scornitorii eresurilor celor cu rea credinţă, purtătorule de Dumnezeu Teodore, învăţând a cinsti prea curatul chip al lui Hristos, şi a i se închina cu cinste gânditoare de Dumnezeu, şi a cânta Stăpânului: Preoţi binecuvântaţi, noroade prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

În toată viaţa ta de Dumnezeu purtătorule, Teodore ai fost povăţuitor, dreptei-credinţe luminător prea luminat, învăţător de cunoştinţa lui Dumnezeu, chip călugărilor, ales scriitor de lege, învăţând a cânta: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Nevoitu-te-ai pe pământ, prea fericite, făcându-te apărător bunei credinţe, şi defăimător al nedreptăţii nemincinos, şi în ceruri te-ai încununat, cu cununa dreptăţii prin darul lui Dumnezeu, săvârşind călătoria, şi păzind credinţa, înălţând pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Cu cunoştinţa ţi-ai luminat gândul, cu curăţia pofta, şi cu bărbăţia te-ai încins Teodore prea înţelepte, îndreptându-ţi puterile sufetului cu dreptate, precum se cade sfinţeniei, cântând cu glas: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Binecuvântată Stăpână, curăţeşte rănile sufletului meu, şi ale păcatelor mele, ceea ce ai născut din pântece fecioresc pe Dumnezeu, cel ce este peste toţi, Fecioară curată, neispitită de nuntă; pe care tinerii bine-L cuvântează, preoţii Îl laudă, noroadele Îl prea înalţă întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, tiranul haldeilor l-a ars nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu. Iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, prin boala neascultării, blestem înăuntru a adus; iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, ai înflorit lumii binecuvântare. Pentru aceasta toţi te mărim.

Pământul a acoperit acum trupul tău cel tare, care s-a chinuit, fericite, iar Cerul îţi poartă duhul veselindu-se cu sufletele mucenicilor şi luminându-se cu mărire luminată. Pentru aceasta cu toţii te fericim pe tine, Mina.

Împreună cu îngerii locuieşti întru lumină, că ai iubit vieţuirea întocmai cu îngerii Mina, şi cu gând curăţit vezi veselia Domnului, luminându-te din destul cu vărsările de lumină cele de acolo; vrednicule de laudă.

Văzând pe Hristos, de care ai dorit prea lăudate, te îndumnezeieşti, şi ajungând la dorirea cea desăvârşită, ai încetat de a mai dori Mina. Adu-ţi dar aminte de noi cei ce săvârşim cu dragoste pomenirea ta cea prea sfântă.

A Născătoarei

Născut-ai nouă Maică Fecioară pe Dumnezeu Cuvântul cu trup după Ipostasul nostru, pentru aceea te propovăduim cu inima şi cu limba adevărat, Născătoare de Dumnezeu, şi grăim către tine cu glasul lui Gavriil, strigând: Bucură-te, Stăpâna tuturor.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Cu curgerile lacrimilor tale ca un sihastru, şi cu izvoarele sângiurilor, ca un mărturisitor al lui Hristos luminându-te, străluceşti dinspre amândouă părţile, luminat fiind îmbrăcat cu dreptate ca un preot, cuvioase, în cetele cele dumnezeieşti petreci acum luminat, de trei ori fericite părinte Teodore.

Cu toată viaţa bună petrecându-ţi călătoria, acum în lăcaşurile cele sfinte ale Sfinţilor vieţuieşti, luând cununa cea înfrumuseţată, şi îmbrăcămintea Împărăţiei cea de mare cuviinţă şi sfinţită; întru care fiind acum luminat Teodore, stai înaintea Stăpânului tău, îndulcindu-te de Dumnezeire.

Învrednicitu-te-ai a vedea izvorul bunătăţilor, purtătorule de Dumnezeu Teodore, ca unul ce ai petrecut viaţă cu adevărat îndumnezeită şi lepădând grijile lumeşti prin viaţa cea curată, te-ai făcut mărturisitor şi de chinuri purtător, sfinţite.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vestirea cuvintelor tale cea din darul lui Dumnezeu, auzită s-a făcut nouă, prea lăudate, la marginile lumii, ca un tunet şi ca nişte izvoare izvorăsc învăţăturile

scrierilor tale, Teodore. Pentru aceea ca pe un dumnezeiesc grăitor de Dumnezeu acum după vrednicie te fericim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arătatu-te-ai o Fecioară Maică lui Dumnezeu, născând mai presus de fire cu trup, pe Bunul Cuvânt, pe care, Tatăl, L-a izbucnit din inima Sa mai înainte de toţi vecii ca un Bun; pe care acum Îl înţelegem mai presus de trupuri, măcar deşii în trup S-a îmbrăcat.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Luminânda mucenicilor:

Podobie: Cel ce ai împodobit Cerul...

Pe ceruri le împodobesc stelele, Iisuse Îndurate; iar Biserica o împodobesc: Mina, Victor, Vichentie şi Ştefanida. Prin care mântuieşte-ne pe noi cei ce Te lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului, asemenea*

Pentru dumnezeieştile icoane ai răbdat toată scârba, munci şi izgoniri. Pentru aceea ai luat îndoită cunună din dreapta Celui Preaînalt, cuvioase părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întru tine prea curată Fecioară, s-au văzut cu adevărat căile Domnului care povăţuiesc pe oameni, unde sunt Cetele îngerilor şi adunările tuturor Sfinţilor.

A Crucii, a Născătoarei

Ceea ce eşti fără de prihană Născătoare de Dumnezeu, Prunc nou ai născut pe Cel ce este desăvârşit, pe Cel ce a plătit cu Crucea şi cu bunătatea toate câte sunt.

La Laude

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Ca un trandafir neveştejit cu mirosirile bunului miros al darurilor tale, mărite, umplând marginile le luminezi cu dumnezeiască cuviinţă, Mina purtătorule de nevoinţă şi cu fulgerele minunilor străluceşti toată lumea. Pentru aceasta săvârşim prea mărită pomenirea ta, lăudând pe Mântuitorul, cel ce cu strălucire te-a mărit pe tine.

Focul şi toată munca vrăjmaşilor, prea fericite, ca un nimic socotindu-le, rănit fiind de dragostea Stăpânului, prea minunatule Mina, viteazule cugetător, pentru care te-ai nevoit cu tărie, surpând pe mult meşteşugăreţul. Drept aceea te fericim pe tine ca pe un nevoitor prea viteaz, şi apărător prea cald, săvârşind pomenirea ta.

Arătatu-te-ai locaş Dumnezeiescului Duh, prea mărite, cu strălucirile bunătăţilor, înţelepţeşte pururea pomenite, trecând cu vederea pe acestea de aici, Mina de Dumnezeu cuvântătorule, ai dobândit cele cereşti, prea luminat mucenice împreunându-te cu Ziditorul tău. Pentru aceasta prăznuim nevoinţa ta cea mai presus de lumină, slăvind pe MântuitoruI, ca pe un Dumnezeu Atotputernic.

Pe voi cei ce aţi săvârşit călătoria şi aţi păzit credinţa Mina, Victore, Vichentie, Hristos v-a încununat cu strălucitele cununi ale dreptăţii şi a înfrumuseţat mărturisirea voastră, măriţilor mucenici. Pentru aceasta primind cereasca moştenire, rugaţi-vă Domnului, pentru cei ce vă laudă, pe voi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Împreună fără de început şi împreună veşnic, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, precum prin Evanghelie mai înainte a zis: Cel ce Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor şi Eu îl voi mărturisi pe el înaintea Tatălui meu Celui Ceresc. Asemenea prea lăudaţii purtători de nevoinţe, Mina cu cei împreună cu el nevoitori înfierbântându-se, au propovăduit înaintea împăraţilor şi a tiranilor, mântuitorul nume al Stăpânului. Pentru care şi nevoindu-se, cu cununi neveştejite de El s-au încununat; şi acum în ceruri se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fericimu-te pe tine de Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi te mărim credincioşii după datorie, ceea ce eşti cetate neclintită, zid nebiruit, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

Stihoavna din Octoih.

Apoi zicem, **Stih:** Sfinţilor celor de pe pământul Lui, minunate au făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Şi cântăm această **Stihiră**, glasul al 2-lea: Veniţi iubitorilor de pătimitori, să cinstim ceata cea cu trei lumini a mucenicilor: pe Mina, pe Victor şi pe Vichentie, că au dat sângiuri şi au cumpărat Viaţa cea veşnică. Pentru aceea şi răspundeau împotrivă cu tărie, către aflătorii de rele: Nu alegem mai de cinste cele stricăcioase decât cele nestricăcioase. Nu ne vom face ostaşi împăratului celui muritor şi pământesc, ci ne vom ostăşi Împăratului celui viu, care pururea strigă credincioşilor: Cel ce crede întru Mine, de va şi muri, viu va fi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul 1, a lui Anatolie*

Pe viteazul lui Hristos, pe Mina cel pururea pomenit, adunându-ne credincioşii, să-l lăudăm cu laude mucenicești şi cu cântări duhovnicești. Că acesta purcezând la războiul cel către vrăjmaşii cei nevăzuţi, şi nevoindu-se după lege, ca un vrednic, a luat darul biruinţei; şi acum dănţuieşte împreună cu îngerii în ceruri, întru dănţuirea cea nestricată, cerând lumii pace şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Singură tu curată, te-ai învrednicit a fi locaş Luminii care a strălucit din Tatăl. Pentru aceea strig ţie: Luminează cu lumina bunătăţilor sufletul meu cel întunecat de patimi, şi-l sălăşluieşte în lăcaşurile cele luminoase, la ziua judecăţii, Preacurată.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând prea curata Fecioară junghierea Ta cea fără dreptate, Hristoase, tânguindu-se striga Ţie: Fiul meu prea dulce, cum de pătimeşti fără dreptate? Cum spânzuri pe lemn, Cel ce ai spânzurat tot pământul pe ape ? Nu mă lăsa singură Făcătorule de bine, Multmilostive, pe mine Maica şi roaba Ta, rogu-mă.

Şi cealaltă, slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Sursa:
http://www.sihastriaputnei.ro/altele/slujba-sfintilor-mari-mucenici-mina-si-vichentie11-noiembrie

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Mina

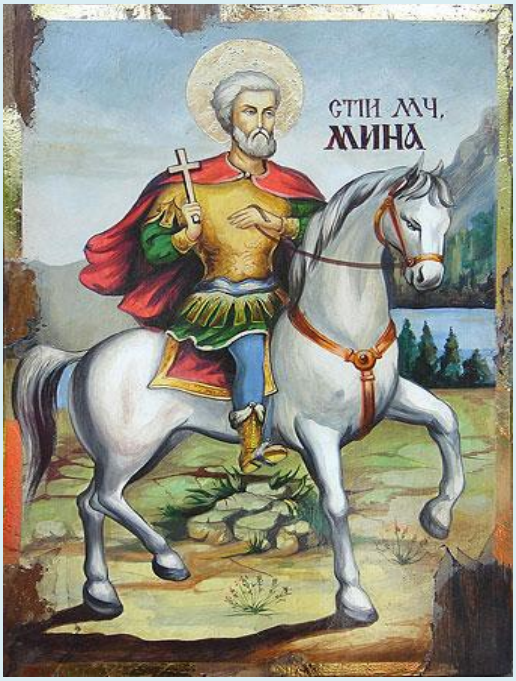

Troparul Sfântului mare mucenic Mina, al Sfinţilor mucenici Victor şi Vichentie şi al Sfintei muceniţe Ştefanida, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfântului mare mucenic Mina, glasul al 4-lea: Ca pe cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trup şi cu purtătorii de nevoinţă împreună petrecător, adunându-ne cu credinţă, te lăudăm pe tine, Sfinte mare mucenice Mina, cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Celui ce cinstesc pomenirea ta şi puternicele tale lupte, roagă-te să mi se trimită de sus strălucire de lumină dătătoare, ca să alunge norul necunoştinţei mele.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind a vedea nemurirea ce va să fie, ai voit a muri osândit, mucenice, râvnind patimilor Celui ce cu moartea a surpat moartea, Sfinte Mina, fericite.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nesuferind, pururea pomenite, a vedea cum era ocărât Dumnezeu, te-ai îndepărtat petrecând în munţi, gătindu-te pe tine spre luptă şi spre războire, pe care le-ai săvârşit cu gând întărit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o masă însufleţită ai încăput întru tine Pâinea vieţii noastre, ca un rug nu te-ai ars, purtând Focul şi ca o vie neadăpată odrăsleşti Strugurele cel nelucrat, Ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne lăudăm; ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea Ipostatică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărâtându-se tiranul de cuvintele tale cele prea înţelepte, te chinuia pe tine fără de milă cu vine de bou crude, socotind că te va pleca cu acelea, Sfinte Mina, fericite.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Uitându-te cu ochii gândului către Domnul, ai suferit greutăţile cele apăsătoare ale chinurilor trupului, cu vitejia gândului, Sfinte Mina, prea minunate.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neînspăimântându-te de durerea cea mare a chinurilor, având râvnă dumnezeiască, ai mers către lupte, strigând: necăutându-mă nimeni, am venit mânat de mine însumi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din porţile iadului m-a scos Cel ce S-a Întrupat din tine, primind moarte de bunăvoie pentru mine cel omorât de mâncarea cea rea a lemnului, Ceea ce eşti cu totul fără de prihană.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în Slavă pe Scaunul Dumnezeirii, pe Nor uşor a venit Iisus, Cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu stropirea sângiurilor tale ai stins jăratecul mulţimii de zei, tabăra demonilor s-a cufundat, iar Biserica lui Dumnezeu s-a adăpat, mucenice prea fericite Mina, lăudându-te pe tine.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu spânzurarea pe lemn închipuieşti patima Crucii, care a omorât pe şarpele cel amar, mucenice; iar răbdarea jupuirilor ţi-a pricinuit ţie desfătările cele din cer, prea viteazule.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luat-ai ispită de dureri peste fire, luptătorule, căci cu dragostea cea dumnezeiască biruindu-ţi firea ta, nu-ţi făceai uitare, Sfinte Mina, îndemnându-te a sârgui către chinuri, bucurându-te.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născut-ai pe Dumnezeu, care S-a Întrupat în chip de negrăit, zidindu-Şi casă din sângiurile tale; pe Cel ce este cunoscut în două firi şi în două voinţe, după cuviinţă dumnezeiască, Ceea ce eşti neispitită de nuntă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea Slava Ta, Hristoase, dar noi de noapte mânecând, Te lăudăm pe Tine, Unule Născut, strălucirea slavei Dumnezeirii Tatălui, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucit-ai cu razele cele luminoase ale muceniciei, întunecând necredinţa cea întunecată, prea înţelepte şi ai luminat mulţimea credincioşilor, pătimitorule mucenice Mina, prea lăudate.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pierit-a toată gândirea vrăjmaşilor cu răbdarea ta cea tare; că nici foamea, mărite, nici biciuirea, nici arsura, nici răul spinilor n-au slăbit osârdia ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născându-Se mai presus de fire din tine, Mântuitorul mă înnoieşte pe mine cel stricat, izbăvindu-mă din blestemul cel de demult, Maică a lui Dumnezeu prea curată; pe Acela roagă-L ca să ne mântuim noi.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a, mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune mă scapă pe mine, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fără de dureri ai rămas când ai fost ars în foc şi când ţi s-au frecat coastele cu târsâni de păr; că fiind împreună cu tine harul cel dumnezeiesc, te întărea pe tine, Sfinte Mina.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai stat înaintea divanurilor tiranilor când ai fost judecat, dar văzând înşelăciunea lor, Sfinte Mina, pururea pomenite, pe tine te-ai dat a fi stâlp de dreaptă credinţă credincioşilor.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sudorile pătimirilor tale, ai uscat înşelăciunea idolilor şi pe tine te-ai făcut locaş cinstitei Treimi, luptătorule, vrednicule de minune, mare mucenice Mina.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vindecă patimile cele nevindecate ale sufletului meu, Preacurată, cu doctoria bunătăţii tale, ceea ce ai născut celor ce sunt în lume pe Bunul Mântuitor Hristos.

Condac, glasul al 4-lea: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Din oastea cea vremelnică te-a răpit şi părtaş celei nestricăcioase te-a arătat pe tine, purtătorule de chinuri, Sfinte mare mucenice Mina, Hristos Dumnezeul nostru, cel ce este pentru toţi mucenicii cunună nestricăcioasă.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldei, care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prea lăudate Doamne, binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rănile împreună ai lepădat hainele cele de piele ale păcatului şi te-ai îmbrăcat cu podoaba care nu mai primeşte învechire, fericite, pe care a ţesut-o harul cel ce s-a arătat.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu aprinderea luptelor tale celor tari şi cinstite, s-a făcut cenuşă necredinţa cea spinoasă şi vicleană şi cu curgerile sângiurilor tale, se stinge văpaia necunoştinţei celei înălţate, prea fericite.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având daruri îndestulătoare, izvorăşti şi faceri de minuni pentru cei ce săvârşesc cinstitul tău praznic, Sfinte Mina, vrednicule de minune şi dimpreună lucrezi cu toţi cei care cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Binecuvântat este Rodul cel Binecuvântat al pântecelui tău, pe care bine-L cuvântează toate Puterile cereşti şi adunările pământenilor; Cel care ne-a mântuit pe noi din blestemul cel de demult, Binecuvântată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum săvârşită, pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai ca o pâine cocându-te în mijlocul focului celui aprins, ca o jertfă fără prihană, ca o junghiere deplin arzându-te, ca o jertfire însufleţită şi dând bună mireasmă dumnezeiască pe care Dumnezeu a mirosit-o, Sfinte Mina, slugă a lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Târât fiind, mucenice şi cu spini ghimpoşi împuns, ai sfărâmat boldurile vrăjmaşului şi cu sabia fiind tăiat ca într-o uimire, cu armele credinţei ai tăiat capetele celor fărădelege, cântând: Binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezlegat fiind de trup cu tăierea săbiei, mai desăvârşit te-ai legat, mucenice, cu dragostea Stăpânului tău şi îndumnezeindu-te acum, îl vezi faţă către faţă, mucenice Mina şi Lui Îi cânţi: pe Domnul lăudaţi-L făpturile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În pântecele tău sălăşluieşte, mai presus de cuvânt, Cel ce cu cuvântul a zidit toată lumea şi se vede Prunc, născându-Se din tine, prea curată, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci; pe care toată lumea-L binecuvântează şi-L prea măreşte întru toţi vecii, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, prin boala neascultării, blestem înăuntru a adus; iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, ai înflorit lumii bine-cuvântare. Pentru aceasta toţi te mărim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pământul a acoperit acum trupul tău cel tare, care s-a luptat, fericite. Iar cerul îţi poartă duhul, veselindu-se cu duhurile mucenicilor şi luminându-se cu mărire luminată. Pentru aceasta cu toţii te fericim pe tine, Sfinte mare mucenice Mina.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu îngerii locuieşti întru lumină, că ai iubit vieţuirea întocmai cu îngerii, Sfinte Mina şi cu gând curăţit vezi veselia Domnului luminându-te din destul cu revărsările de lumină cele de acolo, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând pe Hristos, de care L-ai dorit, prea lăudate, te îndumnezeieşti şi ajungând la dorirea cea mai înaltă, ai încetat de a mai dori, mucenice Mina. Adu-ţi dar aminte de noi, cei ce săvârşim cu dragoste pomenirea ta cea prea sfântă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născut-ai nouă, Maică Fecioară, pe Dumnezeu Cuvântul cu Trup după ipostasul nostru; pentru aceea te propovăduim cu inima şi cu limba cu adevărat Născătoare de Dumnezeu şi grăim către tine glasul Arhanghelului Gavriil, strigând: Bucură-te, Stăpâna tuturor.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Egiptul care mai înainte era biruit de cumplitul întuneric al necunoştinţei de Dumnezeu, înţelepţite mucenice Mina, pe tine te-a răsărit luminător a toată lumea, care goneşti cu tot dinadinsul noaptea necredinţei, fericite, cu razele dumnezeieştilor tale pătimiri. Pentru aceea luminat prăznuind ziua ta cea purtătoare de lumină şi cinstită, cu osârdie strigăm ţie, podoaba pătimitorilor: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu credinţă prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, ceea ce eşti una prea curată Fecioară Maică, întrecând cu curăţia pe îngeri; curăţeşte-mă cu apele cele dumnezeieşti ale rugăciunilor tale pe mine cel ce sunt ţărână, care m-am întinat cu păcate trupeşti mai mult decât toţi, dându-mi curată, mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Mieluşeaua Cuvântului cea nespurcată, Maica cea neîntinată, văzând spânzurat pe Cruce pe Cel ce a odrăslit dintr-însa fără de durere, tânguindu-se striga ca o

Maică: vai mie, Fiul meu! Cum pătimeşti vrând să izbăveşti din patimile necinstei pe om?

Acatistul Sfântului mare mucenic Mina

Acatistul Sfântului mare mucenic Mina (11 noiembrie):

https://www.academia.edu/109145344/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_mare_mucenic_Mina_11_noiembrie_

https://archive.org/details/ac-1_20231114

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfantului mare mucenic Mina - Arhidiacon Vlad Rosu:
https://www.youtube.com/watch?v=SzpZSAcQ3Hk

***

Troparul Sfântului mare mucenic Mina: Ca cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trup şi cu purtătorii de nevoinţă împreună petrecător, adunându-ne cu cre-dinţă, te lăudăm pe tine, Mina, cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

&&&

Condacul 1
Folositor şi ajutător mare te-ai arătat lumii în primejdii, mucenice, că pe mulţi ai izbăvit de pagube: pe furi urmărind, pierderile depărtându-le şi celor ce aleargă la tine cu credinţă împlinind cererea lor; pentru aceasta te rugăm, fii milostiv şi nouă care îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!***

Icosul 1
Întrupându-se Cuvântul lui Dumnezeu s-a luminat făptura, şi printr-Însul a izvorât mulţimea mucenicilor, care au pătimit până la sânge, făcându-se apărători celor neputincioşi; pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, stea neapusă;
Bucură-te, rază de nematerialnic foc;

Bucură-te, lumina celor păgubiţi;
Bucură-te, căderea celor răpitori;
Bucură-te, taină care destăinuieşti nelegiuirea;
Bucură-te, stavilă care opreşti rătăcirea;
Bucură-te, stâlp care împiedici necuviinţa;
Bucură-te, adânc care pierzi lăcomia;
Bucură-te, suflare care întăreşti inimile celor suferinzi;
Bucură-te, mână care descoperi prădăciunile;
Bucură-te, lanţ care fereci pe făptuitorul celor rele;
Bucură-te, negura care întuneci gândurile necurate;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 2-lea

Biruitor grabnic te-ai făcut prigonitorilor celor care voiau a răpi munca săracului amărât de soartă şi a stinge fiinţa lui, fiind ameninţat de întâmplări; pentru aceasta strigăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Să nu se învrednicească nelegiuiţii a ne supune sub picioarele lor, sfinte, când se pornesc asupra noastră ca valurile mării ce vin spumegând pe aripile vânturilor turbate; ci să cadă ca spicele ţarinii de faţa ta şi noi să te binecuvântăm, zicând:
Bucură-te, nădejdea noastră cea tare;
Bucură-te, căderea nelegiuiţilor vrăjmaşi;
Bucură-te, ingrădirea nesăţioaselor fiare;
Bucură-te, înfrânarea mândrilor răpitori;
Bucură-te, că se cutremură cei ce calcă poruncile tale;
Bucură-te, că se ticăloşesc cei ce nu cinstesc minunile tale;
Bucură-te, că se chinuiesc cei ce nu cheamă într-ajutor numele tău;
Bucură-te, că se tulbură cei ce te amărăsc;
Bucură-te, că se laudă cei ce îţi mulţumesc ţie;
Bucură-te, că de mila ta toată făptura se veseleşte;
Bucură-te, că de îngrozirea ta toţi cei ce au greşit se pocăiesc;
Bucură-te, izbăvitorul celor umiliţi;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 3-lea

Dreptatea şi pacea având în cugetul tău, ai părăsit tabăra Frigiei, nemaiputând suferi ca să vezi închinăciunea la idoli. Pentru aceasta, suindu-te la munte, cu post şi rugăciuni ţi-ai curăţit sufletul de păcate şi te-ai întărit în credinţa Domnului nostru Iisus Hristos, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Păgânii, nemairăbdând urmările tale cele sfinte, prin care se defăima înşelăciunea lor cea idolească, căci propovăduind credinţa lui Hristos poporului şi dovedind că El este Dumnezeu, care face minuni, iar nu pietrele şi arama, te-au supus la chinuri pe care le-ai primit cu dragoste. Pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce ai fost frecat peste tot trupul cu târsâne;
Bucură-te, cel ce pe urmă ai fost ars cu foc;
Bucură-te, cel ce ai răbdat usturimea ciulinilor;
Bucură-te, că ai fost străpuns peste tot cu suliţe;
Bucură-te, că ai suferit pe tâmplele tale ciocane de fier;
Bucură-te, că şi alte munci ai suferit cu răbdare;
Bucură-te, că n-ai cârtit împotriva lui Dumnezeu pentru pătimirea ta;
Bucură-te, mai ales, că te-ai luptat cu bucurie împotriva trupului şi a sângelui;
Bucură-te, că Alexandria s-a îngrozit de credinţa ta cea tare;
Bucură-te, că tiranii erau mustraţi de cutezarea ta;
Bucură-te, că, nemaiavând cu ce te mai spăimânta, au poruncit să fii tăiat cu sabia;
Bucură-te, că mulţi din privitori te binecuvântau zicând;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 4-lea

Fericita credinţă a Răsăritului ridicând în sfârşit crucea între popoarele păgâne, după căderea tiranilor vrăjmaşi ai creştinătăţii, s-a zidit în Alexandria biserica ta, sfinte, de către un iubitor de Hristos cetăţean, în vremea lui Constantin împăratul; şi acolo au fost aduse rămăşiţele moaştelor tale, cărora ne închinăm cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Glas ridicând către tine strigăm: Grăbeşte-te, sfinte, a ne apăra; nu ne dezlipi nădejdile de la mila ta cea mare; că unde vom năzui afară de tine să ne liniştim, după noianul păcatelor noastre, după Mântuitorul şi prea curata lui Maică, decât la tine cel ce ai pătimit cu dragoste pentru Hristos şi pentru a noastră mântuire; tinde-ţi mâna ta spre noi, mucenice, ca să te binecuvântăm zicând:
Bucură-te, aflătorul lucrurilor pierdute;
Bucură-te, aducătorul lor în starea în care au fost;
Bucură-te, lauda cetăţenilor cinstiţi cu fapta;
Bucură-te, fericirea neguţătorilor cu bune măsuri;
Bucură-te, păzitorul neadormit al satelor şi al oraşelor care suferă de pagube;
Bucură-te, scăparea celor ameninţaţi de văpaie şi de vifor;
Bucură-te, uşurarea popoarelor ce se amărăsc de năvălirile grozave şi de asupărelile nedrepte;
Bucură-te, povăţuitorul drumeţilor ce te cer în ajutor;
Bucură-te, izbăvirea oamenilor de moartea năprasnică;
Bucură-te, scăparea corăbiilor cuprinse de vijelie şi de furtuni;

Bucură-te, mângâierea a tot sufletul asuprit şi amărât;
Bucură-te, şi al nostru apărător grabnic în suferinţe;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 5-lea

Hrană de mântuire vieţii noastre trimite-ne nouă, sfinte de la Dumnezeu, ca să nu pierim de mulţimea patimilor ce se îndesesc în noi cu prisosinţă, că păcătoşi suntem; dar care păcat sau ce mulţime de greşeli poate covârşi vreodată nemărginita milostivire a lui Dumnezeu, având rugători cetele mucenicilor? Cu acelea împreună cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi, zice împăratul şi proorocul David. Pentru aceasta, smerindu-ne până la moarte, cădem către tine, mare mucenice Mina, să te rogi lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii ca să ne liniştească durerile, biruind pe vrăjmaşii care se luptă împotriva legilor Lui. Apropie-te, dar, sfinte, apropie-te de noi cei ce pătimim ca să slăvim minunile tale, cântând:
Bucură-te, mijlocitor fierbinte al celor suferinzi către Dumnezeu;
Bucură-te, stăruitor grabnic către Dânsul;
Bucură-te, ajutor puternic pentru cei ce păzesc poruncile Lui;
Bucură-te, nădejde neruşinată a creştinilor;
Bucură-te, tămâie bine primită la cer în rugăciune;
Bucură-te, vas ales al Sfintei Treimi;
Bucură-te, cel ce nu voieşti răutăţile oamenilor;
Bucură-te, cel ce plângi pentru nepriceperea lor;
Bucură-te, cel ce pururea îi îndemni la fapte bune;
Bucură-te, că îi povăţuieşti a vieţui în unire şi dragoste;
Bucură-te, că pe mulţi i-ai adus la pocăinţă;
Bucură-te, că pentru toţi te rogi pururea;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 6-lea

Evreul, care era asuprit de creştin, prin tăinuirea banilor ce îi lăsase spre păstrare la el până la întoarcerea sa, s-a botezat văzând minunea, când i-ai descoperit adevărul; iar creştinul, îngrozindu-se de fapta ce făcuse spre vătămarea sufletului pentru iubirea de argint, s-a pocăit, strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Pe călcătorul de jurământ creştin şi vicleanul prieten al iudeului, ieşind din biserica ta, unde mărturisise neadevărul, că nu are ştiinţă de acei bani, l-a răpit calul; şi tu te-ai arătat femeii lui acasă, ca să trimită bărbatului ei aurul iudeului, precum a şi urmat şi îndată s-a descoperit vicleşugul. De aceea cântăm ţie:
Bucură-te, vădirea vicleşugului tăinuit;

Bucură-te, aflarea aurului răpit;
Bucură-te, ruşinarea faptelor rele;
Bucură-te, amărăciunea urmării lor;
Bucură-te, împlinirea datoriilor credinţei;
Bucură-te, creştinătorul iudeului rătăcit;
Bucură-te, pocăinţa creştinului pierdut;
Bucură-te, lauda Bisericii Răsăritului;
Bucură-te, întristarea neamului iudeilor;
Bucură-te, că prin a ta minune s-a arătat puterea darului;
Bucură-te, că prin a ei lucrare două suflete s-au izbăvit;
Bucură-te, vrednicule lăudător al lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 7-lea

Lanţurile fermecătoare ale diavolului cu care înfăşură sufletele cele slabe spre a le trage la el, cum s-ar putea sfărâma, de nu am avea cugetul lucrător spre mântuire? Acesta dar, întărindu-se de către puterea Sfinţilor mucenici aleşi de Dumnezeu, risipeşte negura înşelăciunii şi dezleagă legăturile vicleanului prin pocăinţă, câtând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Slavă Ţie, Împărate Sfinte, Dumnezeule atotputernice, care dintre noi oamenii şi pentru noi ai ales pe Sfinţii Tăi mucenici şi apostoli, ca să ne izbăvească de cursele vrăjmaşului şi să ne împărtăşească de bunătăţile Tale cele nemărginite; ca în acest chip să prea slăvească numele Tău cel întru tot sfânt, şi să cântăm:
Bucură-te, Mina cel de toţi iubit;
Bucură-te, mucenic prea fericit;
Bucură-te, luptător neostenit;
Bucură-te, viteaz neobosit;
Bucură-te, cuget neprihănit;
Bucură-te, privighetor neadormit;
Bucură-te, doctor iscusit;
Bucură-te, judecător nemituit;
Bucură-te, sprijinitor nepărtinitor;
Bucură-te, dar nesfârşit;
Bucură-te, de daruri dătătorule;
Bucură-te, de multe minuni făcătorule;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 8-lea

Numele tău, mai mult decât oricare altul dintre sfinţi, s-a făcut creştinilor mai dorit, Mina, pentru aflarea grabnică şi îndestulătoare a orice păgubiri suferite de dânşii. Pentru care şi astăzi pătimind cei ce stau înaintea icoanei Tale cu cre-

dinţă, se roagă a te milostivi spre ei, mângâindu-i şi îndeplinind cererea lor, ca să-ţi aducă laudă, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Obosiţi de valurile întâmplărilor ce vin asupra noastră, nu ne putem lupta şi nici nu suntem vrednici de milostivire, pentru că pocăinţă nu avem, adâncindu-ne în gânduri şi fapte urâte; pentru aceasta cădem înaintea ta, să ne izbăveşti de ispitele ce ne apasă şi să ne întăreşti în dragostea lui Dumnezeu, ca să scăpăm de vrăjmaşi şi să-ţi cântăm:

Bucură-te, turn de tărie.;
Bucură-te, rază de bucurie;
Bucură-te, ancoră tare;
Bucură-te, zid de scăpare;
Bucură-te, gând întăritor;
Bucură-te, liman izbăvitor;
Bucură-te, lumină sfântă;
Bucură-te, armă nebiruită;
Bucură-te, înger ceresc;
Bucură-te, dar dumnezeiesc;
Bucură-te, apărătorul creştinilor;
Bucură-te, miluitorul săracilor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 9-lea

Patimile cu care tu ai pătimit să ne fie în ajutorul patimilor noastre şi rănile trupului tău acoperământ durerilor ce ne tulbură toată odihna. Dă-ne dar, în primejdii, răbdarea ta, sfinte, ca printr-însa să dobândim mântuirea sufletului şi întărirea neputinţelor noastre spre a cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu sângele tău cel curs pentru dragostea lui Hristos, spală întinăciunea păcatelor noastre, prea fericite, şi cu mulţimea minunilor schimbă cugetele celor ce ne prigonesc, spre a nu fi osândiţi cu nedreptate şi să nu întunece adevărul pricinilor, ce avem după a lor plăcere, că tu eşti cel care descoperi toate nelegiuirile şi ţie se cu-vine a cânta:

Bucură-te, mângâierea celor asupriţi în judecăţi;
Bucură-te, biruinţa ostaşilor ce se luptă pentru credinţă;
Bucură-te, pământ roditor de fapte bune;
Bucură-te, floare frumoasă din părţile Siriei;
Bucură-te, mărgăritar ales de Dumnezeu;
Bucură-te, trandafir mirositor între spinii idoleşti;
Bucură-te, piatră scumpă din comorile Egiptului;
Bucură-te, dar prin care s-a împlinit menirea magilor de la Răsărit;

Bucură-te, cedru crescut între cedrii Libanului;
Bucură-te, câmp adăpat de apele Iordanului;
Bucură-te, strajă neadormită a mănăstirilor din Muntele Sfânt;
Bucură-te, povăţuitor osârdnic al celor ce merg la mormântul Mântuitorului;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 10-lea

Rămăşiţele călătorului omorât de gazda făcătoare de rău, spre a-i lua aurul cu care mergea la biserica ta, tăindu-l bucăţi şi îngropându-l în grădina sa, tu le-ai dezgropat a două zi, întrupându-l precum a fost şi dându-i viaţă. De această minune îngrozindu-se ucigaşul, a căzut la picioarele tale cu lacrimi, rugându-se să nu-l pierzi. Iar călătorul trezit ca din vis după moarte, a dat lui Dumnezeu laudă, cântând: ***Ali-luia!***

Icosul al 10-lea

Zadarnică a fost sârguinţa vinovatului de a ascunde uciderea străinului pe care, înnoptând la dânsul, l-a găzduit; că tu urmându-i nevăzut, pentru dragostea ce avea către tine, te-ai arătat a doua zi ca un ostaş împărătesc, cerând să-ţi dea pe călător; despre care, tăgăduind că ar avea ştiinţă, tu i-ai descoperit fapta şi l-ai mustrat cumplit. Pentru aceasta cântăm ţie:
Bucură-te, minune mai presus de toate minunile;
Bucură-te, cel care ai primit darul de a întrupa şi a da viaţă trupului tăiat în bucăţi;
Bucură-te, că vinovatul s-a îngrozit de puterea ta;
Bucură-te, că cel ucis, necunoscând de ce este mustrat acela, s-a spăimântat;
Bucură-te, că fapta aceasta n-ai voit să o descoperi îndată;
Bucură-te, că prin iconomia ta amândoi se găseau în uimire;
Bucură-te, cel prin care călătorul şi-a îndeplinit voinţa, închinându-se ţie;
Bucură-te, că şi făgăduinţei lui a urmat, aducând în biserica ta mari daruri;
Bucură-te, mângâietorule al tuturor celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, mărite izbăvitor al celor ce te cinstesc;
Bucură-te, înzestrătorule al fetelor sărace;
Bucură-te, uşurătorule al celor căzuţi în datorii grele;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 11-lea

Taina aceasta a sfintei pronii, care prin tine s-a săvârşit, Mina, putându-se reface trupul cel tăiat în bucăţi al calătorului ucis şi a fi adus iarăşi la viaţă, este de nepătruns; pentru care, minunându-ne de darul ce ţi s-a dat ţie de la Dumnezeu, cu credinţă cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Iubitorul de sine Eutropie, făgăduind un vas de argint pentru biserica ta, şi făcând două deopotrivă, acel cu numele tău i s-a părut mai frumos decât acel pentru dânsul; drept care a hotărât să-l oprească pentru sine. Tu însă nesuferind înşelăciunea aceasta, ai luat vasul de la sluga lui când se spăla în corabie şi cu dânsul împreună l-ai ţinut în mare până când s-a mustrat Eutropie însuşi de lăcomia sa. Pentru acea-sta cântăm ţie:
Bucură-te, că îndată ai scos pe slugă cu vasul din mare;
Bucură-te, că sluga s-a înfăţişat stăpânului său întreg şi nevătămat;
Bucură-te, că el, mulţumind lui Dumnezeu, a şi dus vasul la biserică;
Bucură-te, mustrătorul lui Eutropie pentru îndrăzneala ce făcuse;
Bucură-te, îndreptătorul purtării sale celei lacome;
Bucură-te, scăparea slugii de la moarte pentru nevinovăţia sa;
Bucură-te, că prin aceasta ai vrut să arăţi puterea adevăratei credinţe;
Bucură-te, că pentru faptă iar nu pentru lucru ai înfrânt voinţa cea rea;
Bucură-te, că lui Dumnezeu s-a adus prin aceasta laudă;
Bucură-te, că numele Lui s-a prea slăvit prin facerea minunilor tale;
Bucură-te, că pentru Dânsul ai pătimit ca să şi biruieşti cu Dânsul;
Bucură-te, mucenice prea folositorule;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 12-lea

Văzându-se Sofia, o femeie oarecare din părţile Fecozaliei, care venea la biserica ta să se închine, ameninţată a fi batjocorită pe cale de către un oştean, a cerut de la tine ajutor cu glas, şi îndată ai izbăvit-o de năvălirea aceluia, vădindu-l cu ruşine către mai mulţi; după care femeia a dat lui Dumnezeu laudă, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Şchiopul şi o femeie mută, care de mult timp stăteau lângă biserica ta cu alţi bolnavi, aşteptând vindecarea, te-au văzut la miezul nopţii, zicând: Şchiopule, scoală pe femeia aceea şi mergi de aici; la care cuvinte, mâhnindu-se şchiopul, pentru că s-a crezut depărtat de la tine, nu făcea nici o mişcare; tu însă repetând porunca, el a trebuit să asculte şi îndată s-au văzut amândoi vindecaţi; pentru aceasta cântăm ţie:
Bucură-te, că şchiopul spăimântându-se a fugit;
Bucură-te, că muta, spăimântându-se, a vorbit;
Bucură-te, că şi alţi bolnavi ai tămăduit;
Bucură-te, că pe necredincioşi i-ai smerit;
Bucură-te, că pe iubitorii de Hristos i-ai veselit;
Bucură-te, că pe străini i-ai adăpostit;
Bucură-te, că pe flămânzi i-ai hrănit;
Bucură-te, că pe văduve le-ai miluit;
Bucură-te, apărătorul celor din primejdii;

Bucură-te, îndestulătorul celor prădaţi;
Bucură-te, izbăvitorul Sofiei;
Bucură-te, mângâietorul celor asupriţi;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea fericite mucenice Mina, ascultă rugăciunea noastră ce-ţi aducem din toată inima, ca să ne izbăveşti pe noi de boli şi de primejdii, spre a cinsti pomenirea ta şi a mărturisi minunile, pe care cu puterea Sfântului Duh le faci nouă celor ce cu credinţă cântăm: ***Aliluia!***

Apoi, iarăşi se zice:

Icosul 1
Întrupându-se Cuvântul lui Dumnezeu s-a luminat făptura, şi printr-Însul a izvorât mulţimea mucenicilor, care au pătimit până la sânge, făcându-se apărători celor neputincioşi; pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, stea neapusă;
Bucură-te, rază de nematerialnic foc;
Bucură-te, lumina celor păgubiţi;
Bucură-te, căderea celor răpitori;
Bucură-te, taină care destăinuieşti nelegiuirea;
Bucură-te, stavilă care opreşti rătăcirea;
Bucură-te, stâlp care împiedici necuviinţa;
Bucură-te, adânc care pierzi lăcomia;
Bucură-te, suflare care întăreşti inimile celor suferinzi;
Bucură-te, mână care descoperi prădăciunile;
Bucură-te, lanţ care fereci pe făptuitorul celor rele;
Bucură-te, negura care întuneci gândurile necurate;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

Condacul 1
Folositor şi ajutător mare te-ai arătat lumii în primejdii, mucenice, că pe mulţi ai izbăvit de pagube: pe furi urmărind, pierderile depărtându-le şi celor ce aleargă la tine cu credinţă împlinind cererea lor; pentru aceasta te rugăm, fii milostiv şi nouă care îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult pătimitorule!***

După aceasta se zice această:

Rugăciune foarte folositoare şi grabnic ajutătoare către Sfântul mare mucenic Mina

O, prea sfinte şi întru tot lăudate, mare mucenice Mina, şi de minuni făcătorule; primeşte această rugăciune de la mine nevrednicul robul tău, căci către tine, ca la un adevărat izvor de tămăduiri şi grabnic folositor şi ajutător prea minunat, scap eu ticălosul şi către sfânt chipul icoanei tale cu lacrimi fierbinţi mă rog ţie: Vezi, sfinte, paguba mea, vezi sărăcia şi ticăloşia mea; vezi bubele şi rănile trupului şi sufletului meu.

De aceea mă rog ţie, fericite şi Sfinte Mina, grăbeşte-te de mă ajută cu neîncetatele şi sfintele tale rugăciuni şi mă sprijineşte pe mine robul tău. Ia aminte la suspinele mele şi nu mă trece cu vederea pe mine ticălosul şi scârbitul, că ştiu, sfinte al lui Dumnezeu, că de ai şi pătimit munci grele şi chinuri înfricoşătoare de la cei fără de lege pentru dragostea lui Hristos, dar prin acele suferinţe astăzi vieţuieşti luminat şi ai aflat dar de la Dumnezeu. Fiindcă ne-am încredinţat că şi după mutarea ta din viaţa aceasta trecătoare, cine a năzuit la sfântă biserica ta şi cu credinţă ţi s-a rugat nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat pe tine întru ajutor şi nu l-ai auzit? Sau cine te-a chemat pe tine, de minuni făcătorule, şi tu l-ai trecut cu vederea? Sau cui, în pagube fiind şi alergând spre ajutorul tău, nu i-ai descoperit paguba lui?

Minunile şi ajutorul tău m-au făcut şi pe mine, ticălosul şi scârbitul, ca să alerg la ajutorul tău. Am auzit de neguţătorul acela din pământul Isauriei, care venea la biserica ta spre rugăciuni, nu numai că ai văzut pe ucigaşul său şi l-ai scos din paguba lui dându-i îndărăt punga cu galbeni; dar, o! minune, că şi din mort şi tăiat în bucăţi, tu l-ai vindecat şi l-ai făcut sănătos.

Asemenea şi lui Eutropie, din mare i-ai scos sluga cu vasul cel de aur ţinut în mâini, fiindcă îl făgăduise bisericii tale. Tot aşa şi femeia Sofia, care venea spre

închinare în sfânt locaşul tău, nu numai că a fost izbăvită de ostaşul acela ce o silea spre păcat, dar şi pe ostaş după cuviinţă l-ai certat. La fel şi şchiopul care venea la sfântă biserica ta spre închinare, cu rugăciunea îndată l-ai tămăduit. Asemenea şi femeii celei mute, i-ai deschis graiul şi vorbea curat. De asemenea atunci când iudeul dăduse prietenului său creştin o pungă cu galbeni, pe care creştinul tăgăduia că a primit-o, jurând pentru aceasta chiar în biserica ta, tu, nu numai că ai izbăvit pe creştin de jurământ, dar şi evreul, văzând minunea ta, a crezut întru tine şi a venit la credinţa creştină.

Aceste minuni ale tale, sfinte, m-au făcut pe mine a crede că la orice facere de bine eşti gata ajutător şi grabnic folositor şi minunat. De aceea încredinţat sunt că tot cel ce aleargă la tine, cerând cu credinţă ajutor, nu-l treci cu vederea. Pentru aceasta şi eu cred că tu acelaşi eşti, sfinte, ca atunci şi astăzi, că oricine a alergat la tine nu s-a întors neajutat.

Pentru aceasta şi eu acum, fiind scârbit şi în pagubă, alerg către tine cu credinţă şi cu lacrimi, îngenunchind, şi mă rog ţie, Sfinte şi mare mucenice Mina, ca să te rogi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pentru mine păgubaşul şi scârbitul, celui ce n-a trecut cu vederea rugăciunea ta cea mucenicească, ci te-a ascultat şi te-a întărit şi te-a primit în cereştile locaşuri. Către Acela roagă-te ca să fiu şi eu ajutat şi miluit pentru rugăciunile tale, şi din pagube şi necazuri izbăvit, ca să laud şi bine să cuvântez şi să slăvesc întru tot lăudatul şi prea puternicul nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Acatistul Sfântului mare mucenic Mina (din Frigia)

Acatistul Sfântului mare mucenic Mina din Frigia (al doilea acatist) (11 noiembrie):

https://www.academia.edu/109145483/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_mare_mucenic_Mina_din_Frigia_al_doilea_acatist_11_noiembrie_

https://archive.org/details/ac-2_20231114

***

prăznuire în 11 noiembrie

Sfântul mare mucenic Mina este cunoscut ca sfântul grabnic ajutător în pagube, furturi, prigoniri, vrăjmăşii şi sprijinitorul neputincioşilor, bătrânilor şi al tuturor celor în lipsuri şi suferinţe. Este sfântul considerat cel mai „apropiat”, aproape „casnic”, ca şi Sfântul Nicolae - moşul prea milostiv. Este sfântul de suflet şi inimă al celor credincioşi, ca sfântul care, deşi este proslăvit la Cer, „umblă” încă pe Pământ, cu „dragostea lui Dumnezeu” pentru oamenii şi făpturile ce se zbat în nevoi.

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice Troparul din Minei, apoi:

Condacul 1

Pe cât de mare ţi-a fost iubirea pentru Hristos, pe atât îţi sunt şi darurile folositoare în toate nevoile, care prin tine se revarsă necontenit şi nouă, celor ce te cinstim după cuviinţă: ***Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!***

Icosul 1

Iartă-ne, Sfinte mare mucenice Mina, că mai întâi punem „nevoile” noastre, când ar trebui să te lăudăm pentru marea ta mucenicie pentru credinţa lui Hristos.
Bucură-te, mucenicul bine plăcut al lui Hristos;
Bucură-te, iubitorule cu adevărat de Dumnezeu;
Bucură-te, cel care ai avut credinţa cea mare;
Bucură-te, cel dăruit cu mari daruri;
Bucură-te, că darurile tale lumii le dăruieşti;
Bucură-te, sfântul iubit al tuturor celor în nevoi;
Bucură-te, cel cu îndoită iubire de Dumnezeu şi de făpturi;

Bucură-te, milostivire în toate neputinţele;
Bucură-te, apărătorul de toată primejdia;
Bucură-te, mai ales al hoţilor înspăimântător;
Bucură-te, al nostru sfânt de aproape;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 2-lea

Din tinereţe ai fost cunoscut ca milostivul şi ajutătorul celor neputincioşi şi în nevoi, că la toţi, unde auzeai că sunt, alergai să-i sprijini, ca un fiu vrednic al tuturor, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Aşa de mult toţi te iubeau pe tine, Mina cel bun, că erai ştiut de toţi ca „ostaşul binefacerii” în toate ţinuturile şi mare mângâiere şi nădejde dăruiai tuturor celor în nevoi.
Bucură-te, chipul milei cele mari;
Bucură-te, inima dăruirii celei sfinte;
Bucură-te, că Dumnezeu te-a văzut pământul cel bun;
Bucură-te, că Însuşi Hristos în tine sămânţa Sa a sădit;
Bucură-te, că rodul bunătăţii în tine a crescut;
Bucură-te, dragostea pentru făptura oropsită;
Bucură-te, darul pentru făptura sărăcită;
Bucură-te, lucrătorul cel sfânt al lumii;
Bucură-te, că te-ai făcut „fiul şi fratele tuturor”;
Bucură-te, că ai devenit şi „părintele cel prea iubitor”;
Bucură-te, arhanghelul cel iubit al pământenilor;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 3-lea

Creştin din Egipt, luat ca ostaş în armata romană din Frigia Sciţiei, peste tot unde mergeai „ostaşul săracilor şi necăjiţilor erai”, şi bucuria lui Dumnezeu Se revărsa în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Credinţa creştină în taină având-o, iubirea milostivă peste tot ai semănat şi râvna lui Hristos tot mai mult în tine a crescut, ca să devii şi mărturisitorul Său.
Bucură-te, credinţă iubitoare;
Bucură-te, iubire cu roduri tot mai multe;
Bucură-te, iubirea cea mare de Dumnezeu;
Bucură-te, şi iubirea pentru făpturi;
Bucură-te, al crucii lui Hristos următor;
Bucură-te, îndurarea ce copleşeşte firea;
Bucură-te, îndurarea de înger pământesc;

Bucură-te, credincioşie neabătută;
Bucură-te, şi al muceniciei râvnitor;
Bucură-te, şi al mărturisirii ostaş neînfricat;
Bucură-te, sfinţenie ce biruieşte lumea;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 4-lea

Aşa prigoana împotriva creştinilor te-a arătat şi viteazul ostaş al lui Hristos, că fără teamă mărturisitorul Său te-ai făcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Prigonitorii cei răi ca de o stâncă s-au lovit şi mulţi viteji creştini s-au dovedit mai tari decât orice chin mucenicesc, ce păgânătatea a risipit.
Bucură-te, rază a luminii creştine;
Bucură-te, răsărirea zorilor celor noi ai lui Hristos;
Bucură-te, risipirea negurilor păgâne;
Bucură-te, taină a Crucii biruitoare;
Bucură-te, lucrarea cea sfântă de pe Pământ;
Bucură-te, lucrătorul ales pentru ţarina lui Dumnezeu;
Bucură-te, secerătorul neobosit;
Bucură-te, curăţirea de neghinele ucigătoare;
Bucură-te, alegerea holdei celei bune;
Bucură-te, ostaşul luptei cu tot răul;
Bucură-te, ostaşul veghetor al celor sfinte;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 5-lea

S-au înspăimântat ostaşii din ceata ta de mărturisirea lui Hristos, ştiindu-te ostaşul cel mai viteaz şi cel mai iubit, dar porunca păgână nemiloasă era, şi aşa, la muncile mucenicești te-au supus, primindu-le în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cu barbarie cruntă te-au chinuit, carnea de pe oase ţi-au rupt, în toate felurile te-au bătut, de nu mai ştiau muncitorii cu ce munci să te înspăimânte.
Bucură-te, mucenicie cu multe chinuri;
Bucură-te, că ţi s-a ciopârţit tot corpul;
Bucură-te, că ai fost ars şi cu foc;
Bucură-te, că şi cu ciulini te-au rănit;
Bucură-te, că şi cu sule te-au împuns;
Bucură-te, că şi cu ciocane de fier te-au lovit;
Bucură-te, că în cap mult te-au bătut;
Bucură-te, că ţi s-a smuls părul;
Bucură-te, că ţi s-a luat pielea de pe faţă;

Bucură-te, că ţi s-au tăiat buzele şi nasul;
Bucură-te, că la chipul de taină al lui Hristos ai ajuns;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 6-lea

Înşişi prigonitorii s-au înspăimântat de chinurile la care te-au supus, şi mulţi la credinţă au trecut şi în lumina lui Hristos au intrat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Cu chipul pământesc zdrobit, chipul ceresc ai dobândit, mai strălucitor şi mai de podoabă decât orice chip obişnuit, şi aşa biruinţa lui Hristos prin tine s-a arătat.
Bucură-te, răbdătorul muceniciei biruitoare;
Bucură-te, mărturia credinţei atotputernice;
Bucură-te, de acum sfântul nostru în nevoi;
Bucură-te, că ajuns la cele cereşti, mijloceşti şi pentru noi;
Bucură-te, că ne pomeneşti şi pe noi Domnului;
Bucură-te, că n-ai uitat pe săracii lumii;
Bucură-te, că şi acum alergi la cei în suferinţe;
Bucură-te, că mereu ne scapi de toată primejdia;
Bucură-te, că ne fereşti de cele năpraznice;
Bucură-te, scăparea de moartea fără veste;
Bucură-te, apărarea de hoţii vătămători;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 7-lea

Sfintele tale moaşte duse în Egipt sunt readuse de împăratul Iustinian în Constantinopol, în Biserica cu numele tău zidită, unde credincioşii şi mai mult te cinstesc, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Numele tău nu a fost uitat şi pomenirea ta şi mai mult s-a răspândit, prin care toţi cei în nevoi la tine aleargă, ca la cel cu adevărat omul lui Dumnezeu.
Bucură-te, nădejdea creştină neîmpuţinată;
Bucură-te, jertfa bine plăcută la Cer;
Bucură-te, prinos în Împărăţia de sus;
Bucură-te, dar ce se revarsă mereu în jos;
Bucură-te, vasul sfinţeniei nestricate;
Bucură-te, prin care şi noi ne sfinţim;
Bucură-te, că şi pentru noi te rogi;
Bucură-te, că şi pe noi în nevoi ne cercetezi;
Bucură-te, că pe vrăjmaşii noştri îi alungi;
Bucură-te, că în primejdiile noastre alături ne eşti;
Bucură-te, sfântul la care şi noi în toate îndrăznim;

Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 8-lea

Minunile tale de demult ne sunt şi nouă nădejde, ca şi cu noi asemenea minuni să faci, că şi noi mare nevoie de ajutor avem şi aşa să cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Ca mare dar te are lumea pe tine, Sfinte Mina, dar înfricoşător şi totodată plin de mângâieri, că deşi în slava cerească, de acolo cobori în lumea noastră stricăcioasă.

Bucură-te, mijlocitorul fierbinte către Dumnezeu;
Bucură-te, că ne chemi şi pe noi la mântuire;
Bucură-te, că aşa ne povăţuieşti la pocăinţă;
Bucură-te, că ne îndrumi la lăsarea de păcate;
Bucură-te, că ne sfătuieşti să fim fără vrajbă;
Bucură-te, că ne ceri iertarea, cea care pe toate le împacă;
Bucură-te, tu însuţi cel mai smerit;
Bucură-te, că şi la noi, cei neputincioşi, vii;
Bucură-te, că te faci slujitorul nevoilor noastre;
Bucură-te, omul înger pentru toţi;
Bucură-te, omul înger al lumii;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 9-lea

Nenumărate sunt mărturiile minunilor tale, că pe evreul şi creştinul cu banii ascunşi i-ai vădit şi pe amândoi la credinţă i-ai câştigat; pe şchiop şi pe cea mută, de asemenea, i-ai tămăduit, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Aşa, eşti cunoscut ca descoperitorul de pagube şi furturi, ca vindecătorul celor neputincioşi, ca apărătorul de toată primejdia ucigătoare, ca ocrotitorul tuturor săracilor.

Bucură-te, darul cel mare al credinţei creştine;
Bucură-te, dar şi pedeapsa celor răi;
Bucură-te, sprijinitorul tuturor faptelor bune;
Bucură-te, şi mustrarea celor răufăcători;
Bucură-te, Mina cel iubit;
Bucură-te, Mina cel prea fericit;
Bucură-te, Mina cel prea milostiv;
Bucură-te, Mina cel de slavă şi de smerenie;
Bucură-te, sfântul de care se miră şi Îngerii;
Bucură-te, sfântul lăudat de toată făptura;
Bucură-te, sfântul de care se bucură toţi necăjiţii;

Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 10-lea

Numele tău nu s-a micşorat de vremi, şi aşa, acelaşi sfânt de aproape ai rămas, şi chiar mai mult, în şi mai multă milostivire te arăţi pentru lumea de astăzi cu şi mai multe nevoi, ce caută scăparea, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Unde să mai fie scăparea celui slab, a celui oropsit de stăpânirile tot mai rele, decât la Sfinţii lumii, care lumea nu au uitat, care sunt sprijinitorii de taină nebiruiţi!

Bucură-te, sfântul sprijinitor al lumii;
Bucură-te, milă pentru făptura necăjită;
Bucură-te, mângâierea tuturor celor înlăcrimaţi;
Bucură-te, că însuţi alergi la cei în nevoi;
Bucură-te, că te faci slujitorul cel mai de jos;
Bucură-te, că nu te micşorezi de cele mici;
Bucură-te, că nu te murdăreşti de stricăciune;
Bucură-te, însoţitorul nevăzut al bătrânilor;
Bucură-te, fiul iubit al fecioarelor şi văduvelor;
Bucură-te, al copiilor ocrotitor şi tămăduitor;
Bucură-te, sfântul lui Dumnezeu ce umblă pe Pământ;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 11-lea

Chiar şi pe morţi ai înviat, ca să descoperi pe cei vinovaţi, şi pe asupritori i-ai pedepsit cu aprigă înfricoşare, pe hoţi şi tâlhari i-ai legat, şi aşa marele ostaş ocrotitor te-ai făcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Aşa, toţi te ştim, Mina cel bun, dar şi înfricoşător, Mina, iubitul tuturor în nevoi, dar şi Mina ce pedepseşte aprig pe toţi cei înşelători, Mina, sfântul înger omenesc cu sabie de foc şi cu daruri de sus.

Bucură-te, minune ce nu se mai sfârşeşte;
Bucură-te, că nu conteneşti cu minunile tale;
Bucură-te, că descoperi mereu pe cei vicleni;
Bucură-te, că descoperi mereu pe hoţi şi tâlhari;
Bucură-te, că descoperi cele furate şi pierdute;
Bucură-te, că nu suferi pe asupritori;
Bucură-te, că ocroteşti pe negustorii cinstiţi;
Bucură-te, că înmulţeşti agonisirea săracului;
Bucură-te, că păzeşti averea credincioşilor;
Bucură-te, bogăţie milostivă;

Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 12-lea

Sfinte binecuvântate Mina, ne iartă că în nevoile noastre de grabnic ajutor mai întâi te chemăm şi te cinstim şi nu te scârbi de puţina laudă ce-ţi aducem, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Sfinte Mina, sfântul lumii de aproape, şi noi numele şi chipul tău de icoană la iconostasul nostru avem, că fără tine în primejdii şi nevoi, deznădăjduiţi şi fără ajutor suntem.
Bucură-te, iconomia lui Dumnezeu pentru lume;
Bucură-te, strajă neadormită cu ochiul de sus;
Bucură-te, sfeşnic de lumină nestinsă;
Bucură-te, luminare ce întunericul ne risipeşte;
Bucură-te, bucuria peste mâhnirea pământească;
Bucură-te, veselia peste durerea trupească;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu cel binecuvântat;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu prea îndurător;
Bucură-te, al Bisericii lui Hristos turn de vestire;
Bucură-te, şi zid neclintit;
Bucură-te, sfântul între sfinţii noştri părinţi;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

Sfinte mare mucenice Mina, omul înger al lumii în nevoi, slava ta de sus şi slujirea necontenită de jos în chip de podoabă se unesc, chipul iubit al nostru, al tuturor, căruia cinstire aducem, în cântarea de: ***Aliluia!***

Se citesc apoi din nou:

Icosul 1

Iartă-ne, Sfinte mare mucenice Mina, că mai întâi punem „nevoile” noastre, când ar trebui să te lăudăm pentru marea ta mucenicie pentru credinţa lui Hristos.
Bucură-te, mucenicul bine plăcut al lui Hristos;
Bucură-te, iubitorule cu adevărat de Dumnezeu;
Bucură-te, cel care ai avut credinţa cea mare;
Bucură-te, cel dăruit cu mari daruri;
Bucură-te, că darurile tale lumii le dăruieşti;
Bucură-te, sfântul iubit al tuturor celor în nevoi;
Bucură-te, cel cu îndoită iubire de Dumnezeu şi de făpturi;
Bucură-te, milostivire în toate neputinţele;

Bucură-te, apărătorul de toată primejdia;
Bucură-te, mai ales al hoţilor înspăimântător;
Bucură-te, al nostru sfânt de aproape;
Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!

Condacul 1

Pe cât de mare ţi-a fost iubirea pentru Hristos, pe atât îţi sunt şi darurile folositoare în toate nevoile, care prin tine se revarsă necontenit şi nouă, celor ce te cinstim după cuviinţă: ***Bucură-te, mare mucenice Mina, sfântul iubit al celor în nevoi!***

Se zice această:

Rugăciune

O, Sfinte mare mucenice Mina, omul înger al lumii în nevoi, şi noi cădem cu rugăciune la icoana ta, că pagube sufleteşti mai întâi avem, patimile vrăjmaşe furându-ne mintea şi inima. Şi vrăjmaşii asupritori din jur cu vătămări asupritoare ne oropsesc şi primejdii din toate părţile ne pândesc.Te rugăm, fii şi nouă izbăvitor, ca şi celor de demult, că nimeni nu iese neajutorat de la tine. Păzeşte-ne de hoţii nemiloşi, de pagube şi de toate cele năpraznice, şi de pătimirile sufleteşti şi trupeşti, şi ne descoperă pe toţi care ne fac rău, pe care alungă-i şi îi îmblânzeşte. Şi aşa şi noi, cei neputincioşi, Slavă lui Dumnezeu cel în Treime să aducem: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Amin!

(Extras din cartea: Ieromonah Ghelasie Gheorghe - Imnografie II Acatistier ediţie îngrijită şi adăugită de Ierom. Ghelasie şi Ierom. Valerian - Editura Platytera, Colecţia Isihasm)

Paraclisul Sfântului mucenic Mina

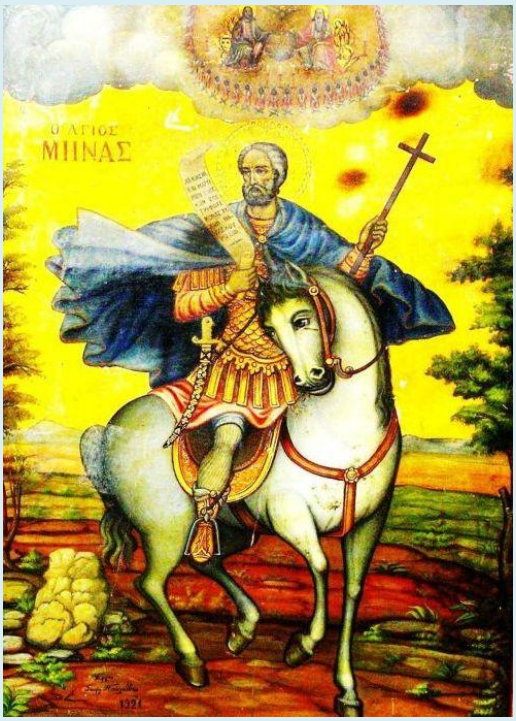

Paraclisul Sfântului mare mucenic Mina (11 noiembrie)

https://www.academia.edu/109049469/Paraclisul_Sf%C3%A2ntului_mare_mucenic_Mina_11_noiembrie_

https://archive.org/details/paraclisul-sf.-muc.-mina

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugă-ciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zic:

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

***Apoi:* Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.

6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Troparul Sfântului mare mucenic Mina, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău Doamne, Mina, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a luat de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria ta pe muncitori a surpat, zdrobit-a şi ale dracilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, mântuieşte sufletele noastre. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Niciodată nu vom tăcea Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile tale, noi nevrednicii că de nu ai fi stătut tu rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi:

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.

10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Ca pe cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trup şi cu purtătorii de nevoinţă împreună petrecător, adunându-ne cu credinţă, te lăudăm pe tine, Sfinte mare mucenice Mina, cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Mie celui ce cinstesc pomenirea şi nevoinţele tale cele viteze, Sfinte Mina pururea pomenite, roagă-te să mi se trimită strălucire de lumină dătătoare, gonind norul necunoştinţei mele.

Dorind a vedea nemurirea ce va să fie, ai voit a muri mucenice muncindu-te, râvnind patimilor Celui ce cu moartea a surpat pe moarte, Mina fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nesuferind, pururea pomenite, a vedea ocărând pe Dumnezeu, te-ai depărtat petrecând în munţi, gătindu-te pe sineţi spre chinurie şi spre nevoinţe, pe care le-ai săvârşit cu gând întărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ca o masă însufleţită a încăput întru tine Pâinea vieţii noastre, ca un rug nu te-ai ars, ţinând Focul şi ca o vie neadăpată odrăsleşti Strugurul cel nelucrat, Ceea ce eşti fără prihană.

Cântarea 3

Irmos: Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne lăudăm; ci întru Tine, înţelepciunea Tatălui cea ipostatică, Hristoase. Că nu este Sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Întărâtându-se tiranul de cuvintele tale cele prea înţelepte, te chinuia pe tine fără de milă cu vine de bou crude, socotind că te va pleca cu acelea, Mina fericite.

Uitându-te cu ochii gândului către Domnul, ai suferit greimea caznelor trupului cele cu multă greutate, cu vitejia gândului, Mina fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nespăimântându-te de durerea cea mare a caznelor având râvnă dumnezeiască, ai mers către nevoinţe strigând: necăutându-mă nimeni, am venit de sine-mi chemat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Din porţile iadului m-a scos Cel ce S-a întrupat din tine, primind moarte de bunăvoie, fiind eu omorât de mâncarea cea rea a lemnului, Ceea ce eşti cu totul fără de prihană.

Stihuri:

Mântuieşte din primejdii Sfinte mucenice Mina, pe cei ce cu credinţă aleargă la tine, ca către un gata ajutător întru nevoi.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu, şi vindecă durerea sufletului meu.

Egiptul care mai înainte era biruit de cumplitul întuneric al necunoştinţei, de Dumnezeu înţelepţite Mina, pe tine te-a răsărit luminător a toată lumea, care goneşti cu tot deadinsul noaptea nedumnezeirii, fericite, cu razele dumnezeieştilor tale pătimiri. Pentru aceea, luminat prăznuind ziua ta cea purtătoare de lumină şi cinstită, cu osârdie strigăm ţie, podoaba pătimitorilor: roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască mântuire tuturor celor ce cu credinţă prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Cântarea 4

Irmos: Cela ce şade în Slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus, Cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Cu stropirea sângiurilor tale ai stins jăratecul mulţimii dumnezeilor, tabăra dracilor s-a cufundat, iar Biserica lui Dumnezeu s-a adăpat, mucenice prea fericite Mina, vrednicule de laudă.

Cu spânzurarea pe lemn închipuieşti patima Crucii, care a omorât pe şarpele cel amar, mucenice; iar şuviţele răbdându-le, îţi pricinuiesc ţie desfătările cele din cer, prea viteazule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luat-ai ispită de dureri peste fire, pătimitorule, căci cu dragostea cea dumnezeiască biruindu-ţi firea ta, nu-ţi făceai uitare, Sfinte Mina, îndemnându-te a sârgui către cazne bucurându-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Născut-ai pe Dumnezeu, care S-a întrupat negrăit, zidindu-Şi casă din sângiurile tale; pe Cel ce se cunoaşte în două firi şi în două voiri, după cuviinţă dumnezeiască, Ceea ce eşti neispitită de nuntă.

Cântarea 5

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea Slava Ta, Hristoase, dar noi de noapte mânecând, Te lăudăm pe Tine, Unule Născut, strălucirea Slavei Dumnezeirii Tatălui, Iubitorule de oameni.

Strălucit-ai cu razele cele luminoase ale muceniciei, întunecând nedumnezeirea cea împâclată prea înţelepte şi ai luminat plinirile credincioşilor, pătimitorule Mina, prea lăudate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pierdutu-s-a toată gândirea vrăjmaşilor cu răbdarea ta cea tare; că nici foamea, nici bătăile, nici arsura, nici mulţimea spinilor n-a tâmpit osârdia ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Născându-Se din tine Izbăvitorul mai presus de fire, mă înnoieşte pe mine cel stricat, izbăvindu-mă din blestemul cel de demult, Maică a lui Dumnezeu Preacurată; pe carele roagă-L ca să ne mântuim noi.

Cântarea 6

Irmos: Strigat-a, mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune mă scapă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Fără de dureri rămâi arzându-te în foc, şi frecându-ţi-se coastele cu târsâne de păr; că fiind împreună cu tine darul cel dumnezeiesc, te întărea pe tine, Sfinte Mina.

Stătut-ai înaintea divanurilor tirăneşti judecându-te, şi vădind înşelăciunea Sfinte Mina, pururea fericite, iar pe sine-ţi te-ai dat a fi stâlp de bună credinţă credincioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sudorile pătimirilor tale, ai uscat înşelăciunea idolilor şi sineţi te-ai făcut locaş cinstitei Treimi, pătimitorule, vrednicule de minune, Sfinte Mina.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vindecă patimile cele nevindecate ale sufletului meu, Preacurată, cu doctoria bunătăţii tale, ceea ce ai născut celor ce sunt în lume pe Bunul şi Mântuitorul Hristos.

Stihuri:

Mântuieşte din primejdii Sfinte mucenice Mina, pe cei ce cu credinţă aleargă la tine, ca către un gata ajutător întru nevoi.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu, şi vindecă durerea sufletului meu.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Din oastea cea vremelnică te-a răpit şi celei nestricăcioase părtaş te-a arătat pe tine, purtătorule de chinuri, Sfinte Mina, Hristos Dumnezeul nostru, cela ce este mucenicilor nestricată cunună.

Prochimen, glasul al 4-lea: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt pe pământul lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Din Evanghelia de la Luca, citire:

Luca, cap 21, vers. 12-19

Zis-a Domnul: Feriţi-vă de oameni,
12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.
16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile purtătorului de nevoinţă, marelui mucenic Mina, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihira, glas 8: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Sfinte mucenice Mina pururea pomenite, tu pentru dragostea lui Hristos ai părăsit dragostea lumii şi oştirea cea pieritoare şi întunericul idolilor şi sfaturile păgânilor, numărându-te împreună cu oştirea celor aleşi ai Lui; pentru aceasta te-ai şi arătat foarte cu adevărat nebiruit mucenice, pătimind pentru Dânsul.

Cântarea 7

Irmos: Cel ce ai izbăvit din foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldei, care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prealăudate Doamne, binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu rănile împreună ai lepădat hainele cele de piele ale păcatului şi te-ai îmbrăcat cu podoaba care nu mai primeşte învechime, fericite, pe care o a ţesut darul cel ce s-a arătat.

Cu aprinderea nevoinţelor tale celor tari şi cinstite, s-a făcut cenuşă nedumnezeirea cea spinoasă şi vicleană şi cu curgerile sângiurilor tale, se stinge văpaia neştiinţei celei înălţate, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având daruri îndestulate, izvorăşti şi faceri de minuni celor ce săvârşesc cinstitul tău praznic, Sfinte Mina, vrednicule de minune şi dimpreună lucrezi celor care cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Bine este cuvântat Rodul cel blagoslovit al pântecelui tău, pe care bine-L cuvântează toate Puterile cereşti şi adunările pământenilor; Cel care ne-a mântuit pe noi din blestemul cel de demult, binecuvântată.

Cântarea 8

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum săvârşită, pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Arătatu-te-ai ca o pâine cocându-te în mijlocul focului celui aprins, ca o jertfă fără prihană, ca o junghiere deplină, arzându-te ca o jertfire însufleţită şi dând dumnezeiască bună mireasmă care Dumnezeu o a mirosit, Sfinte Mina, slugă a lui Dumnezeu.

Târându-te mucenice şi cu spini înghimpoşi împungându-te, ai sfărâmat bolduri-le vrăjmaşului şi cu sabia tăindu-te, ca într-o uimire, cu armele credinţei ai tă-iat capetele celor fărădelege, cântând: Binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dezlegându-te de trup cu tăierea sabiei, mai desăvârşit te-ai legat, mucenice, cu dragostea Stăpânului tău şi îndumnezeindu-te acum, îl vezi faţă către faţă, Sfinte Mina şi Lui îi cânţi: pe Domnul lăudaţi-L făpturile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sălăşluieşte-Se în pântecele tău, mai presus de cuvânt, Cela ce cu cuvântul a zidit toată lumea; şi se vede Prunc, născându-Se din tine, Preacurată, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci; pe care toată lumea bine-L cuvântează şi-L mă-reşte întru toţi vecii, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea 9

Irmos: Eva, prin boala neascultării, blestem înăuntru a adus; iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit. Pentru aceasta toţi te mărim.

Pământul a acoperit acum trupul tău cel tare, care s-a chinuit, fericite. Iar cerul îţi poartă duhul, veselindu-se cu sufletele mucenicilor şi luminându-se cu mărire luminată. Pentru aceasta cu toţii te fericim pe tine, Sfinte Mina.

Împreună cu îngerii locuieşti întru lumină, că ai iubit vieţuirea întocmai cu în-gerii, Sfinte Mina şi cu gând curăţit vezi veselia Domnului luminându-te din destul cu vărsările de lumină cele de acolo, vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând pe Hristos, de care ai dorit, prea lăudate, te îndumnezeieşti, ajungând Sfinte Mina. Adu-ţi dar aminte de noi, cei ce săvârşim cu dragoste pomenirea ta cea prea sfântă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Născut-ai nouă, Maică Fecioară, pe Dumnezeu Cuvântul cu Trup după ipostasul nostru; pentru aceea te propovăduim cu inima şi cu limba cu adevărat Năs-

cătoare de Dumnezeu şi grăim către tine glasul lui Gavriil, strigând: Bucură-te, Stăpâna tuturor.

Sedelna glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Egiptul care mai înainte era biruit de cumplitul întuneric al necunoştinţei de Dumnezeu, Sfinte mucenice Mina, pe tine te-a răsărit luminător a toată lumea, care goneşti cu tot dinadinsul noaptea nedumnezeirii, fericite, cu razele dumnezeieştilor tale pătimiri. Pentru aceea luminat prăznuind ziua ta cea purtătoare de lumină şi cinstită, cu osârdie strigăm ţie, podoaba pătimitorilor: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu credinţă prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Cere pace de la Dumnezeu, unirea minţii, acoperământ, până la sfârşit răbdare, sufletelor noastre mântuire, nouă robilor tăi, întru slava Domnului, Sfinte mucenice Mina.

Având pe biserica ta mucenice, ca pe un turn înainte gândit, către aceasta scăpăm în vremea primejdiilor, şi de toată supărarea ne izbăvim.

Toate oştile îngereşti, Mergătorule înainte al Domnului, cei 12 apostoli şi toţi sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni, ca să ne mântuim noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Pe toţi care cinstim cu credinţă si sărutăm cu dragoste icoana cea prea sfântă, Sfinte mucenice Mina, de toată înconjurarea izbăveşte-ne cu solirile tale, şi de năvălirea celor de altă seminţie, de foamete, de ciumă şi de boală, de sabie, de ardere, şi de toate nevoile, ca cu cântări de mulţumire, ca pe un de obşte făcător de bine al nostru, neîncetat pe tine să te mărim.

Toată nădejdea noastră spre tine o punem Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne pe noi sub sfânt acoperământul tău. Amin.

(Extras din cartea: Ceasoslov 1835 - Paraclisul Sfântului Mina)

Paraclisul Sfântului Mina, marele mucenic şi făcător de minuni

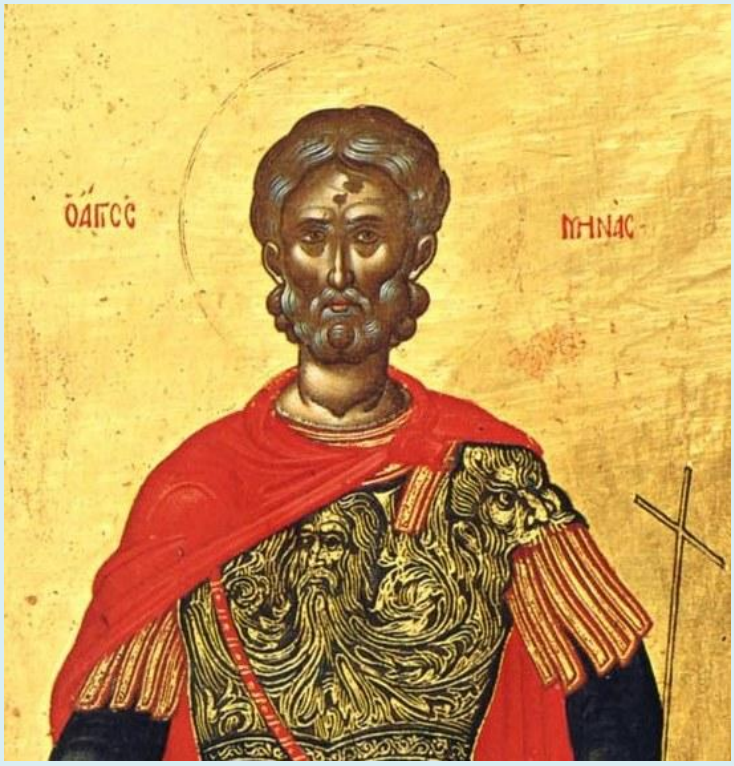

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugă-ciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zic:

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.

11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Apoi **troparele** acestea, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău Doamne, Mina, întru nevoinţa sa cununa nestricăciunii a luat de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria ta pe muncitori a surpat, zdrobit-a şi ale dracilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre. (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Niciodată nu vom tăcea noi nevrednicii, a vesti puterile tale, Născătoare de Dumnezeu, că de nu ai fi stătut tu rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi:

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului mare mucenic Mina

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici, şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Stih: *Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Mie, celui ce pomenesc minunile Tale cele viteze, Mina pururea pomenite, roagă-te să mi se trimită strălucire de lumină dătătoare, gonind norul necunoştinţei mele!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Dorind a vedea nemurirea ce va să vie, ai voit a muri mucenice, muncindu-te, râvnind patimile Celui ce pe moarte cu moarte a surpat, Mina fericite!

Stih: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Nesuferind, pururea prea fericite, a vedea ocărând pe Dumnezeu, te-ai depărtat petrecând în munţi, gătindu-te pe sine spre chinuire şi nevoinţe, pe care le-ai suferit cu gând întărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca o masă însufleţită ai încăput în tine Pâinea Vieţii noastre, că pe rug nu te-ai ars şi ca o vie neadăpată, odrăsleşti strugurul cel nelucrat, ceea ce eşti fără de prihană.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru bogăţie şi putere să ne lăudăm, ci întru Tine, înţelepciunea cea ipostatică, Hristoase, că nu este sfânt afară de Tine!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Întărindu-se tiranul de cuvintele tale prea înţelepte, te chinuia pe tine fără milă, cu vine de bou crude, socotind că te va pleca cu acelea, Mina fericite!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Uitându-te cu ochii cei gânditori către Domnul, ai suferit îngreuierea caznelor trupului, cele cu multă greutate, cu vitejia gândului, mucenice Mina!

Stih: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Nespăimântându-te de durerea cea mare a caznelor, având râvnă dumnezeiască, ai mers către nevoinţe strigând: „Necăutându-mă nimeni, am venit de sine-mi chemat!”.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din porţile iadului m-a scos Cel ce s-a întrupat din tine, primind moarte de bunăvoie, fiind eu omorât de mâncarea cea rea a lemnului, ceea ce eşti cu totul fără de prihană!

După a 3-a şi a 6-a cântare:

Mântuieşte din primejdii pe cei ce cu credinţă curată aleargă către tine, ca şi către un gata ajutător în nevoi!

Caută cu milostivire, cea cu totul minunată, Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu!

[Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule... la care pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul; Doamne miluieşte (de 3 ori) Apoi preotul zice ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni...]

Doamne miluieşte! *(12 ori)*

Sedealna, glas 8: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Egiptul care mai înainte era biruit de cumplitul întuneric al cunoştinţei, de Dumnezeu înţelepţite Mina, pe tine te-a răsărit luminător a toată lumea, care goneşti cu tot dinadinsul noaptea nedumnezeirii, fericite, cu razele dumnezeieştii tale pătimiri. De aceea luminat prăznuim ziua Ta cea purtătoare de lumină şi cinstită, şi cu osârdie strigăm ţie, podoaba pătimitorilor: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de păcate, celor ce cu credinţă prăznuiesc pomenirea ta!

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe scaunul dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel îndumnezeit, din prea curata Fecioară, şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu stropirea sângiuirilor tale, ai stins jăratecul multor dumnezei, tabăra dracilor s-a cufundat, iar biserica lui Dumnezeu s-a adăpat, mucenice prea fericite Mina, vrednicule de laudă!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu spânzurarea pe lemn, mucenice, închipuieşti patima Crucii care a omorât pe şarpele cel amar; iar şuviţele răbdându-le, prea viteazule, îţi pricinuiesc desfătările cele din ceruri.

Stih: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Lăudat-ai ispita în dureri peste fire, pătimitorule, căci cu dragostea cea dumnezeiască biruindu-ţi firea, Mina, te îndemnai a sârgui către cazne cu bucurie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născut-ai pe Dumnezeu, Care S-a întrupat negrăit, zidindu-şi casa din sângiuirile Tale, pe cel ce se cunoaşte în două firi şi în două voiri, după cuviinţa dumnezeiască, ceea ce eşti neispitită de nuntă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, iar noi pe Tine, Unule-Născut, strălucirea dumnezeirii Tatălui, de noapte minecând Te lăudăm, Iubitorule de oameni!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Strălucit-ai cu razele cele luminoase ale muceniciei, întunecând nedumnezeirea cea împâclită, prea înţelepte şi ai luminat plinirile credincioşilor, pătimitorule Mina, prea lăudate!

Stih: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Pierdutu-s-a toată gândirea vrăjmaşilor cu răbdarea ta cea tare; nici foamea, nici bătăile, nici arsura, nici iuţimea spinilor nu au tocit osârdia ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născându-se din tine Izbăvitorul mai presus de fire, mă înnoieşte pe mine, cel stricat, izbăvindu-mă din blestemul cel de demult, Maică a lui Dumnezeu prea curată, pe care roagă-L să ne mântuim!

Cântarea a 6-a

Irmos: Închipuind mai înainte în chit, prorocul Iona, îngroparea Ta cea de trei zile, rugându-se striga: „Din stricăciune izbăveşte-mă, Iisuse împărate al Puterilor!”

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Fără de dureri rămâi, arzându-te în foc, şi frecându-ţi coastele cu sfori de păr; că fiind cu tine darul cel dumnezeiesc, te întărea pe tine, Mina.

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Stătut-ai înaintea divanurilor celor tirăneşti judecându-te şi vădind înşelăciunea, Mina, pururea fericite, iar pe sine-ţi te-ai dat a fii stâlp de bunăcredinţă credincioşilor.

Stih: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Cu sudorile patimilor tale ai uscat înşelăciunea idolilor şi pe sine te-ai făcut lăcaş cinstitei Treimi, Mina pătimitorule, vrednic de minune!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Vindecă patimile cele nevindecate ale sufletului meu, Preacurată, cu doctoria bunătăţii tale, ceea ce ai născut celor ce sunt în lume pe bunul şi Mântuitorul Iisus!

Stihiri:

Mântuieşte din primejdii, Mina mucenice, pe cei ce cu credinţă curată aleargă la tine ca şi către un gata ajutător întru nevoi.

Caută cu milostivire, cea cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

[Preotul pomeneşte pe cei pentru care s-a făcut paraclisul, aşa cum s-a arătat după cântarea a 3-a]

Condac, glas 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Din oastea cea vremelnică te-a răpit şi celei nestricăcioase te-a arătat părtaş pe tine, purtătorule de chinuri Mina, Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce este mucenicilor nestricată cunună.

Prochimen (glasul al 4-lea): Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeu lui Israil.

Stih: Sfinţilor celor ce sunt în pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile întru dânşii.

Din **Evanghelia de la Luca (21: 12-19)** citire:

Zis-a Domnul:12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.
16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile purtătorului de nevoinţă, marelui mucenic Mina, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre!

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare milă Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihirea, Glas 8:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Mucenice Mina, pururea pomenite, tu pentru dragostea lui Hristos ai părăsit iubirea lumii, şi oştirea cea pieritoare, şi întunericul idolilor şi sfaturile păgânilor, numărându-te împreună cu oştirea celor aleşi ai Lui; pentru aceasta te-ai arătat foarte cu adevărat nebiruit, mucenice, pătimind pentru Domnul.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai izbăvit din foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate prigoneau pe cei drepţi, prea lăudate Doamne, bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu rănile împreună ai lepădat hainele de piele ale păcatului şi te-ai îmbrăcat cu podoaba care nu mai primeşte învechire, pe care s-a ţesut darul ce s-a arătat.

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu aprinderea nevoinţelor tale celor tari şi cinstite, s-a făcut cenuşă nedumnezeirea cea spinoasă şi vicleană; şi cu curgerile sângiuirilor tale se stinge văpaia neştiinţei celei înălţate, fericite.

Stih: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Având daruri îndestulate, izvorăşti şi faceri de minuni celor ce săvârşesc cinstitul tău praznic, Mina, vrednicule de minune, şi dimpreună lucrezi celor ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bine este cuvântat rodul cel blagoslovit al pântecelui tău, pe care-L binecuvântează toate Puterile cereşti şi adunările pământenilor, care ne-a izbăvit pe noi din blestemul cel de demult, binecuvântată!

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum săvârşită; pe toată lumea a ridicat să-Ţi cânte Ţie: Pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Arătatu-te-ai ca o pâine ce se coace în mijlocul focului celui aprins, ca o jertfă fără de prihană, ca o înjunghiere deplină, arzându-te ca o jertfă însufleţită şi dând dumnezeiască mireasmă, pe care Dumnezeu a mirosit-o, Mina, slugă a lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Târându-te, mucenice, şi cu spini înghimpaţi împungându-te, ai sfărâmat bolduriile vrăjmaşului; şi cu sabia tăindu-te, ca într-o uimire, cu armele credinţei ai tăiat capetele celor fără de lege, cântând: Binecuvântaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul!

Dezlegându-te de trup cu tăierea sabiei, mai desăvârşit te-ai legat, mucenice, cu dragostea Stăpânului tău; şi îndumnezeindu-te acum, Îl vezi faţă către faţă, Mina, şi Lui Îi cânţi: Pe Domnul lăudaţi făpturile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Se sălăşluieşte în pântecele tău, mai presus de cuvânt, cel ce cu cuvântul a zidit toată lumea şi Se vede prunc născându-Se din Tine preacurată, cel născut din tatăl mai înainte de veci, pe care toată lumea Îl binecuvântează şi Îl măreşte întru toţi vecii, Născătoare de Dumnezeu!

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, prin boala neascultării, blestem a adus, iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla zămislirii, binecuvântare ai înflorit lumii; pentru aceasta toţi te mărim.

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pământul a acoperit acum trupul tău cel tare, care s-a chinuit, fericite, iar Cerul îţi poartă duhul, veselindu-se cu sufletele mucenicilor şi luminându-se cu mărire luminată; pentru aceea cu toţii te fericim pe tine, Mina!

Stih: ***Sfinte mucenice Mina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Împreună cu îngerii locuieşti întru lumină, că ai iubit vieţuirea întocmai cu îngerii, Mina; şi cu gând curăţit, vezi veselia Domnului, luminându-te din destul cu vărsările de lumină cele de acolo, vrednicule de laudă.

Stih: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Văzând pe Hristos pe care L-ai dorit, prea lăudate, te îndumnezeieşti şi ajungând la dorirea cea desăvârşită, ai încetat de a mai dori, Mina; adu-ţi dar aminte de noi, cei ce săvârşim cu dragoste pomenirea ta cea prea sfântă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născut-ai nouă, Maică Fecioară, pe Dumnezeu Cuvântul, cu trup după ipostasul nostru; pentru aceea te propovăduim cu inima şi cu limba adevărată Născătoare de Dumnezeu, şi grăim către Tine, cu glasul lui Gavriil strigând: Bucură-te, Stăpâna tuturor!

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Şi **măririle**:

Cere pace de la Dumnezeu, unirea minţii, acoperământ, până la sfârşit răbdare, mântuire sufletelor noastre, nouă robilor tăi, întru slava Domnului, mucenice Mina!

Având biserica ta cea sfinţită, Mina mucenice, ca pe un turn înainte gândit. Către acesta scăpăm în vremea primejdiilor şi de toată supărarea ne izbăvim.

Toate Oştile îngereşti, Mergătorule înainte al Domnului, cei 12 apostoli şi toţi sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Troparul Sfântului Mina: Mucenicul Tău Doamne, întru nevoinţa sa cununa nestricăciunii a luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că având tăria Ta, pe chinuitori i-a surpat, zdrobit-a şi ale dracilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre!

Rugăciune către Sfântul Mina

Pe toţi cei ce cinstim şi sărutăm dumnezeiasca ta icoană, mucenice Mina, de toată înconjurarea izbăveşte-ne cu solirile tale, şi de năvălirea celor de altă seminţie şi de foamete şi de ciumă şi de boală, de sabie, de ardere, de toate nevoile, ca întru cântări de mulţumire, ca pe un de obşte al nostru făcător de bine, neîncetat pe tine să te mărim. Amin!

Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne sub acoperământul tău!

Şi apoi se face optustul.

Canonul şi acatistul Sfântului mare mucenic Mina (după ediţia din Iaşi 1862)

Canonul şi acatistul Sfântului mare mucenic Mina (după ediţia din Iaşi 1862):

https://www.academia.edu/109147234/Canonul_%C5%9Fi_acatistul_Sf%C3%A2ntului_mare_mucenic_Mina_dup%C4%83_edi%C5%A3ia_din_Ia%C5%9Fi_1862_

https://archive.org/details/canonul-si-acatistul-sf.-mina

***

Imnografie

Condacul Sfântului mare mucenic Mina: Din oastea cea vremelnică te-a răpit şi părtaş celei nestricăcioase te-a arătat pe tine, purtătorule de chinuri, Sfinte mare mucenice Mina, Hristos Dumnezeul nostru, cel ce este pentru toţi mucenicii cunună nestricăcioasă.

Troparul Sfântului mare mucenic Mina: Ca pe cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trup şi cu purtătorii de nevoinţă împreună petrecător, adunându-ne cu credinţă, te lăudăm pe tine, Sfinte mare mucenice Mina, cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Troparul Sfântului mare mucenic Mina, al Sfinţilor mucenici Victor şi Vichentie şi al Sfintei muceniţe Ştefanida: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(Video) Troparul Sfântului mare mucenic Mina - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/video-troparul-sfantului-mare-mucenic-mina

Paraclisul Sfântului Mina - Vlad Roșu:
https://www.youtube.com/watch?v=DODhUspQO94

Univers Orthodox - Paraclisul Sfântului mare mucenic Mina - Schitul „Sfântul Gheorghe”, Cloşca, jud. Constanța:
https://www.youtube.com/watch?v=CHWWkjKvFp0

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului marelui mucenic Mina

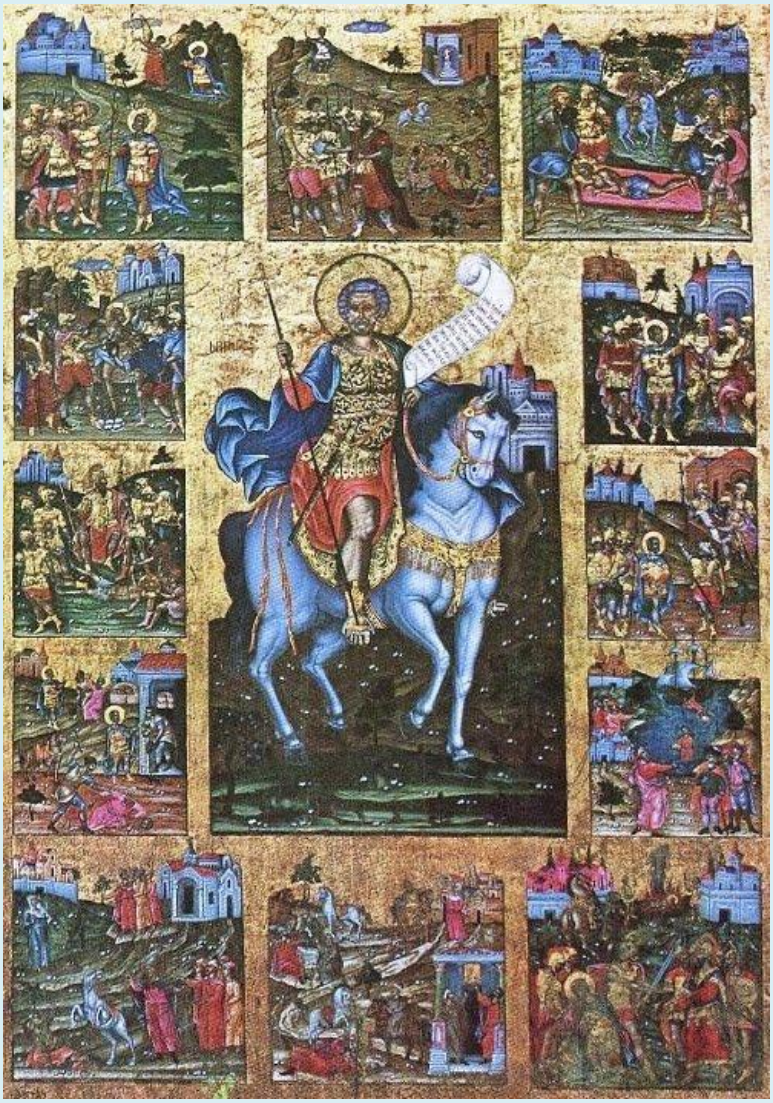

Cuvant Ortodox - Sfântul mare mucenic Mina - 11 noiembrie:
https://www.youtube.com/watch?v=KAPgp1w7RH0

***

Sfântul mucenic Mina era egiptean de neam iar cu credinţa creştin şi cu slujba ostaş, fiind sub stăpânirea tribunului Fermilian în Mitropolia Cotuanului. Atunci împărăţeau Diocleţian şi Maximian, împăraţi păgâni care au dat poruncă în toate părţile ca, creştinii care nu se vor închina idolilor, să fie munciţi şi omorâţi toţi; încât credincioşii pretutindeni erau siliţi spre jertfe idoleşti.

Atunci fericitul Mina, nerăbdînd să vadă nevoia aceea, nici voind să privească cum se cinstesc idolii cei fără de suflet, şi-a lăsat ostăşia şi s-a dus în munte în pustie, mai bine voind a vieţui cu fiarele decât cu poporul care nu cunoaşte pe Dumnezeu. Şi umbla din loc în loc prin munţi şi prin pustietăţi, învăţând Legea Domnului, iar cu postul şi cu rugăciunea curăţindu-şi sufletul său,

slujea ziua şi noaptea adevăratului Dumnezeu. Apoi trecând multă vreme, s-a făcut un mare praznic idolesc în cetatea Cotuanului, la care adunându-se mulţime de popor păgânesc, se făceau diferite jocuri şi privelişti, alergări de cai şi lupte în cinstea necuraţilor zei, la care privelişte privea toată cetatea cu luare aminte, de pe locuri înalte.

Acel praznic, văzându-l Sfântul Mina mai înainte cu duhul, s-a aprins de râvna după Dumnezeu, şi lăsând munţii şi pustietatea, a venit în cetate şi în mijlocul priveliştii a stat la un loc înalt, unde putea fi văzut de toţi, şi a strigat cu glas tare: ***"Venit-am către cei ce nu mă caută pe mine, arătatu-m-am celor ce nu întrebau de mine".*** Acestea strigând sfântul, toţi cei de la privelişte şi-au întors ochii spre dânsul şi tăcând se mirau de îndrăzneala lui.

Acolo se afla şi Piros, ighemonul cetăţii. Acela îndată a poruncit să prindă pe sfântul şi, aducându-l, l-a întrebat: *"Cine eşti tu?"*

Iar Sfântul Mina a strigat în auzul a tot poporul, zicând: ***"Eu sunt robul lui Iisus Hristos, Care împărăţeşte în cer şi pe pământ".***

Şi iar l-a întrebat ighemonul: *"Străin eşti sau eşti locuitor de aici? Şi cum ai îndrăzneala aceasta să strigi astfel în mijlocul priveliştii?"*

Iar sfântul nerăspunzând la cuvintele lui, unul din ostaşii cei ce stăteau înainte l-a cunoscut pe dânsul şi a zis: *"Cu adevărat, acesta este Mina ostaşul care era sub stăpânirea tribunului Fermilian".*

Iar ighemonul a zis: *"Oare ostaş ai fost, precum grăiesc aceştia despre tine?"*

Sfântul a răspuns: ***"Aşa este, ostaş am fost şi petreceam în cetatea aceasta; dar, văzând fărădelegile poporului celui amăgit de diavoli care se închină idolilor iar nu lui Dumnezeu, pentru aceea am lepădat slujba ostăşească şi am ieşit din cetate, ca să nu fiu părtaş fărădelegii şi pieirii lor; şi am umblat până acum prin locuri pustii, fugind de oamenii cei necredincioşi şi vrăjmaşi Dumnezeului meu. Iar acum auzind de praznicul vostru cel necurat, am râvnit după Dumnezeul meu şi am venit să mustru orbirea voastră şi să mărturisesc pe Unul, adevăratul Dumnezeu, Care a zidit cerul şi pământul cu cuvântul Său şi ţine toată lumea".***

Auzind acestea ighemonul, a poruncit să ducă pe sfântul în temniţă şi să-l păzească până a doua zi. Iar el, toată ziua aceea s-a îndeletnicit cu prăznuirea şi cu priveliştea.

A doua zi a şezut ighemonul la judecată şi scoţând din temniţă pe Sfântul Mina, în toate chipurile voia să-l înduplece pe el la închinăciunea idolească, făgăduindu-i daruri şi cu munci îngrozindu-l. Dar de vreme ce nu a putut să-l înduplece cu cuvintele sale la credinţa cea idolească, a început a-l sili. Şi dezbrăcându-l şi întinzându-l la pământ patru ostaşi, a poruncit să-l bată fără cruţare cu vine de bou, încât curgeau şiroaie de sânge din rănile lui.

Iar un oarecare dintre cei ce stăteau acolo, cu numele Pigasie, a zis către sfântul: *"Miluieşte-te pe tine, omule, şi te supune poruncii ighemonului, mai înainte, până nu va fi zdrobit trupul tău de răni. Eu te sfătuiesc, apropie-te de zei, numai până la o vreme, ca să te izbăveşti de muncile acestea; iar pe urmă iarăşi vei sluji Dumnezeului tău. Vei aduce o dată jertfă idolilor şi puţină vreme vei sluji lor, ca să scapi de cumplitele munci".*

Sfântul a răspuns cu asprime: ***"Du-te de la mine, lucrătorule al fărădelegii, căci eu am jertfit şi încă voi jertfi jertfă de laudă Dumnezeului meu, Care-mi dă ajutorul Său şi mă întăreşte în răbdare, încât muncile acestea mai mult mi se par uşurare decât cumplită muncă".***

Mirându-se muncitorul de răbdarea aceasta, a poruncit să pună asupra lui mai multe munci. Deci, sfântul a fost spânzurat pe lemn şi cu unghii de fier strujit, iar muncitorul, batjocorindu-l, zicea: *"Oare simţi vreun fel de dureri, Mina? Oare îţi plac muncile? Voieşti să-ţi mai îndulcesc această dulceaţă?"*

Iar mucenicul, deşi pătimea, a răspuns ighemonului: ***"Nu mă vei birui muncitorule cu muncile acestea de scurtă vreme, pentru că-mi stau înainte ostaşii Împăratului ceresc care îmi ajută şi pe care tu nu-i vezi".***

Iar ighemonul a poruncit slugilor să muncească mai aspru pe sfântul şi zicea: *"Nu mărturisi aici alt împărat afară de împăraţii romanilor".*

Iar mucenicul răspundea: ***"Dacă aţi fi cunoscut voi pe adevăratul Împărat, nu aţi fi hulit pe Cel mărturisit de mine; pentru că Acela este cu adevărat Împărat al cerului şi al pământului şi nu este altul afară de Dânsul. Iar voi, neştiindu-L pe El, Îl huliţi şi-L asemănaţi cu împăraţii voştri cei muritori, cărora Cel de sus le-a dat cinstea cea împărătească şi stăpânirea, Însuşi fiind Domn a toată făptura".***

Ighemonul a zis către dânsul: *"Cine este Acela Care dă stăpânire împăraţilor şi stăpâneşte peste toţi?"*

Mucenicul a răspuns: ***"Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care totdeauna viază, Căruia toate I se supun, cele din cer şi cele de pe pământ. Acela este Care aşează în scaune pe împăraţi şi le dă stăpânire".***

Muncitorul a zis: *"Oare nu ştii că împăraţii romanilor se mânie asupra tuturor celor care mărturisesc numele lui Hristos şi au poruncit să-i omoare pe dânşii?"*

Răspuns-a mucenicul: ***"Domnul a împărăţit, să se mânie popoarele. Dacă împăraţii voştri se mânie asupra lui Hristos şi asupra creştinilor care mărturisesc numele Lui, ce-mi pasă mie? Eu de acea mânie nu ţin seama, fiind rob al Hristosului meu. Numai de aceasta am grijă, ca să petrec în mărturisirea Preasfântului Său Nume până la moarte şi să mă îndulcesc de dragostea Lui, de care cine mă va putea despărţi? Necazul sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foamea, sau nevoia, sau sabia? Nimic nu mă va despărţi pe mine de dragostea lui Hristos!"***

După aceasta muncitorul a poruncit să frece rănile lui cu petece de păr. Şi acestea făcându-se, mucenicul zicea: ***"Acum mă dezbrac de haina cea de piele şi mă îmbrac cu veşmântul mântuirii".***

Apoi a poruncit muncitorul să-l ardă pe sfânt cu făclii aprinse şi a fost ars tot trupul lui, iar el tăcea.

Şi l-a întrebat pe el ighemonul: *"Oare nu simţi focul, Mina?"*

Sfântul a răspuns: "***Dumnezeul nostru pentru Care pătimesc, este foc mistuitor şi-mi ajută mie şi pentru aceea nu bag în seamă focul acesta cu care mă ardeţi şi nu mă tem de muncile voastre cele de multe feluri. Pentru că îmi aduc aminte de cuvintele Domnului meu din Evanghelie: Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, căci sufletul nu pot să-l ucidă".***

Zis-a lui ighemonul: *"Cum grăieşti tu acestea, căci ai petrecut toţi anii vieţii tale în oaste şi ştii carte?"*

Sfântul a răspuns: ***"Domnul nostru Iisus Hristos a zis nouă: Când veţi fi duşi înaintea împăraţilor şi a domnilor pentru Mine, nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi grăi, că vi se va da în acel ceas gură şi înţelepciune cu care veţi grăi".***

Iar ighemonul a întrebat: *"De unde a ştiut Hristosul vostru că veţi pătimi pentru Dânsul unele ca acestea?"*

Sfântul a răspuns: ***"De vreme ce este Dumnezeu adevărat, apoi este şi înainte-văzător. El a ştiut şi ştie toate cele ce vor fi şi mai înainte de a se face oarecare lucruri; toate sunt ştiute de El, şi chiar şi gândurile noastre le cunoaşte".***

Iar ighemonul neştiind ce să spună împotriva acestora, a zis către sfântul: *"Mina, lasă cuvântarea cea multă şi alege una din două: sau fii al nostru, ca să nu te muncim mai mult, sau fii al lui Hristos, ca să te pierdem odată".*

Sfântul a răspuns cu mare glas: ***"Al lui Hristos am fost, sunt şi voi fi!"***

Iar ighemonul a zis: *"Dacă voieşti, te voi lăsa două sau trei zile ca să te gândeşti bine şi să ne dai răspunsul cel de pe urmă".*

Sfântul a răspuns: ***"Nu două sau trei zile au trecut de când sunt creştin, şi n-am cugetat niciodată să mă lepăd de Dumnezeul meu. Deci nu se cade mai mult a gândi, nici a nădăjdui ighemoane altceva a auzi de la mine, decât numai acest răspuns de pe urmă: de Dumnezeul meu nu mă voi lepăda şi idolilor voştri nu voi jertfi, nici nu voi pleca genunchiul meu înaintea celor fără de suflet".***

Atunci ighemonul, mâniindu-se mai mult, a poruncit să aştearnă pe pământ cârlige şi multe cuie de fier şi peste acelea să târască legat pe Sfântul Mina. Iar el, ca şi când ar fi fost tras pe nişte flori, mai cu îndrăzneală defăima pe zei şi nebunia poporului celui înşelat de diavoli. Iar ighemonul a poruncit să-l bată cu vergi de plumb şi a fost muncit astfel mult timp.

Iar unul din ostaşii care erau acolo, anume Iliodor, a zis către muncitorul: *"Stăpâne ighemoane, nu este tăinuit luminării tale cum că neamul creştinesc este nepriceput şi nu bagă seama de munci, ca şi o piatră sau lemn fără suflet, iar moartea o socotesc ca pe o băutură dulce. Deci, nu te osteni mai mult, ci porunceşte mai degrabă a sfârşi pe acest creştin împietrit".*

Îndată ighemonul a dat această hotărâre asupra sfântului: *"Pe Mina, ostaşul cel rău, care a căzut în credinţa creştinească, iar porunca împărătească nu a vrut s-o asculte, nici a voit să jertfească zeilor, poruncim să se taie cu sabia, şi trupul lui să fie ars în foc înaintea tuturor".* Deci, luând ostaşii pe Sfântul mucenic Mina, l-au dus după cetate şi i-au tăiat capul; apoi aprinzând un foc mare au aruncat într-însul sfântul trup mucenicesc.

Iar oarecare dintre credincioşi, după ce s-a stins focul, au venit acolo şi au apucat părţi din moaştele sfântului care rămăseseră din foc. Învelindu-le în pânză curată, le-au uns cu aromate, iar după puţină vreme le-au dus în patria lui şi le-au pus la loc cinstit, pe care loc mai pe urmă au zidit şi o biserică în numele lui; şi multe minuni se săvârşeau într-însa cu rugăciunile sfântului.

(Descriere după Metafrast şi Timotei, arhiepiscopul Alexandriei.)

Vieţile Sfinţilor - Povestirea lui Timotei, arhiepiscopul Alexandriei, despre minunile Sfântului şi marelui mucenic Mina

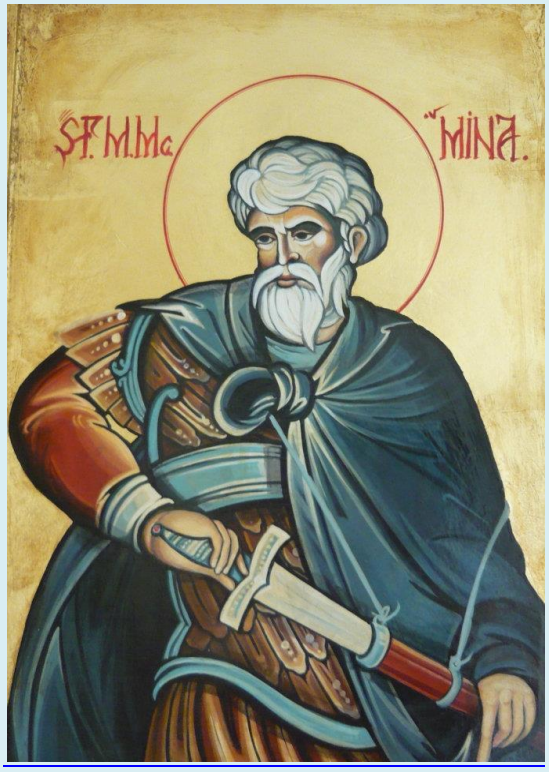

După moartea păgânilor şi urâtorilor de Dumnezeu împăraţi ai Romei, împărăţind dreptcredinciosul împărat Constantin cel mare, şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos sporind, atunci oarecare iubitori de Hristos din cetatea Alexandriei, căutând moaştele Sfântului şi slăvitului mucenic al lui Hristos Mina, au zidit o biserică în numele lui.

***

În aceeaşi vreme un negustor bine credincios din pământul Isauriei, venind în Alexandria după neguţătorie, a auzit de minunile şi de tămăduirile cele multe ce se făceau în Biserica Sfântului Mina şi a zis întru sine: "Mă voi duce dar şi eu şi mă voi închina cinstitelor moaşte ale Sfântului mucenic şi voi duce un dar în biserica lui, ca Dumnezeu să-mi fie milostiv, prin rugăciunile răbdătorului Său de chinuri".

Deci, sculându-se, a plecat luând cu sine o pungă plină cu galbeni. Şi venind la un iezer format de revărsarea mării, a aflat o trecătoare şi a venit la locul ce se zicea Locsonita. Acolo, ieşind la ţărm, îşi căuta loc unde să se odihnească peste noapte, că era seară. Aflând o casă, a zis gazdei: ***"Prietene, fie-ţi milă şi mă primeşte în casa ta, ca să rămân aici, fiindcă a apus soarele şi mă tem a merge singur pe cale şi nici n-am tovarăş să călătorească cu mine".*** Iar cel cu casa a zis: *"Intră, frate, şi rămâi aici până ce se va face ziuă".*

Deci, intrând oaspetele în casă, s-a culcat şi a adormit. Iar cel cu casa, văzând la oaspete punga cu galbeni, a râvnit spre dânsa şi îndemnat fiind de diavolul, a gândit să ucidă pe oaspetele său ca să ia aurul. El s-a sculat la miezul nopţii şi l-a sugrumat cu mâinile; apoi, tăindu-l bucăţi, a pus acestea într-o coşniţă pe care a ascuns-o în cămara sa cea mai ascunsă, căutând după aceea un loc foarte retras unde să îngroape pe cel ucis.

Aşa cugetând acela, s-a arătat mucenicul lui Hristos Mina, şezând pe cal, venind ca un ostaş de la împăratul şi, intrând pe uşă în casa ucigaşului, întrebă despre oaspetele cel ucis.

Iar ucigaşul a zis către dânsul: *"Nu ştiu ce spui, stăpâne, n-a fost la mine nimeni"*.

Iar sfântul, pogorându-se de pe cal, a intrat în casa cea ascunsă, şi aflând coşniţa a tras-o afară şi a zis către ucigaş: ***"Ce este aceasta?"***

Iar el înfricoşându-se, s-a aruncat la picioarele sfântului. ***Apoi sfântul, alcătuind bucăţile celui tăiat şi rugându-se, a înviat pe cel mort. După aceea a zis către dânsul: "Dă slavă lui Dumnezeu!"***

Iar el, sculându-se ca din somn şi cunoscând ce a pătimit de la cel cu casa, a preamărit pe Dumnezeu, mulţumind şi închinându-se ostaşului care se arătase. Apoi sfântul, luând aurul de la ucigaş, l-a dat omului celui înviat şi a zis: ***"Mergi în calea ta cu pace!"*** După aceea, întorcându-se către ucigaş, l-a certat pe dânsul şi l-a bătut, iar acela cerea iertare. Sfântul dându-i iertare şi rugându-se pentru dânsul, a încălecat pe cal şi s-a făcut nevăzut de la ochii lui.

***

Era în Alexandria un om cu numele Eutropie. Acesta s-a făgăduit să dea Bisericii Sfântului Mina un vas de argint. Deci, chemând pe argintar, i-a poruncit să-i facă două vase; unul cu numele sfântului şi să scrie pe dânsul cuvintele: "Vasul Sfântului Mare Mucenic Mina", iar pe celălalt numele lui şi să scrie pe dânsul aşa: "Vasul lui Eutropie, cetăţeanul Alexandriei". Iar argintarul, când a săvârşit amândouă vasele, al Sfântului Mina a ieşit mai frumos decât celălalt. Iar Eutropie, când era odată pe mare şi se ospăta dintr-însele, văzând vasul cel făcut pe numele Sfântului Mina mai frumos decât cel făcut pe numele lui, nu voia să-l mai dea sfântului, ci a poruncit slugii sale să pună într-însul bucate, iar pe cel cu numele său să-l trimită la Biserica Sfântului Mina.

După ce s-a sfârşit masa, a luat sluga vasul mucenicului şi mergând la marginea corăbiei a început a-l spăla în mare. Şi spălându-l, a căzut asupra lui o spaimă, căci a văzut un om ieşind din mare, care răpind vasul din mâna lui, s-a făcut

nevăzut. Iar sluga, tremurând de frică, s-a aruncat în mare după vas. Acestea văzând stăpânul lui, s-a spăimântat şi plângând zicea: ***"Vai mie, ticălosul, pentru ce am oprit vasul sfântului, căci am pierdut şi pe rob şi vasul. Dar Tu, Doamne Dumnezeul meu, nu Te mânia până în sfârşit şi fă milă cu sluga mea, că iată, dau făgăduinţă că dacă voi afla măcar trupul slugii mele, apoi voi face alt vas ca acela, pe care-l voi da plăcutului Tău, Sfântul Mina, sau voi da preţul vasului pierdut la biserica sfântului".***

Apoi ajungând corabia la ţărm, a ieşit Eutropie la uscat şi se uita pe marginea mării, voind să vadă trupul slugii aruncat de mare, ca să-l îngroape pe el. Şi luând aminte cu sârguinţă, a văzut pe slugă cu vasul ieşind din mare şi, înspăimîntîndu-se, a zis cu mare glas: **"Slavă lui Dumnezeu. O, cu adevărat, mare este Sfântul Mina!"** Apoi au ieşit toţi din corabie şi văzând pe slugă ţinând vasul, s-au mirat şi slăveau pe Dumnezeu. După aceea l-au întrebat pe el cum a rămas viu în mare şi cum a ieşit sănătos. Iar el le-a spus, zicând: **"Când m-am aruncat în mare, un bărbat slăvit împreună cu alţi doi, m-au apucat şi au călătorit până aici împreună cu mine, ieri şi astăzi".** Eutropie luând pe slugă şi vasul, s-a dus la biserica Sfântului Mina şi, închinându-se, a lăsat vasul cel făgăduit sfântului şi s-a dus, mulţumind lui Dumnezeu şi preamărind pe plăcutul Său, pe Sfântul Mina.

***

O femeie oarecare cu numele Sofia, din părţile Fecozaliei, mergea la Sfântul Mina să se închine. Şi a întâmpinat-o un ostaş, pe când mergea pe cale şi poftind-o pe dânsa, voia să o silească la desfrânare. Iar ea, împotrivindu-se, chemă în ajutor pe Sfântul mucenic Mina, care n-a trecut-o cu vederea, ci şi pe siluitor l-a certat şi pe femeie a păzit-o nevătămată. Pentru că ostaşul acela legând calul de piciorul său cel drept, voia să siluiască pe femeie.

Iar calul sălbăticindu-se, nu numai că a apărat pe femeie, ci şi pe stăpânul nelegiuit l-a târât până la Biserica Sfântului Mina, nechezând şi sforăind, încât a scos pe mulţi ca să-l vadă, căci era praznic şi se adunase mulţime de popor la biserică. Ostaşul acela, văzând adunare de bărbaţi, iar calul tot speriat şi că nimeni nu poate să-l ajute, s-a temut ca să nu pătimească de la cal ceva mai rău; deci, fără de ruşine şi-a vădit fărădelegea sa, mărturisind-o înaintea tuturor. Atunci îndată a stat calul şi s-a făcut blând, iar ostaşul, intrând în biserică, a căzut în genunchi, rugându-se şi cerând iertare pentru greşeala sa.

***

Un şchiop şi o femeie mută şedeau lângă biserica sfântului, împreună cu alţii mulţi, pentru tămăduire. ***Iar la miezul nopţii, când dormeau toţi, sfântul s-a arătat ologului şi i-a zis: "Apropie-te încetişor de femeia cea mută şi o atinge pe dânsa la picior".***

Iar şchiopul a zis: ***"Sfinte al lui Dumnezeu, oare desfrânat sunt eu, de-mi porunceşti aceasta?"***

Iar sfântul i-a zis şi a doua oară şi a treia oară: "Dacă nu vei face aceasta, nu te vei tămădui".

Iar ologul s-a târât, după porunca sfântului şi a atins-o pe cea mută la picior; iar ea deşteptându-se, a început a striga, supărându-se asupra şchiopului, care temându-se de ea, s-a sculat şi sărind, a fugit. Apoi au cunoscut amândoi vindecarea lor, că şi femeia cea mută a vorbit şi omul cel olog a sărit ca cerbul; şi au dat mulţumire lui Dumnezeu şi Sfântului mucenic Mina.

***

Un evreu oarecare avea ca prieten un creştin. Deci, ducându-se evreul într-un loc departe, a dat prietenului său spre păstrare o lădiţă cu o mie de galbeni. Apoi evreul zăbovind câtăva vreme în acea latură, creştinul a gândit în inima sa să nu-i mai dea înapoi galbenii când se va întoarce, ci să-i tăinuiască, ceea ce a şi făcut. Venind evreul, a cerut de la creştin să-i dea galbenii ce i-a încredinţat spre păstrare. Iar creştinul a tăgăduit, zicând: ***"Nu ştiu ce vorbeşti, căci nu mi-ai dat nimic".***

Evreul, auzind aceasta, s-a mâhnit şi s-a deznădăjduit de aurul său, dar a zis creştinului: **"Frate, nimeni nu ştie de aceasta, numai Unul Dumnezeu şi dacă tăgăduieşti aurul cel dat ţie spre păstrare zicând că nu l-ai primit, apoi spune cu jurământ. Deci, să mergem la biserica Sfântului Mina şi acolo jură-te că n-ai luat de la mine lădiţa cu o mie de galbeni".**

Şi au mers amândoi împreună şi creştinul s-a jurat înaintea lui Dumnezeu că n-a luat de la evreu aurul în păstrare. După sfârşitul jurământului, au ieşit amândoi din biserică şi când au încălecat pe caii lor, a început calul creştinului a se speria încât nu mai era cu putinţă a-l ţine; căci rupând frâul, a fugit şi a aruncat la pământ pe stăpânul său. Căzând creştinul de pe cal, i-a ieşit inelul din deget şi o cheie din buzunar. Apoi, sculându-se, a prins calul şi l-a îmblânzit şi încălecând, iarăşi mergea împreună cu evreul.

Ajungând la un loc, a zis creştinul către evreu: ***"Prietene, iată locul este frumos, să descălecăm de pe cal ca să mâncăm".*** Şi descălecând, au slobozit caii ca să pască, iar ei au început a se ospăta. După puţin, creştinul a văzut pe sluga sa că venise şi stătea înaintea lui ţinând în mână lădiţa evreului, iar în cealaltă, inelul căzut din degetul lui şi cheia; şi văzându-l, s-a spăimântat. Apoi a zis către slugă: **"Ce este aceasta?"** Sluga a zis: ***"Un ostaş înfricoşat, călare, a venit la stăpâna mea şi i-a dat cheia şi cu inelul şi a zis către dânsa:***

"Trimite în grabă lădiţa evreului, ca să nu cadă bărbatul tău în primejdie. Deci, mi-a dat mie acestea ca să ţi le aduc precum mi-a poruncit".

Evreul văzând, s-a spăimântat de această minune; apoi, bucurându-se, s-a întors cu creştinul la Sfântul Mina, s-a închinat până la pământ cerând cu credinţă Botezul, pentru o minune ca aceasta pe care singur a văzut-o. Iar creştinul ruga pe sfântul să-i dea iertare pentru că a defăimat legea lui Dumnezeu. Şi amândoi au primit ceea ce au cerut, adică unul Sfântul Botez iar altul iertare. Şi au mers fiecare întru ale sale, bucurându-se şi slăvind pe Dumnezeu şi pe plăcutul Său, Sfântul Mina.

Sfântul mare mucenic Mina - drumul spre sfințenie

De origine egipteană, Sfântul Mina s-a născut aproape de Memphis, pe timpul împărăției lui Dioclețian și Maximian. Rămas orfan de copil, a ajuns în armata romană, dar s-a retras în deșert, pentru a se nevoi, după ce a fost dat primul ordin de persecuție a creștinilor.

Binecuvântat cu puterea de a face minuni, l-a întâlnit pe Sfântul Macarie Egipteanul care i-a spus să se întoarcă printre oameni, ca să sfârșească pe câmpul de luptă, precum un ostaș.

Întors acasă și mărturisind, fără ezitare, credința lui în Dumnezeu, Sfântul Mina a fost ucis, fiindu-i tăiate mâinile, picioarele și apoi capul.

Sinaxar din 11 noiembrie

În această lună (noiembrie), în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului marelui mucenic Mina cel din Cotiani.

Acesta a trăit pe vremea împărăţiei lui Maximian şi era din Egipt, oştindu-se în cohorta ce se chema Rutalia sub Arghirisc în Cotianiul Frigiei Salutariei.

Nesuferind ca să vadă cinstirea cea rătăcită a idolilor, s-a suit în munte şi s-a curăţit pe sine cu postiri şi cu rugăciuni. Şi întărindu-se de ajuns şi aprinzându-i-se sufletul cu dumnezeiescul dor către Hristos, s-a pogorât din munte şi, stând în mijlocul închinătorilor la idoli, a propovăduit pe Hristos.

Pentru aceea a fost dat la chinuri: i s-a frecat trupul cu târsini şi a fost ars de foc şi târât fără milă peste ciulini, de i-a spart trupul, în urma cărora şi-a primit sfârşitul prin sabie.

Din minunile Sfântului Mina

Mergând odată un creştin ca să se închine în biserica acestui Sfânt Mina, a găzduit la o casă de străini; iar stăpânul acelei case, cunoscând că găzduitul avea bani în sânul său, s-a sculat în miezul nopţii şi l-a omorât. Apoi tăindu-l bucăţi le-a pus într-o coşniţă şi a ascuns-o în cămara sa cea mai dinăuntru, aşteptând ca să se facă ziuă. În vreme ce ucigaşul se afla în nevoinţă şi în îngrijorare, cum şi unde şi când să se ducă să ascundă părţile celui ucis, ca să nu-l înţeleagă cineva, iată i s-a arătat lui Sfântul Mina, călare în chip de ostaş şi cercetându-l ce s-a făcut cu străinul care găzduise acolo; iar ucigaşul adeverea că nu ştie nimic. Atunci sfântul, pogorându-se de pe cal, a intrat înăuntrul casei celei mai ascunse şi, aflând coşniţa şi scoţând-o, s-a uitat la ucigaş cu o căutătură grozavă şi sălbatică şi i-a zis: "Cine este acesta?" Iar ucigaşul de frică, fără de glas şi ca un uluit făcându-se, s-a aruncat pe sineşi jalnică cădere la picioarele sfântului. Iar sfântul, punând la loc toate membrele ucisului şi făcând rugăciune, a înviat mortul şi i-a zis lui: "Dă laudă lui Dumnezeu". Iar mortul, ridicându-se ca din somn şi cugetând cele ce a pătimit de la cel ce-l găzduise şi cum a câştigat viaţa a doua oară, a slăvit pe Dumnezeu; iar mulţimea se închina ostaşului ce se

arătase şi care-l înviase. Şi după ce s-a ridicat de jos ucigaşul, a luat sfântul banii de la el şi i-a dat omului pe care-l înviase, zicându-i: "Du-te frate în calea ta. Şi, întorcându-se către ucigaş, l-a bătut precum i se cădea, apoi, sfătuindu-l, şi pe lângă acestea iertând greşeala lui şi făcând rugăciune pentru dânsul, a încălecat calul şi s-a făcut nevăzut.

Alt creştin bogat s-a făgăduit să facă sfântului un disc de argint. Deci mergând la argintar, i-a zis să facă două discuri şi pe unul să scrie numele sfântului, iar pe celalalt numele său. Şi după ce le-a făcut pe amândouă, fiindcă discul sfântului se părea mai strălucitor şi mai plăcut, creştinul acela a oprit discul sfântului pentru sine, uitând de scrierea numelui sfântului. Şi s-a întâmplat să facă călătorie pe mare. Deci pe când cina, a adus sluga la masă discul sfântului plin de bucate, iar acel nesimţit şi neevlavios creştin mânca din bucatele cele din disc fără sfială şi fără cucernicie. Deci după ce s-a ridicat masă, a luat sluga discul ca să-l spele în mare, dar discul, alunecând din mâinile slugii, a căzut în adâncul marii. După aceea sluga înspăimântându-se şi mult temându-se, încă şi cu totul amorţind şi buimăcindu-se, a căzut şi el în mare. Stăpânul său văzând acestea, se tânguia, zicând: "Vai mie, ticălosul! căci dorind discul sfântului, pe lângă disc mi-am pierdut şi sluga. Ci Ţie, Doamne, dau făgăduinţa aceasta, că de voi afla numai trupul slugii mele, voi da mucenicului Tău, Sfântului Mina, împreună cu celalalt disc şi preţul discului sfântului, ce s-a cufundat în mare". Deci ieşind din caic, se uita pe ţărmurile mării, aşteptând şi nădăjduind să vadă mort trupul slugii ce-l căuta. Aşadar, acolo unde privea el cu sârguinţă, o, minune!, a văzut pe sluga sa vie ieşind din mare şi ţinând în mâinile sale discul sfântului. Deci văzându-l pe el s-a spăimântat stăpânul şi a strigat cu mare glas propovăduind minunea sfântului. Iar cei ce erau în caic au ieşit toţi afară şi, văzând pe slugă că ţinea în mâini discul, s-au minunat mult şi au slăvit pe Dumnezeu. Şi-l întrebau cum a scăpat din mare. Iar sluga le povestea, zicând: "Îndată ce am căzut în mare, a venit un om frumos şi alţi doi împreună şi m-au apucat şi, umblând împreună cu mine, ieri şi astăzi am venit până aicea.

Şi o femeie oarecare, silita fiind de către oarecine spre amestecare de ruşine, s-a dus la sfântul şi a cerut ajutorul sfântului, care nu a trecut-o cu vederea, căci, pilduind pe cel ce o silnicea, nevătămată a păzit femeia: acela, legându-şi calul de piciorul său, silea pe femeie. Iar calul, sălbăticindu-se împotriva stăpânului său, nu numai l-a împiedicat pe el de la nelegiuita faptă, ci şi l-a târât pe el pe pământ, neoprindu-se până ce nu a ajuns la biserica sfântului. Şi acolo cu mare glas necheza, încât pe mulţi oameni i-a făcut să iasă afară şi să vadă. Căci sărbătoare fiind atuncea, mulţime de oameni se adunase la biserică. Deci cel ce a pătimit aceasta, văzând adunarea poporului şi calul său care şi mai mult se sălbăticea, şi simţindu-se fără nici un ajutor de la nimeni, temându-se ca nu cumva să sufere ceva mai rău de la calul său, fără să se ruşineze şi-a mărturisit înaintea tuturor păcatul şi îndată calul s-a liniştit şi a stat îmblânzit. Iar călăreţul

dezlegându-se a intrat în biserica sfântului şi căzând la pământ se ruga lui ca să nu fie încă mai mult pedepsit.

Un şchiop oarecând şi o femeie mută stăruind în biserica sfântului împreună cu alţii mulţi spre a se vindeca, la miezul nopţii toţi fiind cuprinşi de somn, s-a arătat sfântul şi a zis şchiopului: "Du-te acum când este linişte şi apucă-te de haina femeii mute şi te vei vindeca"; iar el ducându-se şi apucând-o de haină, aceea tulburându-se a strigat, bătându-şi joc oarecum de şchiop şi s-a vindecat dezlegându-i-se limba, iar şchiopul, ruşinându-se, îndată s-a sculat şi a început să fugă. Şi înţelegând amândoi minunea ce s-a făcut, au slăvit pe Dumnezeu.

Un evreu oarecare, având prieten pe un creştin, când pleca în călătorie undeva departe, de multe ori lăsa la creştin mulţi bani. Lăsând acestuia oarecând o pungă cu cinci sute de monede, cugeta creştinul în inima sa ca să tăgăduiască amanetul, ceea ce a şi făcut prin faptă. Căci venind evreul şi cerându-şi banii după obiceiul lor, creştinul n-a voit să-i dea, zicându-i: "Tu această dată n-ai lăsat nimic la mine; de ce ceri de la mine?" Iar evreul, auzind aceasta fără de nădejde, s-a tulburat cu totul; iar mai pe urmă, venindu-şi întru sine, a zis către creştin: "Fiindcă nimeni n-a văzut când ţi-am dat banii, jurământul să dezlege pricina noastră, şi cerea ca prin sfântul să se vădească care este mincinosul". Deci, cu învoire s-au dus amândoi la biserica Sfântului Mina, şi îndată creştinul a făcut jurământ şi susţinea tăgăduirea amanetului. Şi după jurământ, au ieşit amândoi din biserică şi şi-au încălecat caii. Iar calul creştinului mergea cu neorânduială şi se sălbăticea împotriva stăpânului său şi, muşcând zăbala, îngrozea că va pricinui amara moarte călăreţului; şi deodată l-a aruncat jos la pământ, însă nu i-a vătămat trupul, ci şi-a pierdut numai basmaua, împreună cu o cheie şi cu pecetea lui cea de aur. Apoi iarăşi încălecând, mergea împreună cu evreul, care nesuferind paguba se întristă foarte pe cale şi ofta din adâncul inimii. Atunci creştinul zice către evreu: "O prietene, fiindcă locul acesta este potrivit, să ne pogorâm de pe cai şi să mâncăm pâine". Iar după ce a început să mănânce, iată după puţin vede creştinul pe sluga sa venind şi ţinând cu o mână punga evreului şi cu cealaltă cheia împreună cu basmaua sa; pe care văzându-le s-a înspăimântat. Şi a zis către slugă: "Ce este aceasta?" Iar sluga a răspuns: "Un ins oarecare înfricoşător a venit la stăpâna mea şi, dându-i ei cheia împreună cu basmaua ta, a zis către dânsa: "Cu mare grăbire trimite punga evreului ca să nu se primejduiască bărbatul tău". Şi iată luând-o am venit către tine după poruncă". Atunci evreul s-a umplut de bucurie şi s-a întors împreună cu creştinul la sfântul. Şi evreul se ruga ca să fie botezat ca cel ce a fost însuşi văzător la acest fel de minune. Iar creştinul cerea să ia iertare pentru că a mâniat pe Dumnezeu prin jurământ mincinos. Deci amândoi primind precum au cerut, unul botezul şi celalalt iertare, s-au întors la ale lor bucurându-se.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Victor.

Acesta s-a nevoit pe vremea lui Antonin împăratul romanilor şi a lui Sevastian guvernatorul Italiei. Că silindu-l ca să se lepede de Hristos şi nevrând ca să se supună, mai întâi i-au sfărâmat degetele, apoi l-au chinuit în multe şi neînchipuite feluri, dar rămânând nevătămat, prin puterea lui Dumnezeu, l-au despuiat de piele şi atunci şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Vichentie, diaconul.

Acest Sfânt Vichentie aflându-se în Augustopoli, cetate în Ispania, şi învăţând poporul împreună cu Valerie episcopul, diacon fiind Vichentie, au fost prinşi şi aduşi la divanul dregătorului Datiat; care, îndată băgându-i în obezi, a poruncit să fie duşi în oraşul ce se cheamă Valencia, unde au fost băgaţi într-o temniţă urât mirositoare şi întunecată; şi peste puţine zile scoţând pe Vichentie, a poruncit să fie frecat cu ţesala şi l-au răstignit pe o cruce şi l-au supus la nenumărate chinuri şi torturi. Dar rămânând nevătămat, l-au băgat în temniţă, unde aflându-se sfântul, s-a învrednicit de dumnezeiescul şi îngerescul ajutor şi îndată şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Ştefanida.

Aceasta era soţie a unui ostaş şi credea în Hristos din început de la strămoşii săi, însă, murindu-i bărbatul, a rămas văduvă. Văzând ea pe Sfântul Victor că pătimea mai presus de puterile omeneşti, îl fericea pe el şi pentru bărbăţia sa şi pentru cununile ce avea să ia de la Dumnezeu. Pentru aceasta a fost adusă şi ea la guvernator; şi fiindcă a mărturisit în privelişte pe Hristos Dumnezeu mai înainte de veci, i-au legat mâinile ei de doi copaci de finic care fuseseră îndoiţi. Iar în urma dându-le drumul şi întorcându-se cu repejune la starea lor cea dintâi, au spintecat pe sfânta în două bucăţi. Şi aşa fericita şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teodor mărturisitorul, egumenul studiţilor (Mănăstirea Studion, la Constantinopol).

Acesta a trăit pe când împărăţea Constantin Copronim şi era din părinţi evlavioşi, anume Fotino şi Teoctista. Alegându-şi el de mic viaţa cea bună şi învăţând carte, a ajuns la înălţimea cunoştinţei. Deci călugărindu-se şi plinind tot felul de faptă bună, s-a învrednicit harului preoţesc de la Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului. Şi fiind atunci egumen la Mănăstirea Studitului prea cuviosul Platon şi lăsând acela egumenia, a primit egumenia fericitul acesta, care a povăţuit bine şi cu plăcere dumnezeiască turma cea încredinţată lui, păstorind-o la păşunea mântuirii.

Dar fiindcă a mustrat cu îndrăzneală împreună cu Sfântul Tarasie pe împăratul Constantin, feciorul Irinei, că şi-a lepădat pe legiuita sa femeie şi a luat pe alta, Sfântul Tarasie a fost scos din scaunul său, iar pe marele Teodor bătându-l, l-a izgonit la Tesalonic.

Apoi Constantin fiind orbit a fost lipsit şi de împărăţie. Atunci a fost chemat Teodor din surghiun.

Însă când s-a făcut împărat Nichifor Patrichie, care se numea şi Stavrachie, iarăşi a fost izgonit sfântul la Tesalonic.

Iar când a împărăţit Leon Armeanul şi căuta să înlăture sfintele icoane, mustrând cu îndrăzneală fericitul Teodor pe împăratul pentru această faptă, a fost izgonit de către dânsul la ezerul Apoloniadei şi de acolo iarăşi a fost trimis spre partea răsăritenilor, unde a primit vreo sută de toiege pe spinare pe care le-a suferit cu vitejie. Şi iarăşi a fost chinuit de mai-marele oastei cu grele bătăi.

Şi de acolo a fost trimis la Smirna şi închis într-o temniţă, unde i s-au pus picioarele în butuci pentru chinuri.
După aceea, dacă a luat Mihail Gângavul împărăţia, a fost scos din legături marele Teodor şi chemat din surghiun.

Şi având puţină odihnă, s-a aflat cu prietenii săi şi cu bună nădejde a răposat întru Domnul.

Era om uscăţiv, palid la faţă, cu păr cărunt şi cam pleşuv la cap.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Proloagele din 11 noiembrie

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna noiembrie în 11 zile: pomenirea Sfântului mare mucenic Mina, cel din Mitropolia Cotiani († 304)

Sfântul Mina a fost pe vremea împărăţiei lui Diocleţian şi Maximian (286-305), şi era din ţara Egiptului, creştin cu credinţă, iar cu slujba ostaş din ceata tribunului Firmilian, aflându-se în răsărit cu trupa sa, în Cotianiul Frigiei, unde stăpânea dregătorul Arghirisc. Deci, aceşti împăraţi păgâni au dat poruncă în toate părţile ca, oricine nu se va închina zeilor, să fie pedepsit cu chinuri şi cu moarte, încât pretutindeni creştinii erau siliţi să jertfească idolilor.

Atunci, ***fericitul Mina, nesuferind să vadă cinstindu-se rătăcirea idolească şi închinarea la idolii cei fără de suflet, şi-a lepădat ostăşia şi s-a dus în munte, în pustie, voind mai bine a vieţui cu fiarele, decât cu un popor care nu cunoaşte pe Dumnezeu. Şi, umbla din loc în loc, învăţând legea lui Dumnezeu şi curăţindu-şi sufletul cu postul şi cu rugăciunea.***
Şi, trecând multă vreme, s-a făcut în cetatea Cotiani un mare praznic idolesc, la care, adunându-se mult popor păgânesc, se făceau jocuri şi întreceri, alergări şi

lupte în cinstea necuraţilor zei. Deci, întărindu-se îndeajuns şi auzind de acest praznic, ***Sfântul Mina s-a aprins de râvnă pentru Hristos şi, lăsând munţii şi pustietatea, a venit în cetate. Şi, stând în mijlocul oamenilor, la un loc înalt, a propovăduit cu îndrăzneală pe Hristos.***

Prins şi adus înaintea dregătorului Arghirisc, acesta l-a osândit să fie bătut fără cruţare cu vergi şi târât prin cioburi ascuţite, de i-au sfârtecat trupul. L-au frecat apoi cu gheme de păr aspru, fără milă, l-au ars cu făclii şi l-au tras pe o roată.

Dar Hristos îşi întărea mucenicul care, rămânând nestrămutat în credinţă, striga cu glas mare: ***"De Dumnezeul meu nu mă voi lepăda. Al lui Hristos am fost, sunt şi voi fi şi idolilor voştri nu voi jertfi, nici le voi pleca genunchiul meu".***

Acestea auzindu-le dregătorul, a dat cea din urmă hotărâre, zicând: "Lui Mina ostaşul poruncim să i se taie capul cu sabia".

Şi aşa, Sfântul Mina a luat de la Hristos cununa mucenicilor.

Din minunile Sfântului Mina, istorisite de Timotei, arhiepiscopul Alexandriei.

După moartea păgânilor şi urâtorilor de Dumnezeu împăraţi ai Romei, împărăţind dreptcredinciosul împărat Constantin cel mare, şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos sporind, atunci oarecare iubitori de Hristos din cetatea Alexandriei, căutând moaştele Sfântului şi slăvitului mucenic al lui Hristos Mina, au zidit o biserică în numele lui.

***

În aceeaşi vreme un negustor bine credincios din pământul Isauriei, venind în Alexandria după neguţătorie, a auzit de minunile şi de tămăduirile cele multe ce se făceau în Biserica Sfântului Mina şi a zis întru sine: "Mă voi duce dar şi eu şi mă voi închina cinstitelor moaşte ale Sfântului mucenic şi voi duce un dar în biserica lui, ca Dumnezeu să-mi fie milostiv, prin rugăciunile răbdătorului Său de chinuri".

Deci, sculându-se, a plecat luând cu sine o pungă plină cu galbeni. Şi venind la un iezer format de revărsarea mării, a aflat o trecătoare şi a venit la locul ce se zicea Locsonita. Acolo, ieşind la ţărm, îşi căuta loc unde să se odihnească peste noapte, că era seară. Aflând o casă, a zis gazdei: ***"Prietene, fie-ţi milă şi mă primeşte în casa ta, ca să rămân aici, fiindcă a apus soarele şi mă tem a merge singur pe cale şi nici n-am tovarăş să călătorească cu mine".*** Iar cel cu casa a zis: *"Intră, frate, şi rămâi aici până ce se va face ziuă".*

Deci, intrând oaspetele în casă, s-a culcat şi a adormit. Iar cel cu casa, văzând la oaspete punga cu galbeni, a râvnit spre dânsa şi îndemnat fiind de diavolul, a gândit să ucidă pe oaspetele său ca să ia aurul. El s-a sculat la miezul nopţii şi l-a sugrumat cu mâinile; apoi, tăindu-l bucăţi, a pus acestea într-o coşniţă pe care a ascuns-o în cămara sa cea mai ascunsă, căutând după aceea un loc foarte retras unde să îngroape pe cel ucis.

Aşa cugetând acela, s-a arătat mucenicul lui Hristos Mina, şezând pe cal, venind ca un ostaş de la împăratul şi, intrând pe uşă în casa ucigaşului, întrebă despre oaspetele cel ucis.

Iar ucigaşul a zis către dânsul: *"Nu ştiu ce spui, stăpâne, n-a fost la mine nimeni".*

Iar sfântul, pogorându-se de pe cal, a intrat în casa cea ascunsă, şi aflând coşniţa a tras-o afară şi a zis către ucigaş: ***"Ce este aceasta?"***

Iar el înfricoşându-se, s-a aruncat la picioarele sfântului. ***Apoi sfântul, alcătuind bucăţile celui tăiat şi rugându-se, a înviat pe cel mort. După aceea a zis către dânsul: "Dă slavă lui Dumnezeu!"***

Iar el, sculându-se ca din somn şi cunoscând ce a pătimit de la cel cu casa, a preamărit pe Dumnezeu, mulţumind şi închinându-se ostaşului care se arătase. Apoi sfântul, luând aurul de la ucigaş, l-a dat omului celui înviat şi a zis: ***"Mergi în calea ta cu pace!"*** După aceea, întorcându-se către ucigaş, l-a certat pe dânsul şi l-a bătut, iar acela cerea iertare. Sfântul dându-i iertare şi rugându-se pentru dânsul, a încălecat pe cal şi s-a făcut nevăzut de la ochii lui.

***

Era în Alexandria un om cu numele Eutropie. Acesta s-a făgăduit să dea Bisericii Sfântului Mina un vas de argint. Deci, chemând pe argintar, i-a poruncit să-i facă două vase; unul cu numele sfântului şi să scrie pe dânsul cuvintele: "Vasul Sfântului Mare Mucenic Mina", iar pe celălalt numele lui şi să scrie pe dânsul aşa: "Vasul lui Eutropie, cetăţeanul Alexandriei". Iar argintarul, când a săvârşit amândouă vasele, al Sfântului Mina a ieşit mai frumos decât celălalt. Iar Eutropie, când era odată pe mare şi se ospăta dintr-însele, văzând vasul cel făcut pe numele Sfântului Mina mai frumos decât cel făcut pe numele lui, nu voia să-l mai dea sfântului, ci a poruncit slugii sale să pună într-însul bucate, iar pe cel cu numele său să-l trimită la Biserica Sfântului Mina.

După ce s-a sfârşit masa, a luat sluga vasul mucenicului şi mergând la marginea corăbiei a început a-l spăla în mare. Şi spălându-l, a căzut asupra lui o spaimă, căci a văzut un om ieşind din mare, care răpind vasul din mâna lui, s-a făcut nevăzut. Iar sluga, tremurând de frică, s-a aruncat în mare după vas. Acestea văzând stăpânul lui, s-a spăimântat şi plângând zicea: ***"Vai mie, ticălosul, pentru ce am oprit vasul sfântului, căci am pierdut şi pe rob şi vasul. Dar Tu, Doamne Dumnezeul meu, nu Te mânia până în sfârşit şi fă milă cu sluga mea, că iată, dau făgăduinţă că dacă voi afla măcar trupul slugii mele, apoi voi face alt vas ca acela, pe care-l voi da plăcutului Tău, Sfântul Mina, sau voi da preţul vasului pierdut la biserica sfântului".***

Apoi ajungând corabia la ţărm, a ieşit Eutropie la uscat şi se uita pe marginea mării, voind să vadă trupul slugii aruncat de mare, ca să-l îngroape pe el. Şi luând aminte cu sârguinţă, a văzut pe slugă cu vasul ieşind din mare şi, înspăimîntîndu-se, a zis cu mare glas: **"Slavă lui Dumnezeu. O, cu adevărat, mare este Sfântul Mina!"** Apoi au ieşit toţi din corabie şi văzând pe slugă ţinând vasul, s-au mirat şi slăveau pe Dumnezeu. După aceea l-au întrebat pe el cum a rămas viu în mare şi cum a ieşit sănătos. Iar el le-a spus, zicând: **"Când m-am aruncat în mare, un bărbat slăvit împreună cu alţi doi, m-au apucat şi au călătorit până aici împreună cu mine, ieri şi astăzi".** Eutropie luând pe slugă şi vasul, s-a dus la biserica Sfântului Mina şi, închinându-se, a lăsat vasul cel făgăduit sfântului şi s-a dus, mulţumind lui Dumnezeu şi preamărind pe plăcutul Său, pe Sfântul Mina.

***

O femeie oarecare cu numele Sofia, din părţile Fecozaliei, mergea la Sfântul Mina să se închine. Şi a întâmpinat-o un ostaş, pe când mergea pe cale şi poftind-o pe dânsa, voia să o silească la desfrânare. Iar ea, împotrivindu-se, chemă în ajutor pe Sfântul mucenic Mina, care n-a trecut-o cu vederea, ci şi pe siluitor l-a certat şi pe femeie a păzit-o nevătămată. Pentru că ostaşul acela legând calul de piciorul său cel drept, voia să siluiască pe femeie.

Iar calul sălbăticindu-se, nu numai că a apărat pe femeie, ci şi pe stăpânul nelegiuit l-a târât până la Biserica Sfântului Mina, nechezând şi sforăind, încât a scos pe mulţi ca să-l vadă, căci era praznic şi se adunase mulţime de popor la biserică. Ostaşul acela, văzând adunare de bărbaţi, iar calul tot speriat şi că nimeni nu poate să-l ajute, s-a temut ca să nu pătimească de la cal ceva mai rău; deci, fără de ruşine şi-a vădit fărădelegea sa, mărturisind-o înaintea tuturor. Atunci îndată a stat calul şi s-a făcut blând, iar ostaşul, intrând în biserică, a căzut în genunchi, rugându-se şi cerând iertare pentru greşeala sa.

***

Un şchiop şi o femeie mută şedeau lângă biserica sfântului, împreună cu alţii mulţi, pentru tămăduire. ***Iar la miezul nopţii, când dormeau toţi, sfântul s-a arătat ologului şi i-a zis: "Apropie-te încetişor de femeia cea mută şi o atinge pe dânsa la picior".***

Iar şchiopul a zis: ***"Sfinte al lui Dumnezeu, oare desfrânat sunt eu, de-mi porunceşti aceasta?"***

Iar sfântul i-a zis şi a doua oară şi a treia oară: "Dacă nu vei face aceasta, nu te vei tămădui".

Iar ologul s-a târât, după porunca sfântului şi a atins-o pe cea mută la picior; iar ea deşteptându-se, a început a striga, supărându-se asupra şchiopului, care temându-se de ea, s-a sculat şi sărind, a fugit. Apoi au cunoscut amândoi vindecarea lor, că şi femeia cea mută a vorbit şi omul cel olog a sărit ca cerbul; şi au dat mulţumire lui Dumnezeu şi Sfântului mucenic Mina.

***

Un evreu oarecare avea ca prieten un creştin. Deci, ducându-se evreul într-un loc departe, a dat prietenului său spre păstrare o lădiţă cu o mie de galbeni. Apoi evreul zăbovind câtăva vreme în acea latură, creştinul a gândit în inima sa să nu-i mai dea înapoi galbenii când se va întoarce, ci să-i tăinuiască, ceea ce a şi făcut. Venind evreul, a cerut de la creştin să-i dea galbenii ce i-a încredinţat spre păstrare. Iar creştinul a tăgăduit, zicând: ***"Nu ştiu ce vorbeşti, căci nu mi-ai dat nimic".***

Evreul, auzind aceasta, s-a mâhnit şi s-a deznădăjduit de aurul său, dar a zis creştinului: **"Frate, nimeni nu ştie de aceasta, numai Unul Dumnezeu şi dacă tăgăduieşti aurul cel dat ţie spre păstrare zicând că nu l-ai primit, apoi spune cu jurământ. Deci, să mergem la biserica Sfântului Mina şi acolo jură-te că n-ai luat de la mine lădiţa cu o mie de galbeni".**

Şi au mers amândoi împreună şi creştinul s-a jurat înaintea lui Dumnezeu că n-a luat de la evreu aurul în păstrare. După sfârşitul jurământului, au ieşit amândoi din biserică şi când au încălecat pe caii lor, a început calul creştinului a se speria încât nu mai era cu putinţă a-l ţine; căci rupând frâul, a fugit şi a aruncat la pământ pe stăpânul său. Căzând creştinul de pe cal, i-a ieşit inelul din deget şi o cheie din buzunar. Apoi, sculându-se, a prins calul şi l-a îmblânzit şi încălecând, iarăşi mergea împreună cu evreul.

Ajungând la un loc, a zis creştinul către evreu: ***"Prietene, iată locul este frumos, să descălecăm de pe cal ca să mâncăm".*** Şi descălecând, au slobozit caii ca să pască, iar ei au început a se ospăta. După puţin, creştinul a văzut pe sluga sa că venise şi stătea înaintea lui ţinând în mână lădiţa evreului, iar în cealaltă, inelul căzut din degetul lui şi cheia; şi văzându-l, s-a spăimântat. Apoi a zis către slugă: **"Ce este aceasta?"** Sluga a zis: ***"Un ostaş înfricoşat, călare, a venit la stăpâna mea şi i-a dat cheia şi cu inelul şi a zis către dânsa: "Trimite în grabă lădiţa evreului, ca să nu cadă bărbatul tău în primejdie. Deci, mi-a dat mie acestea ca să ţi le aduc precum mi-a poruncit".***

Evreul văzând, s-a spăimântat de această minune; apoi, bucurându-se, s-a întors cu creştinul la Sfântul Mina, s-a închinat până la pământ cerând cu credinţă Botezul, pentru o minune ca aceasta pe care singur a văzut-o. Iar creştinul ruga pe sfântul să-i dea iertare pentru că a defăimat legea lui Dumnezeu. Şi amândoi au primit ceea ce au cerut, adică unul Sfântul Botez iar altul iertare. Şi au mers fiecare întru ale sale, bucurându-se şi slăvind pe Dumnezeu şi pe plăcutul Său, Sfântul Mina.

Întru această zi, pomenirea Sfântului mucenic Victor (†160).

Acesta s-a nevoit pe vremea lui Antonin Piul, împăratul romanilor (138-161) şi a lui Sebastian stăpânitorul, în Italia. Că, silindu-l să se lepede de Hristos şi nevrând să se supună, mai întâi i-au sfărâmat degetele, apoi l-au băgat într-un cuptor aprins şi, ţinându-l trei zile într-însul, a ieşit sănătos.

L-au silit, apoi, de a băut băuturi otrăvite şi, nevătămându-se cu nimic, au crezut în Hristos şi cei ce pregătiseră otrava. După aceasta, i-au tăiat mucenicului toate vinele de la mâini şi de la picioare şi l-au băgat într-o căldare cu undelemn fierbinte. L-au spânzurat apoi pe lemn şi l-au ars cu focul, după aceea i-au scos ochii şi l-au ţinut trei zile spânzurat cu capul în jos. Iar mai pe urmă, l-au despuiat de piele şi atunci şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, tăindu-i-se capul cu toporul.

Întru această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Ştefanida.

Aceasta era soţia unui ostaş şi credea în Hristos dintru început, de la strămoşii săi, dar, murindu-i bărbatul, a rămas văduvă. Deci, văzând ea pe Sfântul Victor că pătimea cu patimi mai presus de om, îl fericea pe el şi pentru bărbăţia lui şi pentru cununile ce avea să le primească de la Dumnezeu. Deci, pentru o pricină ca aceasta, că a mărturisit, adică şi ea, între oameni pe Hristos, ca Dumnezeu mai înainte de veci, a fost dusă la dregător. Şi i-au legat ei mâinile de vârful a doi copaci de finic, pe care, cu mare silă i-au îndoit. Iar când i-au slobozit, întorcându-se copacii cu repeziciune la starea lor cea dintâi, au spintecat pe sfânta în două bucăţi. Şi aşa, fericita şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, la 11 noiembrie.

Întru această zi, pomenirea Sfântului mucenic Vichentie, diaconul (†303).

Patria Sfântului Vichentie era Spania, fiind din cetatea Augustopol şi, aflându-se împreună cu episcopul Valerie, învăţau amândoi poporul, ziua şi noaptea, legea lui Dumnezeu. Şi, văzând episcopul pe ucenicul său cu bună pricepere şi cu frumoase purtări, l-a sfinţit diacon şi l-a făcut propovăduitor al cuvântului lui Dumnezeu. Era pe vremea păgâneştii împărăţii a lui Diocleţian(286-305), iar împăratul trimisese, ca dregător al său în Spania, pe tiranul Dacian, cu poruncă să omoare fără milă pe toţi cei ce cheamă numele lui Hristos.

Deci, ajungând dregătorul în Valencia, dacă a auzit de Valerie episcopul şi de Vichentie, diaconul său şi de lucrarea lor pentru Hristos, îndată a trimis ostaşi să-i prindă şi să-i aducă în lanţuri înaintea divanului său de judecată. Şi, mai întâi, i-au băgat în temniţă, punându-le picioarele în butuci, fără mâncare, fără băutură, timp de trei zile. Apoi, scoţând pe Vichentie, a poruncit de l-au frecat cu ţesale, care-i scrijeleau tot trupul şi l-au răstignit pe o cruce, chinuindu-i toate mădularele. Deci, pogorându-l, iarăşi l-au bătut şi l-au ars pe coaste cu făclii.

Iar fericitul nu înceta mărturisind pe Hristos. Şi, ca şi când ar fi rămas nevătămat, zicea: "Să nu încetezi a mă chinui, ci să-mi dai şi mai mari chinuri, că mai tare este puterea lui Hristos, Care mă întăreşte, decât puterea ta care mă chinuieşte. Şi nu voi înceta a mărturisi şi a-L proslăvi pe Hristos, Unul şi Adevăratul Dumnezeu". Deci, deznodându-i toate încheieturile, l-au bătut pe piept cu beţe de fier aprinse şi, rămânând nevătămat, l-au aruncat în temniţă, unde fericitul s-a învrednicit de ajutorul îngerilor. Şi îndată după aceasta şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Întru această zi, pomenirea prea fericitului părintelui nostru, Teodor mărturisitorul, egumenul studiţilor (†826).

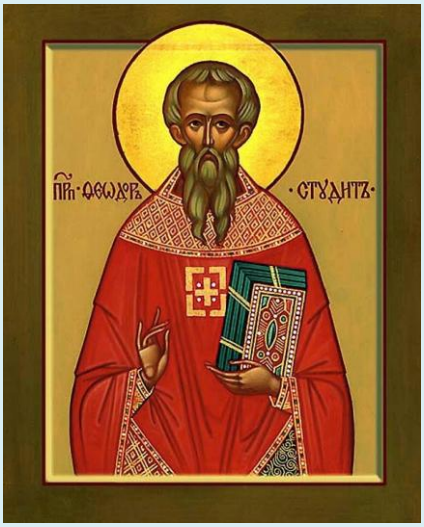

Fraţilor şi părinţilor, oamenii când se adună, fac neguţătorie şi sobor în toate zilele şi vând şi cumpără, dar scurtă este vremea aceea, fiindcă iarăşi se strică. Dar neguţătoria cea pentru suflet tot una stă şi nu se strică, ci este întinsă cât viaţa fiecăruia. Că neguţătoria aceasta nu este aur sau argint, nici haine, ci mântuirea sufletului şi viaţă veşnică, întru Împărăţia cea fără de sfârşit, pentru care se cade să avem acum toată sârguinţa şi grija.

Deci, să nu greşim, fraţilor, din neiscusinţă, nici să ne lipsim de neguţătoria cea bună, ci să ascultăm pe Domnul, Cel ce zice: "Împărăţia cerului aproape este de noi, numai să o cumpărăm pe ea în toate zilele noastre, nu dând întâietate aurului sau argintului, ci adunând credinţa dreaptă şi viaţa curăţită, ascultare şi răbdare cu smerită înţelepciune şi dragoste, care este legătura desăvârşirii". (Col.3, 14). Că, iată, Domnul propovăduieşte în Evanghelie, zicând: "Iarăşi este asemenea Împărăţia Cerurilor cu un neguţător, care caută mărgăritare bune. Şi, aflând un mărgăritar de mult preţ, s-a dus, a vândut toate câte avea şi l-a cumpărat"(Matei, 13, 45, 46). Iată, dar, sunteţi şi voi buni neguţători, lăsând toate şi cumpărând pe Hristos, bunul şi cinstitul mărgăritar. Că aceasta este a lua crucea Sa şi a-I urma Lui cu cuvioşie şi cu dreptate.

Deci, de vreme ce soborul stă de faţă, apoi este vremea de deşteptare, de priveghere şi de nevoinţă mare. Drept aceea, fraţilor, să fim gata şi mai buni, cumpărându-ne mântuirea noastră la acest "târg" dumnezeiesc.

Bun neguţător este acela ce toate vorbele le vinde pentru tăcere, de nimic amărându-se, nici văitându-se. Bun neguţător este cel ce a schimbat şi a cumpărat cinste, prin nevoinţa sa. Bun neguţător este cel ce a schimbat şi a cumpărat cinste, prin nevoinţa sa. Bun neguţător este cel ce trupul şi sângele său îşi vinde şi primeşte duh prin răbdarea şi prin ascultarea fraţilor.

Şi de vreme ce, despre ascultare este cuvântul, să vorbim deci. despre aceia care în toate zilele fac bucate pentru fraţi şi mult se ostenesc şi aşa împlinesc legea dragostei.

Să luăm aminte la cei ce se ostenesc spre trebuinţele fraţilor, ca nişte buni şi iscusiţi lucrători întru Domnul. Şi iarăşi, să luăm aminte la cei ce cântă cu înţelegere şi laudă pe Dumnezeu, cu nevoinţă mare şi care sunt vrednici de îndoită plată.

Să înţelegem dar, cum este viaţa noastră şi cum au lucrat Sfinţii Părinţi acea fericită neguţătorie, cu multă răbdare, ca şi noi bine să lucrăm neguţătoria şi desăvârşiţi făcându-ne, să trecem de aici, după cuvântul Domnului cel zis de David: "Întoarce-te suflete al meu, la odihna ta, că Domnul ţi-a făcut ţie bine" (Ps, 114, 7). Deci, fie ca un glas ca acesta să ne fie şi nouă grăit, în vremea morţii, şi să câştigăm viaţa veşnică. Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre milostenie.

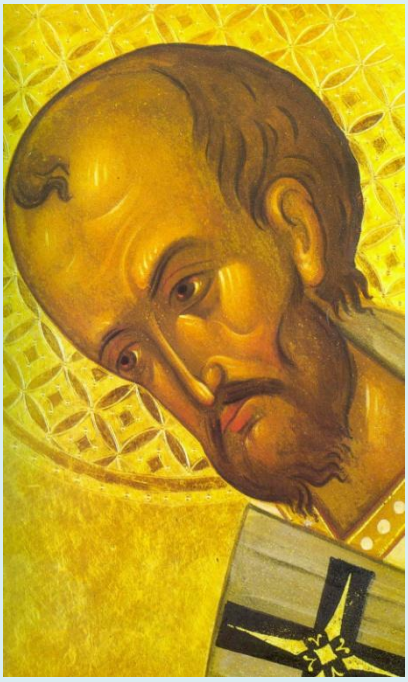

Milostenia este meşteşugire înţeleaptă, folositoare celor ce o fac pe ea; şi prietenă de aproape cu Dumnezeu este, că de-a pururea stă înainte, aproape de El şi cu lesnire aduce daruri pentru oricine voieşte, dacă nu este asuprită de noi. Iar asuprită este atunci când o facem din bunuri străine. Iar când este curată, multă îndrăzneală are, că ea dezleagă legăturile celor legaţi, strică întunericul, stinge focul, omoară viermii, izgoneşte scrâşnirea dinţilor şi cu multă bucurie deschide uşile cerului.

Că împărătească este cu adevărat, asemeni cu Dumnezeu făcând pe oameni. Că zice: "Fiţi milostivi, precum şi Tatăl vostru este milostiv"(Luca, 6, 36).

Şi este uşoară, având aripi de aur cu zbor care înfrumuseţează pe îngeri, precum zice proorocul: "Aripile voastre argintate vor fi, ca ale porumbiţei, şi spatele vostru va străluci ca aurul" (Ps. 67,14). Că mai bine decât un porumbel, porumbiţa priveşte prin gene cu ochi blânzi şi nimic nu-i mai frumos decât ochii aceştia. Frumos este şi păunul, dar pe lângă porumbiţă este ca o nimica. Ea este pasăre frumoasă şi minunată având aripi de aur, care vede mai înalt decât toate, fecioară este cu faţă albă şi blândă. Cu aripi este şi uşoară, stând înaintea scaunului Împărătesc.

Şi, când vom fi judecaţi, va sta grabnic de faţă şi se va arăta şi ne va scoate pe noi de la osândă, îmbrăcându-ne cu aripile sale; că jertfe ca acestea voieşte Dumnezeu, de la noi, căruia Se cuvine slava, acum şi pururea şi în vecii ve-cilor! Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic Mina; Sfinţii mucenici Victor, Vichentie şi Ştefanida; Sfântul cuvios Teodor Studitul

Sfântul Mina a trăit pe vremea lui Diocleţian şi Maximian (286-305) şi era din Egipt, creştin cu credinţa, iar cu slujba ostaş din ceata tribunului Firmilian, aflându-se cu trupa sa în cetatea Cotiani din Frigia. În întreg Imperiul Roman creştinii erau aspru pedepsiţi cu chinuri şi cu moarte pentru credinţa lor. Atunci fericitul Mina a lepădat ostăşia şi s-a dus în munţi, în pustie, vieţuind mai bine cu fiarele sălbatice decât cu un popor care nu-L recunoaşte pe Dumnezeu.

După multă vreme, în cetatea Cotiani s-a făcut praznic mare în cinstea zeilor păgâni, iar Sfântul Mina, umplându-se de râvnă pentru Dumnezeu, a venit în cetate şi L-a propovăduit cu mult curaj pe Hristos Iisus Mântuitorul. Pentru aceasta a fost prins şi dus înaintea lui Arghirisc dregătorul, care a poruncit să fie bătut şi chinuit. Pentru că nu s-a lepădat de credinţa creştină, închinătorii la idoli i-au tăiat capul Sfântului Mina.

Fragmente din sfintele sale moaşte se află şi în Bucureşti, la Biserica „Sfântul Mina” - Vergu.

Astăzi pomenim şi pe Sfântul mucenic Victor (†160), care s-a nevoit pe vremea lui Antonin Pius (138-161). Pentru că nu a vrut să se lepede de Hristos, a fost cumplit chinuit, iar mai apoi, jupuit fiind de piele, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Văzând chinurile sale, Sfânta muceniţă Ştefanida, soţia unui ostaş, a mărturisit cu mult curaj pe Domnul Iisus şi pentru aceasta, mâinile i-au fost legate de vârfurile a doi copaci îndoiţi. Iar când le-au dat drumul, întorcându-se copacii cu repeziciune la starea lor cea dintâi, au spintecat pe Sfânta Ştefanida în două bucăţi. Şi aşa fericita a primit cununa muceniciei.

Calendar Ortodox - Sfântul mare mucenic Mina; Sfinţii mucenici Victor, Vichentie şi Ştefanida; Sfântul cuvios Teodor Studitul

Sfântul mare mucenic Mina

Era egiptean de neam, de loc din cetatea Nichios, aproape de Memfis. El a trăit în vremea împăraţilor Diocleţian şi Maximian (284-305). Tatăl său se numea Eudoxie şi era fiul guvernatorului Pludianes. Deşi era fiu de guvernator, Eudoxie era cunoscut pentru virtutea şi bunătatea sa.

Mama Sfântului Mina se numea Eufimia, femeie credincioasă care-şi petrecea timpul în rugăciune şi fapte bune. Adesea postea până seara. Găsea mereu prilejul să facă milostenie celor sărmani: bolnavilor, orfanilor, văduvelor şi străinilor. Era însă stearpă, şi de aceea se ruga adesea cu multă osârdie pentru naşterea unui fiu. Odată, cu ochii plini de lacrimi s-a rugat mai stăruitor să aibă măcar un copil.

Ajungând în faţa icoanei Maicii Domnului, şi continuându-şi cu umilinţă rugăciunea pentru naşterea de fii, a auzit vocea Pruncului Iisus spunând: „Amin”. Într-adevăr, Dumnezeu le-a împlinit rugăciunea şi aşa au avut un fiu care s-a născut în anul 285, primind numele de Mina. Ziua naşterii Sfântului mucenic Mina a fost o zi de mare bucurie. Atunci, tatăl său a poruncit eliberarea unora dintre cei robiţi şi a sporit milostenia faţă de orfani şi de văduve.

Sfântul Mina a avut parte de o aleasă educaţie, iar părinţii au avut grijă să-l îndrume şi în dobândirea virtuţilor creştine. De mic, dorea să se roage, să meargă la biserică; îi plăcea să citească Sfânta Scriptură şi, ca un dar deosebit de la Dumnezeu, se ruga continuu. Avea mereu în minte cuvintele din Sfânta Scriptură: „Rugaţi-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5, 17).

Dar, pe când avea 11 ani, tatăl său a murit departe de casă, trimis ca guvernator într-o provincie africană. În anul 299 a murit şi mama sa, însă, datorită credinţei în Hristos, Sfântul se mângâia cu gândul că ei sunt la Dumnezeu şi că se roagă pentru el. Moştenise de la părinţi nu doar o mare avere, ci şi o mare bogăţie duhovnicească. Aşadar, şi el urma milostenia părinţilor cu aceiaşi dărnicie, deşi era foarte tânăr.

După anul 300, în urmă unui decret imperial, prin care tinerii din provincii erau recrutaţi pentru serviciul militar, şi tânărul Mina a mers ca ostaş în armata romană, în cohorta tribunului Firmilian. Mina era un ostaş puternic, curajos dar şi plin de har. Datorită bunătăţii sale, era iubit de toţi. În scurtă vreme tribunul Firmilian îl numeşte adjunctul său, aflându-se cu armata în ţinutul Cotieon din provincia Frigia, în Asia Mică.

În acea vreme, însă, împăraţii de la Roma au dat legi împotriva creştinilor, decrete de persecuţie şi mai aspre, în toate provinciile imperiului creştinii fiind siliţi să se închine zeilor păgâni. În asemenea împrejurări, ofiţerul Mina s-a hotărât să-şi împartă averea şi să se retragă în pustiu. Aici, a vieţuit în post şi în rugăciune cinci ani, primind har de la Dumnezeu şi puterea de a face minuni. El îmblânzea fiarele sălbatice cu puterea rugăciunii şi se apropia de şerpii veninoşi fără teamă de moarte.

Primind vestire de la Dumnezeu să meargă la propovăduire şi la mucenicie, Sfântul Mina s-a rugat Domnului să-l întărească, să-l lumineze şi să-l ocrotească. De atunci, s-a întărit cu gândul că Dumnezeu îl doreşte ca mărturisitor şi mucenic. Odată, în rugăciune, a auzit un glas ceresc zicându-i: „Binecuvântat eşti Mina, că ai fost chemat din tinereţe la dreapta credinţă. Vei primi în numele Sfintei Treimi pentru care te lupţi, trei cununi veşnice: una pentru feciorie, una pentru pustnicie şi a treia pentru mucenicie. Oameni din toate popoarele te vor cinsti, iar tu vei primi mărirea veşnică în Împărăţia Mea”.

La auzul acestor cuvinte, Sfântul Mina a fost însufleţit de Duhul Sfânt şi o mare bucurie l-a cuprins. Dragostea de Dumnezeu l-a făcut să părăsească pustiul şi să meargă în lume, propovăduind legea lui Hristos din loc în loc, şi curăţindu-şi sufletul cu postul şi rugăciunea. Aşa a revenit şi în cetatea Cotieon din Frigia, unde altădată avea cinstea şi rangul de ofiţer roman. Pe atunci, oastea era condusă de dregătorul Arghirisc, iar căpetenie a cetăţii era un anume Pir.

Ivindu-se prilejul unui mare praznic în cetate, la care era adunat mult popor, pentru jocurile care se desfăşurau în cinstea zeilor, Sfântul Mina, aprins fiind de râvnă pentru Hristos, a stat la loc înalt, de unde putea fi văzut, şi de acolo propovăduia cu multă îndrăzneală pe Hristos, singurul, adevăratul Dumnezeu. Chiar a

grăit către cei adunaţi: „Aflatu-m-am celor care nu mă caută, arătatu-m-am celor care nu întreabă de mine”.

Toţi priveau către el, deoarece faţa îi strălucea şi curajul lui era nemăsurat. Câţiva ostaşi l-au recunoscut pe fostul ofiţer Mina din oastea condusă de tribunul Firmilian.

Conducătorul cetăţii l-a chemat şi l-a întrebat pentru ce părăsise oastea, şi mai ales, pentru ce mărturisea credinţa în Hristos, ştiind de asprele pedepse pentru cei care nu li se închină zeilor.

Atunci, sfântul i-a răspuns că este robul al lui Iisus Hristos, ostaş al Dumnezeului Celui adevărat, care împărăţeşte în cer şi pe pământ.

Auzind acestea, mai-marele cetăţii a poruncit ca Sfântul să fie pus în lanţuri şi închis în temniţă. A fost apoi îndemnat să se lepede de Hristos, dar Sfântul a rămas statornic în mărturisirea credinţei, deşi l-au supus la chinuri groaznice: a fost bătut crunt cu vine de bou şi strujit cu unghii de fier, i-au fost frecate rănile cu păr aspru; a fost apoi ars cu torţe până când i s-au ivit oasele.

Un anume Eliodor, care privea la chinurile sfântului, a strigat către călăi: „Aceşti creştini se bucură să fie chinuiţi, că moartea pentru ei este mai de preţ decât viaţa”. Atunci, cei care l-au chinuit, văzând că toate felurile de chinuri nu folosesc la nimic, l-au trimis la guvernator. Acesta supunându-l la alte multe chinuri, a poruncit să fie tăiat cu un fierăstrău. Dar fierăstrăul s-a îndoit ca ceara încălzită.

Şi aici, Sfântul Mina a simţit mâna ocrotitoare a Mântuitorului Hristos, care i Se arătase în temniţă şi care l-a întărit şi i-a tămăduit rănile. În cele din urmă, guvernatorul şi căpeteniile au hotărât să i se taie capul. Aşa s-a încheiat mucenicia sfântului, în timpul domniei celor mai cruzi împăraţi persecutori, Diocleţian şi Maximian, luând de la Dumnezeu cununa muceniciei, în anul 309.

Soldaţii au aprins un foc mare pentru a fi ars trupul sfântului, dar acesta a rămas neatins de foc. Câţiva credincioşi au reuşit apoi să ia trupul sfântului, l-au înfăşurat într-un giulgiu, l-au dus în Egipt şi l-au îngropat cu multă grijă şi evlavie.

Aşa a vrut Dumnezeu să fie cinstite moaştele sale, din care o mică parte, peste vremuri, a ajuns la biserica Sfântul Mina din Bucureşti, unde se află şi o icoană făcătoare de minuni a mucenicului.

Minunile săvârşite de Sfântul mare mucenic Mina au fost consemnate de patriarhul Timotei al Alexandriei (380-385) şi, datorită acestora, sfântul este socotit ocrotitorul celor păgubiţi.

Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Troparul, glas 4: Ca pe cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trup şi cu purtătorii de nevoinţă împreună petrecător, adunându-ne cu credinţă, te lăudăm pe tine, Sfinte mare mucenice Mina, cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Sfântul mucenic Victor

În vremea împărăţiei lui Antonin, împăratul Romei era un ostaş de fel din Italia, ostăşind sub stăpânirea voievodului Sebastian, cu numele Victor, care a crezut în Domnul nostru Iisus Hristos, iar numele Lui cel prea sfânt îl mărturisea înaintea tuturor.

Pornindu-se prigoană asupra creştinilor, a chemat voievodul pe fericitul Victor şi i-a zis: "Au venit la noi cărţi de la împăratul, poruncind să vă ducem pe voi, creştinii la jertfele zeilor noştri; iar pe cei ce nu se vor supune, cu grele munci să-i chinuim. Deci tu, Victore, să aduci jertfă zeilor, ca să nu cazi sub munci, căci îţi vei pierde viaţa şi sufletul tău".

Iar Sfântul Victor a răspuns: "Eu nu mă voi pleca poruncii împăratului celui muritor şi nu voi face voia lui, pentru că am pe Împăratul cel fără de moarte, Dumnezeul şi Mântuitorul meu Iisus Hristos, a căruia împărăţie este fără de sfârşit şi cei ce fac voia Lui vor avea viaţă veşnică; iar cei ce fac voia împă-

ratului vostru cel muritor, a căruia împărăţie este vremelnică, vor pieri în veci".

Voievodul a zis către dânsul: "Tu eşti ostaş al împăratului nostru, supune-te dar poruncii lui şi adă jertfă".

Sfântul a răspuns: ***"De acum nu mai sunt ostaş al împăratului vostru cel pământesc, ci al Celui ceresc, pentru că deşi am ostăşit o vreme sub stăpânirea împăratului vostru, însă n-am încetat a sluji Împăratului meu. Şi acum nu-L voi lăsa pe El şi idolilor voştri nu voi jertfi. Deci, fă ceea ce voieşti. Iată trupul meu este în mâinile tale, iar peste suflet are stăpânire numai Dumnezeul meu".***

Iar voievodul a zis: "Omule, singur pe tine te dai în primejdie, neascultînd porunca; jertfeşte zeilor ca să te izbăveşti de muncile care îndată te vor ajunge pe tine".

Sfântul a răspuns: ***"Eu chiar aceasta voiesc, a răbda munci pentru Domnul meu şi mult mă voi bucura, învrednicindu-mă a pătimi pentru numele Lui".***

Atunci voievodul îndată a poruncit să-i sfărâme degetele şi să le rupă din încheieturi. Apoi a ars un cuptor foarte mult şi a aruncat pe Sfântul Victor într-însul, dar a rămas acolo trei zile viu şi nevătămat, ca şi cei trei tineri în cuptorul Babilonului. Iar muncitorul a poruncit a treia zi, să deschidă cuptorul şi să ia cenuşa mucenicului să o arunce în râu. Dar când cuptorul a fost deschis, sfântul a ieşit sănătos, lăudând pe Dumnezeu pentru că nu s-a atins de dânsul focul şi nu l-a vătămat.

După aceasta voievodul a chemat pe un vrăjitor şi i-a poruncit să omoare pe Sfântul Victor cu otravă. Acela a fiert carne cu otravă aducătoare de moarte şi i-a dat să mănânce.

Iar el a zis: ***"Deşi nu mi se cade a primi de la voi carne necurată şi a mânca, dar pentru ca să cunoaşteţi că nimic nu poate otrava cea aducătoare de moarte împotriva puterii Domnului meu, Dătătorul de viaţă, o voi mânca".*** Apoi, rugându-se, a mâncat carnea cu otravă şi n-a pătimit nimic.

Văzând vrăjitorul că nu s-a vătămat sfântul din mâncarea otrăvită, a pregătit alte cărnuri cu otravă mai cumplită şi a zis către sfântul: "Dacă vei mânca şi aceasta şi vei fi viu, îndată voi lăsa tot meşteşugul vrăjitoriei şi al fermecătoriei şi voi crede în Dumnezeul tău".

Iar Sfântul Victor a mâncat şi acele cărnuri amestecate cu otravă şi mai cumplită şi a rămas iarăşi nevătămat.

Atunci vrăjitorul a zis cu mare glas: "Iată, ai biruit puterea vrăjitoriei mele, Victore şi sufletul meu cel pierdut de demult l-ai scos acum din iad, pentru că cred în Domnul Iisus Hristos, cel propovăduit de tine". Apoi, ducându-se la casa sa, a adunat cărţile vrăjitoriei şi toate fermecătoriile şi le-a ars, apoi s-a făcut creştin desăvârşit.

Voievodul văzând că nimic nu a vătămat pe sfântul, s-a mâniat foarte şi a poruncit să-i taie toate vinele trupului; după aceasta să-l arunce într-o căldare cu untdelemn fierbinte.

Însă sfântul zicea: ***"Aşa-mi este de plăcut acest untdelemn ce fierbe, precum celui însetat apa rece".***

Iar muncitorul, mai mult umplându-se de mânie, a poruncit să spânzure pe sfântul pe lemn şi să-i ardă tot trupul cu făclii; apoi amestecând nişte praf omorâtor cu oţet, l-a turnat în gura lui.

Iar sfântul a zis: ***"Oţetul şi această otravă de moarte îmi este dulce ca mierea şi fagurul".***

Muncitorul, umplându-se mai mult de mânie, a poruncit să scoată ochii mucenicului lui Hristos. După aceasta l-a spânzurat cu capul în jos şi s-a dus lăsându-l aşa spânzurat trei zile. Iar a patra zi, socotind ostaşii că mucenicul ar fi murit, au venit să-l vadă şi aflându-l pe dânsul viu, s-au spăimântat; iar toţi cei ce veniseră cu el au orbit şi-şi căutau fiecare povăţuitor.

Dar sfântului, făcându-i-se milă de dânşii, s-a rugat lui Dumnezeu cu sârguinţă şi a zis către dânşii: ***"În numele Domnului meu Iisus Hristos, să vedeţi!"***

Apoi ei îndată au văzut şi, mergând, au vestit voievodului cele ce s-au făcut.

Iar voievodul, mâniindu-se şi mai tare, a poruncit ostaşilor să jupoaie pielea de pe sfântul.

Sfânta muceniţă Stefanida

Sfânta muceniţă Stefanida sau Corona este considerată izbăvitoare de molime. A trait în secolul al II-lea şi a fost martirizată împreună cu Sfântul Victor, pe teritoriul actual al Siriei, în timpul lui Marc Aureliu. Sfânta Corona avea doar 16 ani în momentul primirii martiriului.

Din secolul al 9-lea, moaştele celor doi mucenici se află în localitatea Anzu din nordul Italiei. Fragmente din aceste sfinte moaşte au fost duse de împăratul Otto al 3-lea la Aachen, în anul 997, unde au fost păstrate într-un mormânt de sub o lespede de piatră, în catedrala oraşului, până în 1911-1912, când au fost aşezate într-o raclă confecţionată din aur, bronz şi fildeş.

***

Aceasta făcându-se, o femeie din popor care venise la acea pierzare, anume Ştefanida, cu credinţa creştină, soţia unuia din ostaşi, a văzut două cununi fru-moase coborându-se din cer, una pe capul Sfântului mucenic Victor şi alta pe capul său, şi a început cu mare glas a ferici pe sfântul, zicând: "Fericit eşti, Victore, şi fericite sunt pătimirile tale pentru Hristos; bine primită este lui Dumnezeu jertfa ta ca şi a lui Abel, pentru că singur te-ai jertfit Lui cu inimă dreaptă. Astfel te-a primit pe tine Dumnezeu, ca şi pe Enoh, bărbatul cel drept, pe care l-a dus în Rai ca să nu guste moartea până la o vreme. Drept eşti ca şi Noe cel plin de fapte bune şi desăvârşit în neamul său. Crezut-ai ca şi Avraam şi te-ai adus pe tine jertfă lui Dumnezeu ca şi Isaac. Avut-ai osteneli ca şi Iacov şi te-ai făcut prea înţelept ca şi Iosif, căruia i-a fost dat a spune mai înainte cele ce erau să fie. Ispite ai răbdat precum Iov, care după multe pătimiri a biruit pe diavolul; urmat-ai lui Isaia care a fost tăiat de Manase cu fierăstrău. De tine focul nu s-a atins ca şi de cei trei tineri din cuptorul lui Nabucodonosor. Ţi-ai pus nădejdea spre Dumnezeu, precum David fiul lui Iesei. Căci iată, văd două cununi trimise din cer, una

mai mare şi mai frumoasă, iar alta mai mică. Deci, cea mai mare se aduce ţie de doisprezece îngeri, iar cea mai mică mie, căci şi eu sunt vas mai neputincios, însă sunt gata a intra în nevoinţă şi a răbda bărbăteşte pentru Domnul nostru şi sufletul meu a-l pune pentru El".

Acestea grăind ea şi auzind-o voievodul, a poruncit celor ce stăteau înainte să o prindă pe dânsa şi să o aducă înaintea sa. Şi căutând spre dânsa cu mândrie, a în-trebat-o, grăind: "Cine eşti tu?"

Sfânta a răspuns: ***"Sunt creştină!"***

Apoi a întrebat-o voievodul despre nume şi despre vârstă şi aflând că o cheamă Ştefanida şi are de la naşterea sa cinsprezece ani şi opt luni, iar cu bărbatul său a vieţuit un an şi patru luni, a început a grăi către dânsa mai cu blândeţe, zicând: "Pentru ce vrei să laşi aşa degrabă lumea această frumoasă şi viaţa aceasta dulce şi cu bună petrecere împreună cu bărbatul tău şi voieşti a-ţi pierde frumuseţea tinereţii tale, dându-te singură de voie, la moarte pentru Cel răstignit?"

Sfânta a răspuns: "Las lumea aceasta deşartă şi vremelnică şi toate dulceţile trupeşti ce sunt pe pământ, precum şi pe bărbatul meu, ca să pot ieşi împreună cu fecioarele cele înţelepte în întâmpinarea Mirelui celui nemuritor, a lui Hristos Mântuitorul meu".

Iar voievodul a zis către dânsa: "Lasă acele cuvinte mincinoase şi nefolositoare despre Dumnezeul tău şi te apropie de zeii noştri şi le jertfeşte lor".

Sfânta Ştefanida a răspuns: "Tu şi zeii tăi sunteţi plini de minciuni, iar eu grăiesc adevărul; căci Domnul meu adevărat este şi nu este nedreptate întru Dânsul. Deci nu voi jertfi mincinoşilor zei, ci voiesc a fi jertfă bine primită adevăratului Dumnezeu, care vieţuieşte în cer, ca să nu mă lipsesc de cununa cea pregătită mie întru împărăţia Lui".

Iar muncitorul îndată a poruncit să plece la pământ vârfurile a doi copaci de finic ce erau acolo şi să lege de dânşii pe Sfânta Ştefanida, şi să o sfâşie. Deci, i-a legat un picior de vârful finicului celui plecat, iar altul de celălalt vârf, apoi le-a dat drumul. Iar finicii, ridicându-se la înălţimea lor, au despărţit pe sfânta în două. Atunci sfântul ei suflet zburând ca o pasăre, şi-a aflat cuib în cer şi cununa cea pregătită ei.

Iar pe Sfântul Victor a poruncit tiranul să-l taie cu toporul. Deci, auzind sfântul hotărârea aceasta, mulţumea lui Dumnezeu.

Iar când era să-i taie capul, el a proorocit moartea muncitorilor săi, zicând: ***"După douăsprezece zile veţi muri şi voi, iar după douăzeci şi patru de zile, voievodul vostru va fi prins de cei potrivnici".***

Acestea proorocind, el s-a rugat şi şi-a plecat capul, care a fost tăiat cu toporul. Iar după tăiere a curs lapte amestecat cu sânge şi mulţi din cei necredincioşi văzând acea minune, au crezut în Hristos.

Şi mai ales când au văzut împlinirea proorociei lui, căci precum a proorocit, aşa a şi fost; căci cu moarte năprasnică au pierit cei ce l-au muncit pe el, iar voievodul a căzut în mâinile vrăjmaşului său.

Astfel a pătimit Sfântul Victor împreună cu Sfânta Ştefanida în cetatea Damascului, în a unsprezecea zi a lunii noiembrie. Iar acum se sălăşluiesc amândoi în cetatea aceea, căreia nu-i trebuie soarele şi luna ca să lumineze, pentru că slava lui Dumnezeu o luminează pe dânsa şi luminătorul ei este Mielul lui Dumnezeu, căruia I se cuvine slavă, în veci. Amin.

Sfântul mucenic Vichentie

Patria Sfântului Vichentie era Spania. Din tinereţile sale s-a dat spre slujba lui Dumnezeu şi se sârguia la dumnezeieştile cărţi, învăţând legea Domnului ziua şi noaptea. El avea învăţător înţelept şi plin de fapte bune, pe fericitul Valerie, episcopul Augustopoliei.

Acesta, văzând pe ucenicul său Vichentie, cu bună pricepere şi alese purtări, l-a hirotonit diacon şi l-a făcut propovăduitor al cuvântului lui Dumnezeu. Pentru că episcopul, deşi era foarte iscusit în dumnezeieştile Scripturi, însă pentru că

era peltic la limbă şi nu avea desluşită grăire, pentru aceea a însărcinat pe diaconul său, fericitul Vichentie, care fiind vrednic, înţelept şi bine grăitor, învăţa pe popor în bi-serică, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu.

Iar diaconul Vichentie, luând de la episcopul său poruncă şi binecuvântare, nu numai în biserică, ci şi în tot locul unde se întâmpla să fie, învăţa cu osârdie şi povăţuia pe calea mântuirii sufletele omeneşti.

În acea vreme a fost trimis în Spania de păgânul împărat Diocleţian, un judecător cu numele Datian, grec de neam, rău din fire şi cumplit prigonitor şi muncitor al creştinilor. Acest grec a fost trimis ca să omoare fără milă pe toţi cei ce cheamă numele lui Hristos. Şi venind într-o cetate cu numele Valentia, a vărsat mult sânge creştinesc, răpind ca un lup oile lui Hristos.

Auzind de Valerie episcopul şi de Vichentie diaconul, care erau în Augustopoli, a trimis după dânşii pe ostaşii săi ca să-i aducă ferecaţi la dânsul spre judecată. Deci i-au prins pe amândoi şi cu grele legături de fier fiind legaţi, i-au chinuit pe cale cu foamea şi cu setea. Şi de multe ori neputând să alerge iute pe lângă caii care fugeau foarte tare şi de care erau legaţi, ei cădeau jos şi îi târau pe drum ca pe nişte lemne.

Ajungând la cetatea Valentia, îndată a poruncit muncitorul să-i arunce într-o temniţă întunecoasă şi umedă şi să-i ţină multe zile fără mâncare şi fără băutură; însă Dumnezeu îi întărea pe dânşii cu darul Său, ca să nu slăbească şi le dădea lor putere.

Apoi, muncitorul temându-se ca să nu moară legaţi, căci atunci nu va avea către cine să-şi arate îngrozirea, i-a scos înaintea sa şi văzându-i neslăbiţi de foame şi de sete şi de legăturile cele grele, ci sănătoşi cu trupul şi veseli la faţă, a zis către străjerii temniţei: "Pentru ce le-aţi dat mâncare şi băutură, că iată cum s-au îngrăşat". Iar paznicul temniţei se lepăda cu jurământ că nu le-a dat nimic.

Atunci muncitorul a început a vorbi aspru către episcop, socotind că dacă-l va înfricoşa cu iuţeala sa, şi diaconul se va îngrozi. Însă n-a fost aşa. Căci Domnul Cel ce surpă pe cei puternici de pe scaune şi înalţă pe cei smeriţi, bine a voit ca mândria îngâmfatului muncitor să se ruşineze de cel mai tânăr şi mai mic cu treaptă.

Deci, Datian zicea către episcop astfel: "Pentru ce te împotriveşti tu poruncii împăratului şi nu te închini zeilor noştri, iar pe Hristos Îl slăveşti?"

Dar episcopul răspundea blând, ca şi când ar fi avut frică.

Sfântul Vichentie, fiind plin de Duhul Sfânt şi aprins cu râvnă dumnezeiască, a zis către episcopul său: "Pentru ce, părinte, grăieşti lui cu frică şi pentru ce nu răspunzi cu îndrăzneală lătrării câinelui acestuia? Mărturiseşte cu glas tare puterea lui Hristos, mustră cu limba slobodă şi biruieşte nebunia acestui om viclean, care voieşte a face război cu Dumnezeu, Făcătorul său, care l-a ridicat la această vrednicie, iar cinstea ce se cuvine lui Dumnezeu se sârguieşte a o da diavolilor. Deci, se cuvine a călca până în sfârşit pe diavolul pe care de multe ori eu l-am izgonit din oameni cu numele lui Hristos. Se cuvine, zic, a zdrobi capul balaurului acestuia".

Auzind acestea Datian şi văzând că Sfântul Vichentie, diaconul, nu ţine seama de puterea lui, a zis către cei ce stăteau înainte: "Duceţi de aici pe episcop, căci eu voi vorbi cu acest tânăr diacon".

Iar către chinuitori a zis: "Gătiţi toate uneltele de muncire ca să răspundem acestuia care cu cuvintele sale ne defaimă pe noi".

Deci, mai întâi a poruncit să lege pe sfântul de un stâlp şi să strujească tot trupul lui cu unghii de fier. Şi făcându-se aceasta, se uda tot pământul de sângele ce curgea şiroaie din trupul lui, încât şi oasele se vedeau prin rănile cele adânci.

Iar muncitorul îl batjocorea pe el zicând: "Ce zici acum Vichentie, nu vezi cu ce fel de munci este rănit trupul tău?"

Sfântul a răspuns: ***"Ceea ce am poftit, aceea am şi dobândit. Aceasta din tot sufletul am dorit şi să mă crezi, o, judecătorule, că nici un lucru nu-mi este mai dorit decât a pătimi pentru Domnul meu. Nimeni nu mi-a făcut o binefacere ca aceasta, decât tu; deşi cu răutate o faci aceasta, însă mie îmi faci bine muncindu-mă, căci cu cât îmi înmulţeşti muncile, pe atât îmi găteşte Domnul meu răsplătire în cer. Prin aceste răni cumplite ca pe nişte trepte mă sui către Dumnezeu, care locuieşte întru cele înalte. Iată, cu nădejdea spre Dânsul mă ating de cer; iată, porunca împăratului o defaim şi râd de nebunia ta. Deci tu, nu înceta, ci te sârguieşte mai mult a mă munci. Te rog fii mult mai cumplit asupra mea şi porunceşte slugilor tale să mă bată neîncetat, până când nu va mai rămânea carne pe mine. Iar eu, robul lui Hristos, Domnul meu, sunt gata a răbda toate pentru numele Lui".***

Auzind acestea tiranul, se ruşina şi striga slugilor ca mai mult să muncească şi mai cumplit să chinuiască pe pătimitorul lui Hristos. Şi când a văzut că slugile contenesc, s-a sculat singur şi a început a le bate.

Sfântul râzând de mânia lui, a zis: "Ce faci judecătorule, pentru ce baţi slugile tale? Ele mă muncesc iar tu te răzbuni asupra lor pentru mine?"

Cu aceste cuvinte ale mucenicului şi cu răbdarea lui cea nebiruită rănindu-se Datian ca şi cu nişte săgeţi, se tulbura de mânie şi scrâşnea din dinţi, încât era palid la faţă şi tremura. Apoi a început a vorbi cu blândeţe către slugi: "Ce este aceasta, slugile mele credincioase, că acest făcător de rele nu simte mâinile voastre şi nu bagă în seamă muncile, ba chiar râde de voi, de care n-a râs nimeni niciodată? Dar oare puţini erau tâlharii şi făcătorii de rele şi ucigaşii de părinţi, şi fermecătorii, pe care voi cu mâinile voastre cele tari i-aţi muncit până la moarte şi nici unul n-a fost astfel, precum este acesta, care fiind în mâinile voastre, fără de ruşine îşi bate joc de mine şi de voi? Deci, să nu răbdaţi ruşinea aceasta, ci porniţi toată mânia voastră şi-l răniţi tare".

Sfântul Vichentie, batjocorind şi mai tare neputinţa lor, a zis: "Nu te rog, tiranule, să încetezi de a mă munci, ci ca să-mi dai mai mari munci, pentru că mai mare este puterea lui Hristos care îmi ajută, decât puterea ta care mă munceşte. Şi nu voi înceta de a mărturisi şi de a prea mări pe Iisus Hristos, Unul adevăratul Dumnezeu. O, de L-ai fi cunoscut şi tu pe Dumnezeul Acela, ai vedea puterea cea mare ce se săvârşeşte întru mine, neputinciosul, şi pe care tu, cu toate slugile tale nu poţi s-o biruieşti; ci văzând, nu vezi, şi auzind, nu înţelegi şi nu încetezi a face voia diavolului, spre pierderea sufletului tău".

Judecătorul, neputând spori nimic cu muncile, pentru că, deşi străbătuse fiarele cele ascuţite prin încheieturile şi oasele mucenicului până la cele dinlăuntru, el tot nebiruit se arăta, atunci s-a gândit ca să-l aducă prin vicleşug la păgânătatea sa.

Deci, a început a vorbi către dânsul astfel: "Miluieşte tinereţele tale, Vichentie, şi nu dori ca să se smulgă floarea vieţii tale mai înainte de vreme. Nu-ţi tăia şirul anilor vieţii tale, cruţă-te pe tine singur şi te supune nouă, ca să nu pieri până în sfârşit; că mi-e milă de tine şi aş fi voit a te vedea nu în necinste şi nu în munci, ci în cinste şi slavă, pentru că mare vrednicie ţi-aş fi dat ţie dacă m-ai fi ascultat pe mine".

Sfântul Vichentie a răspuns: "Mai urâtă îmi este blândeţea ta cea vicleană, decât mânia ta cea de fiară; eu de munci nu mă tem dar de cuvintele tale cele înşelătoare mă înfricoşez. Încetează dar cu vicleşugul cel vătămător de suflet şi toate chinurile întoarce-le asupra mea şi fără milostivire munceşte-mă, ca să cunoşti puterea lui Hristos ce se sălăşluieşte în cei ce-L iubesc".

Pentru aceste cuvinte ale mucenicului, mâniindu-se mai mult muncitorul, a poruncit să-l pironească pe cruce şi să strujească toate mădularele şi încheieturile trupului cu diferite munci.

Şi când slugile împlineau porunca muncitorului, răstignindu-l, bătându-l şi fiare arse punând pe rănile lui, mucenicul lui Hristos a căzut de pe cruce la pământ, iar slugilor părîndu-li-se că sfântul a murit, l-au luat vrând să-l ducă de acolo. Dar el, întărindu-se, cu darul lui Hristos, a scăpat din mâinile lor şi alerga la cruce, ocărind pe slugi ca pe nişte nebăgători de seamă şi neîmplinitori ai poruncii stăpânului lor. Aceia, umplându-se mai mult de mânie, îl munceau în tot felul şi din toată puterea lor, până într-atât încât n-au mai putut. După aceasta l-au aruncat în temniţă, după porunca muncitorului şi acolo fiindu-i tot trupul rănit şi toate mădularele sfărâmate şi vinele tăiate, l-au pus pe hârburi ascuţite.

Venind noaptea şi străjerii adormind tare, a strălucit lumină în temniţă şi o ceată de îngeri au venit la sfântul, cercetându-l şi mângâindu-l.

Iar Sfântul mucenic Vichentie, prin venirea îngerilor a primit uşurare durerilor sale şi, umplându-se de bucurie negrăită, slăvea pe Dumnezeu.

Apoi străjerii s-au deşteptat şi auzind pe sfântul cântând cu veselie şi văzând în temniţă lumină negrăită, s-au temut foarte tare şi alergând au vestit pe Datian. Iar el nepricepând, toată noaptea a cugetat ce ar mai fi de făcut cu nebiruitul mucenic.

Deci, a mai gândit încă un vicleşug. A poruncit să pregătească un pat frumos, pe care, acoperindu-l cu aşternuturi moi, să pună pe sfântul în el. Şi a orânduit slugi care să-i şteargă sângele, să-i lege rănile şi să-i facă slujbă cu vicleşug, prefăcându-se ca şi cum le-ar fi milă de dânsul. Apoi, sărutându-i picioarele, îl rugau să se miluiască singur şi să nu se dea pe sine spre munci mai mari, ci să facă voia împăratului.

Acestea făcându-se astfel, sfântul zicea: ***"Mai bun îmi era patul de munci şi de hârburi, decât acesta, dar nu mă veţi înşela pe mine, viclenilor înşelători".***

Şi văzând muncitorul că nimic nu sporeşte cu vicleşugul, s-a pornit iarăşi spre a-l munci, căci a poruncit să ardă scânduri de fier şi să le lipească pe coastele lui; apoi au pus pe sfântul pe grătar de fier. Şi făcând foc mare dedesubt, ca pe o carne de mâncare frigeau pe mucenicul.

Iar el în toate muncile acelea fiind nebiruit, mărturisea numele lui Iisus Hristos şi astfel şi-a sfârşit nevoinţa pătimirii, dându-şi duhul în mâinile Domnului său.

Muncitorul, văzând că sfântul a murit, a poruncit să ducă trupul lui la câmp şi să-l lase neîngropat, spre mâncarea păsărilor şi a fiarelor. Apoi a pus străjeri de departe, ca să nu-l fure creştinii.

Iar Dumnezeu, care păzeşte pe sfinţii Săi, a pus un străjer neobişnuit la trupul mucenicului. Căci a poruncit unui corb să-l păzească şi când venea mulţimea de păsări mâncătoare de stârv şi năvăleau asupra trupului sfântului, corbul acela pe toate le izgonea şi nu lăsa pe nici una să mănânce trupul mucenicului, deşi corbul, din firea sa, iubeşte a mânca trupurile moarte. Însă, cu puterea lui Dumnezeu fiind oprit, nu s-a atins de trupul sfântului şi nici o altă pasăre nu a lăsat să se atingă de el. Iar cea mai minunată faptă a fost că a izgonit un lup care voia să răpească trupul mucenicului.

Straja a vestit despre aceasta lui Datian şi păgânul se mira foarte. Însă n-a voit să cunoască puterea lui Dumnezeu, ci a poruncit să arunce în mare acel trup sfânt, pe care, luându-l ostaşii, l-au pus în corabie şi, ducându-l departe pe mare, l-au aruncat în adânc, iar ei se întorceau către mal.

Dar când erau aproape de margine, iarăşi au văzut trupul mucenicului zăcând pe mal şi spăimântându-se, au fugit.

Iar creştinii luându-l, l-au îngropat cu cinste, slăvind pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Amin.

Troparul Sfântului mare mucenic Mina, al Sfinţilor mucenici Victor, Vichentie şi Ştefanida, glasul 4: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule

Sfântul cuvios Teodor Studitul

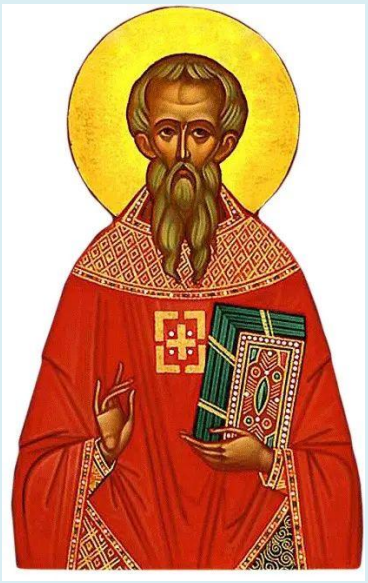

Era în Constantinopol un bărbat de bun neam şi bogat, cu numele Fotin, având soţie care se numea Teoctista şi amândoi erau binecredincioşi şi temători de Dumnezeu. Aceştia au născut pe acest fericit Teodor şi botezându-l după obiceiul creştinesc, îl creşteau cu bună îngrijire şi l-au dat la învăţătura cărţii.

Pe atunci era eresul luptării contra Sfintelor icoane pe când împărăţea nedreptul împărat Constantin Copronim şi era mare prigoană asupra celor binecredincioşi. Pentru aceea Fotin, lăsând cetatea şi boieria pe care o avea de la împăratul şi sfătuindu-se cu soţia sa, au împărţit toate averile lor. Apoi lepădându-se de lume, au primit viaţa călugărească şi în aceea s-au nevoit bine până la sfârşit.

Iar fericitul Teodor, învăţând înţelepciunea cea elinească, s-a făcut ritor şi filosof ales, vorbind cu cei răucredincioşi despre buna credinţă şi era atât de iscusit în dumnezeieştile Scripturi şi în dogme, încât nu puteau să-l biruiască ereticii niciodată.

Murind Copronim, împăratul cel rău credincios, a venit după dânsul Leon, fiul său, care urma credinţa cea rea a tatălui său; dar acela n-a împărăţit mult, ci curând a pierdut împărăţia şi viaţa.

Iar după dânsul a venit pe scaun Irina, soţia lui, împreună cu fiul său Constantin. Aceasta fiind bine credincioasă, după cum arată numele său, care înseamnă pace, a adus pace Bisericii şi a alinat tulburarea, chemând mulţime de Cuvioşi părinţi şi împreună cu Prea Sfinţitul patriarh Tarasie, a adunat la Niceea, Soborul al şaptelea a toată lumea, la care, lepădând învăţăturile celor necredincioşi, iarăşi au hotărât să se cinstească dumnezeieştile icoane ca şi mai înainte şi să se închine lor.

Acolo erau adunaţi trei sute şaizeci de părinţi, între care era şi sfinţitul Platon, care mai înainte petrecuse în muntele Olimpului, a cărui pomenire se cinsteşte în a cincea zi a lunii aprilie. Acesta era unchiul dinspre mamă al fericitului Teodor, iar Teodor îi era nepot. Platon avea duhul lui Dumnezeu vieţuind în el şi a fost tuturor spre folos, ca un iscusit în dumnezeieştile Scripturi şi plăcut la vorbă.

Săvârşindu-se Sinodul, Platon a luat cu sine pe fericitul Teodor şi, împreună cu dânsul, pe doi fraţi ai lui, pe Iosif şi pe Eftimie, care au voit să primească viaţa călugărească. Cu aceştia plecând, a venit la un loc ce se chema Sacudian, iar locul acela era foarte frumos şi bineplăcut celor ce voiau a petrece în linişte, căci era un loc înalt, frumos la vedere, având împrejur mulţi copaci înalţi şi apă limpede curgătoare. Şi numai o intrare era la locul acela pe care, văzându-l, le-a

plăcut la toţi şi s-au sălăşluit acolo. Iar după puţină vreme au zidit o biserică în numele Sfântului Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu.

Începând a se înmulţi fraţii, sfinţitul Platon a zidit o mănăstire, iar fericitul Teodor, fiind tuns în chipul călugăresc, mai mult decât alţii se nevoia cu postul şi cu ostenelile; pentru că îşi alegea lucrurile cele mai grele şi slujbele cele mai de jos, învăţând smerenia. Şi era de mirare multora căci fiind fecior de părinţi de neam bun şi bogaţi şi crescut în belşug, s-a apucat de lucruri aspre, adică a tăia lemne, a aduce apă şi a săpa pământul în grădini, a căra pietre şi altele asemenea. Şi de multe ori aducând gunoi pe spate în grădină, îl punea spre buna creştere a verdeţurilor. Apoi ajuta fraţilor celor neputincioşi şi bolnavi, fiind slugă tuturor.

Avea încă şi această sârguinţă, ca toate gândurile şi faptele să le mărturisească părintelui său, Sfântul Platon, căci cu dragoste mergea la dânsul şi se mărturisea, primind mustrare şi iertare de la el.

Apoi ***totdeauna îşi alegea o parte din zi spre cugetarea la Dumnezeu, ca, singur stând înaintea Lui, cu minte netulburată şi neamestecată cu cele pământeşti, să-I aducă slujbă în taină.***

Dar nu putea fapta cea bună a se tăinui, pentru că lacrimile, care cu îndestulare ieşeau din ochii lui, erau nemincinoase mărturii ale faptelor bune.

Iar înfrânarea lui era minunată şi cu înţelepciune rânduită, căci nici nu se lepăda de bucate, nici nu îngreuia stomacul său cu dânsele fără vreme; ci cu meşteşug zdrobea capul balaurului slavei celei deşarte. El nu postea mai mult decât vremea cea rânduită a tuturor fraţilor şi când şedeau toţi la masă atunci şedea şi el şi mânca cu dânşii, însă atât de puţin gusta din bucatele ce erau puse înainte, încât numai să-şi împlinească nevoia trupului şi să-şi acopere înaintea altora înfrânarea sa, ca să nu fie cunoscut că nu primeşte bucate şi să nu se arate oamenilor că posteşte.

Mulţi râvneau obiceiului său şi pe cât era cu putinţă se sârguiau a-l urma. Dintre aceştia erau şi fraţii lui: Iosif - care mai pe urmă, pentru viaţa sa cea plină de fapte bune, a fost păstorul Bisericii Tesalonicului - şi Eftimie. După dânşii au fost Atanasie, Navgratie, Timotei şi mulţi alţii, dintre cei ce se înfrânau, care, urmând obiceiului lui Teodor, au sporit în faptele cele bune.

Între alte fapte bune, fericitul Teodor avea şi râvna citirii cărţilor sfinte; căci cu sârguinţă citea aşezământul Legii celei vechi şi a celei noi şi tâlcuirile Sfinţilor părinţi, iar mai mult iubea cuvintele Sfântului Vasile cel mare, pe care le avea ca o hrană a sufletului său şi multă dulceaţă primea dintr-însele,

păzind cu dinadinsul pravila şi orânduiala vieţii călugăreşti aşezată de Sfântul Vasile cel mare, nelăsând nici o iotă sau o cirtă. Iar pe cei ce nu le păzeau pe acelea, chiar şi orânduiala cea mai mică, pe aceia nu-i socotea călugări ci ca pe nişte mireni.

Cuviosul Platon, văzând pe fericitul Teodor aşa de strălucit prin viaţa cea cu fapte bune, se bucura foarte mult pentru dânsul. Deci, vrând a-l cinsti cu preoţia, l-a luat şi l-a dus în Bizanţ la Preasfinţitul patriarh Tarasie, care l-a hirotonit preot mai mult cu sila, căci nu voia fericitul a primi o treaptă ca aceasta deoarece se socotea nevrednic. ***Însă, neputând a se împotrivi poruncii lui Platon, părintelui său cel duhovnicesc şi patriarhului, şi mai ales voinţei lui Dumnezeu, s-a plecat a primi treapta preoţiei.*** Şi întorcându-se la mănăstire, spre mai mari nevoinţe şi osteneli s-a dat, pe care a le spune toate nu este cu putinţă.

După câţiva ani, cuviosul Platon, slăbind din pricina ostenelilor şi a bătrâneţilor sale cele de mulţi ani, a voit să-şi lase egumenia sa şi dorea s-o primească fericitul Teodor în locul său. Şi adeseori îi grăia lui despre acestea, rugându-l şi învăţându-l, ca să uşureze sarcina părintelui său şi să o poarte el, ca cel mai tare şi mai iscusit în toate orânduielile călugăreşti. Iar el se lepăda, voind a fi sub egumen, decât a fi el egumen peste alţii ştiind că mai uşor este a se povăţui de alţii, către mântuire decât a povăţui el pe cineva.

Cuviosul Platon, văzând pe Teodor că nu se pleca la aceasta, a meşteşugit lucrul acesta. S-a culcat în pat ca un bolnav şi neputincios şi, chemând pe toţi fraţii, le-a spus că el este aproape de moarte; apoi i-a întrebat pe cine voiesc să aibă după dânsul povăţuitor, cine li se pare a fi mai bun; căci ştia cuviosul că nu vor voi pe altcineva decât numai pe Teodor, pentru că toţi îl iubeau şi-l cinsteau pentru faptele sale cele bune. Şi aşa a şi fost pentru că toţi au zis într-un glas: "Teodor să ne fie egumen".

Iar Platon îndată a încredinţat lui Teodor egumenia şi n-a mai putut fericitul Teodor să se împotrivească la toată mulţimea fraţilor. Deci, ***primind egumenia, a început şi mai mari nevoinţe, făcându-se pildă tuturor, învăţând cu cuvântul şi cu fapta şi îndreptând rânduielile cele răzvrătite dintre călugări.*** Pentru că erau atunci unii care, nepăzind rânduielile cele călugăreşti şi mai vârtos făgăduinţa sărăciei, vieţuiau asemenea ca mirenii. De aceştia fiindu-i milă fericitului Teodor, s-a sârguit degrabă să-i îndrepteze bine şi altora de prim-prejur le-a adus mult folos, deşi cârteau unii asupra lui, dar el nu băga în seamă acestea cât de puţin, şi nu lua aminte la ceea ce grăiau cârtitorii, ci se îngrijea că faptele lui să fie plăcute lui Dumnezeu.

Iar mai pe urmă şi aceia înţelepţindu-se, împlineau voia lui, descoperindu-i lui chiar şi gândurile lor. De aceea el, luând aminte cu socoteală, dădea fiecăruia povaţa ce se cădea, pe cei mai leneşi deşteptându-i spre nevoinţe, iar pe cei care se nevoiau peste putere, mai oprindu-i puţin din multele osteneli ca să nu slăbească.

Acum se cade a spune pătimirile sfântului ce le-a avut pentru râvna după Dumne-zeu şi pentru Legea Lui, ca să-i vedem răbdarea cea cu bărbăţie în necazuri.

***

În acea vreme, împăratul Constantin, fiul cel neasemenea maicii celei bune şi iubitoare de Hristos, adică împărăteasa Irina, a izgonit pe aceasta de la împărăţie şi a început a domni singur. Şi fiind tânăr şi cu obiceiuri rele, s-a dedat la patimi fără măsură şi la desfrânare. Pentru aceea a izgonit şi pe soţia sa Maria, pe care a făcut-o de s-a tuns cu sila în cinul monahicesc, iar în locul ei şi-a luat altă femeie cu numele Teodotia, care era rudenie tatălui său. Preasfinţitul patriarh Tarasie n-a voit să binecuvânteze cununia lor, dar un preot oarecare cu numele Iosif, care era iconomul bisericii, defăimând dumnezeieştile legi şi neascultând de patriarhul, s-a făcut părtinitor şi săvârşitor acelei nunţi fărădelege.

Acest preot, după aceea, fără zăbavă şi-a luat răsplătirea pentru îndrăzneala sa, precum mai pe urmă se va arăta. Iar patriarhul se sârguia în tot chipul ca să despartă acea însoţire a împăratului, dar nu putea, căci împăratul se lăuda că va ridica iarăşi eresul luptării contra Sfintelor icoane. De aceea patriarhul a lăsat pe împărat să petreacă aşa, ca să nu vină mai mare nenorocire asupra Bisericii lui Hristos. Deci o fărădelege ca aceea începându-se de la casa împărătească, s-a întins pretutindeni, nu numai prin cetăţile dimprejur, ci prin hotarele cele mai îndepărtate. Aşa au început a face domnii şi stăpânii care erau în Bosfor şi Gothii şi cei care stăpâneau şi prin alte părţi, despărţindu-se de femeile lor, şi cu sila ţinându-le în chip călugăresc, luând în locul lor altele.

Acestea auzindu-le fericitul Teodor, plângea cu sufletul şi ofta greu de nişte păcate ca acestea, ce se făceau pe faţă, întristându-se şi temându-se să nu intre în obicei nelegiuirea aceea, iar legea lui Dumnezeu să fie înlăturată dintre creştini. Deci, aprinzându-se cu râvnă după legea dumnezeiască, a trimis la toţi călugării vestindu-le fărădelegea împăratului şi poruncind să-l socoată despărţit de Biserica lui Hristos, ca pe un defăimător al legii lui Dumnezeu, care, îndrăznind a se însoţi cu rudenia lui, a făcut sminteală altora.

Cu astfel de curaj, cuviosul Teodor dădea pe faţă fărădelegea pe care o făcuse împăratul, încât a străbătut pretutindeni această râvnă a cuviosului, de care însuşi împăratul, înştiinţându-se despre aceasta, s-a necăjit asupra lui. Dar nu-şi

arătă îndată mânia lui, ştiindu-l bărbat drept şi având de la toţi mare slavă şi cinste.

Deci mai întâi, împăratul a gândit să-l înduplece cu momeală; şi a poruncit soţiei sale celei desfrânate, ca să trimită la sfântul mult aur, rugându-l să se roage pentru dânsa şi pentru neamul ei. Făcându-se aceasta, sfântul n-a primit aurul, iar pe cei trimişi i-a alungat ca pe cei ce împreună se învoiseră la fărădelegea împăratului.

Apoi împăratul îndată a făcut alt sfat. A chibzuit să meargă acolo unde vieţuia cuviosul, ca şi când ar avea oarecare trebuinţă. Dar pricina adevărată era ca să vorbească cu cuviosul Teodor şi să-l supună, socotind că-l va întâmpina împreună cu fraţii şi va da cinstea ce i se cuvenea împăratului.

Însă, când a trecut împăratul pe lângă mănăstire, n-a ieşit cuviosul înaintea lui, şi nici unul din fraţi ci, închizându-se înăuntru, şedeau în tăcere; slugile împărăteşti, bătând la poartă, nimeni nu le răspundea. Atunci împăratul mai tare s-a mâniat şi, întorcându-se la palat, a trimis îndată un boier cu ostaşi, poruncindu-i să pună multe chinuri asupra sfântului şi asupra celorlalţi călugări, care se ţin de sfatul lui şi, bătându-i, să-i izgonească din mănăstire şi să-i trimită în surghiun.

Mergând trimisul acela, a năvălit asupra mănăstirii fără de veste şi, prinzându-i pe toţi, i-a chinuit fără milă, începând de la cuviosul Teodor, încât s-au umplut trupurile lor de răni şi pământul s-a înroşit de sângele lor. Iar după acele bătăi, a trimis pe cuviosul în surghiun la Tesalonic, şi împreună cu dânsul unsprezece părinţi mai aleşi, care, pătimind împreună cu cuviosul, răbdau cu dânsul viteje şte în legături şi în necazuri, bucurându-se că sunt răniţi şi izgoniţi pentru dreptate.

Auzind despre acestea, călugării din Herson şi din Bosfor, cum că marele Teodor şi cei împreună cu dânsul au rămas neclintiţi cu mintea, împotrivindu-se fărădelegii împăratului, şi câte au pătimit, le-a părut rău de aceasta. Deci urmând acelora, asemenea au propovăduit pe împăratul cel fărădelege şi străin de Biserică, pentru care pricină mulţi dintre dânşii au pătimit surghiunie.

Iar fericitul Teodor, fiind în surghiunie, scria către cei care erau închişi pentru aceeaşi pricină, întărindu-i pe dânşii şi învăţându-i ca să nu slăbească în voinţă şi să nu se clatine în necazuri, ci mai vârtos să se îmbărbăteze şi să pătimească pentru adevăr.

Atunci, a scris şi către papa de la Roma, vestindu-l despre ce a pătimit de la împăratul care făptuise fărădelegea.

Iar papa a scris înapoi către dânsul, lăudându-i răbdarea sa, fericindu-l pentru râvna lui după Dumnezeu şi pentru bărbăţia cea neclintită.

Însă Dumnezeu fără zăbavă a făcut izbânda asupra împăratului, pentru nevoinţa şi chinuirea robului Său; căci l-a lipsit şi de împărăţie şi de viaţă, fiindcă maica lui şi boierii, sculându-se asupră-i, i-au scos ochii, şi de durere îndată a murit.

Iar după moartea lui, Irina luând iarăşi împărăţia bizantină, toţi au fost scoşi din închisori şi ***fericitul Teodor a fost chemat din Tesalonic la Constantinopol şi a fost cinstit de împărătească şi de patriarh ca un mărturisitor al lui Iisus Hristos.***

Atunci preotul Iosef, cel mai sus pomenit, care îndrăznise să binecuvânteze nunta împăratului cea fărădelege, şi-a primit judecata după pravila Sfinţilor Părinţi şi a fost scos din treapta preoţiei şi izgonit din biserică; iar Sfântul Teodor s-a întors la mănăstirea sa şi toţi s-au bucurat de întoarcerea lui, nu numai călugării, ci şi mirenii.

Apoi toţi cei dimprejur alergau să-l vadă, bucurându-se de un păzitor ca acesta al legii lui Dumnezeu, care a răbdat pentru dreptate răni şi izgoniri şi care iarăşi s-a întors la păstoria sa.

Deci cuviosul, adunând duhovniceştile sale oi risipite, le păstorea pe ele ca şi mai înainte, petrecându-şi viaţa în plăcerea lui Dumnezeu, şi luminând tuturor cu fapte bune ca o făclie în sfeşnic.

***

Iar după câţiva ani s-au făcut năvălirile turcilor asupra grecilor, robind părţile stăpânirii greceşti. Atunci mulţi au fugit de frică în cetăţile cele mai îndepărtate, precum şi cuviosul Părinte Teodor, care nu s-a dat pe sine şi pe cei împreună cu dânsul într-o primejdie ca aceea, ci ascultând pe Cel ce le-a zis: Duceţi-vă puţin până va trece mânia lui Dumnezeu, a lăsat chinovia şi a venit împreună cu fraţii în Constantinopol. Iar venirea lui a fost plăcută patriarhului şi împărătesei, bucu-rându-se de dânsul şi l-au rugat să primească mănăstirea studiţilor şi să rânduiască mai bine viaţa ucenicilor săi.

Aici se cuvine să pomenim ceva şi despre acea mănăstire a Studiţilor de când s-a început.

Şi iată cum. Un bărbat oarecare din cei de bun neam, mare şi puternic, a venit din Roma, fiind cinstit cu boieriile de patriciu şi antipat. Acesta a zidit în Constantinopol o biserică mare şi prea frumoasă în numele Sfântului Ioan Bote-zătorul şi a făcut pe lângă mănăstire ziduri şi chilii. Apoi, chemând

călugării de la locaşul numit al "neadormiţilor", i-a rugat să vieţuiască în mănăstirea lui şi să-şi ţină toată rânduiala lor. Iar numele acelui boier era Studie. Deci, de la numele lui a luat numire mănăstirea, numindu-se a Studitului, în care au vieţuit călugării până la împărăţia lui Copronim, ţinând rânduiala neadormiţilor. Iar când necredinciosul Copronim făcea rău Bisericii lui Dumnezeu, cu lupta contra Sfintelor icoane, atunci a izgonit pe călugări din Bizanţ şi a rămas pustie mănăstirea Studitului. Apoi, după ce a pierit necredinciosul împărat, prigoana a încetat, iar călugării au început iarăşi a vieţui pe lângă biserica Studitului, dar mai mulţi.

Într-acea vreme, când a venit cuviosul împreună cu călugării săi în Constantinopol, numai doisprezece călugări petreceau în acea mănăstire. Deci cuviosul fiind rugat de împărăteasa Irina şi de Sfântul patriarh Tarasie, a primit mănăstirea Studitului şi a început a vieţui într-însa.

Văzând locul plăcut pentru petrecerea călugărilor, a înnoit şi a întins mănăstirea şi s-a adunat mulţime de fraţi, pentru că veneau la dânsul călugări şi de la alte mănăstiri, vrând să vieţuiască lingă dânsul şi să-l aibă povăţuitor; iar el îi primea pe toţi ca un părinte şi cu nefăţărnicie îi iubea. La el nu era mai puţin iubit acela care era călugărit într-o altă mănăstire, precum fac mulţi din egumenii nepricepuţi, cinstind mai mult pe aceia pe care el singur i-a călugărit, iar pe cei călugăriţi în alte mănăstiri nu ca pe cei ai lor, ci ca pe nişte străini îi socotesc. Dar ***la cuviosul Teodor toţi erau deopotrivă, deasemenea pe toţi îi iubea deopotrivă şi pentru toţi avea purtare de grijă. Pentru că ştia că unul şi acelaşi este chipul călugăresc, ori unde se va îmbrăca într-însul; precum şi darul Botezului unul este, ori unde s-ar învrednici cineva de el, şi numai după măsura faptelor bune se deosebesc răsplătirile celor călugăriţi.***

Ucenicii acestui cuvios părinte sporeau întru toate faptele cele bune, încât străbătând pretutindeni vestea despre viaţa lor cea sfântă, mulţi alergau la dânşii, dorind a râvni nevoinţele lor, şi s-a înmulţit numărul lor până la o mie de fraţi. Atunci văzând cuviosul mulţimea ucenicilor săi şi că-i este cu neputinţă a lua seama tuturor singur şi a cerceta faptele, cuvintele şi gândurile fiecăruia, pentru aceea, ca şi Moise, a pus începători pe care îi ştia că sunt mai pricepuţi, mai iscusiţi în fapte bune şi mai nevoitori şi pe fiecare dintr-înşii îi orânduia cu chemarea ce se cuvenea. Pe unul îl chema econom, pe altul eclesiarh, pe unul păzitor, pe altul înfrânător şi pe fiecare după slujba cea orânduită lui.

Apoi a scris şi porunci cum fiecare dintre dânşii va săvârşi cele poruncite, începând de la cel dintâi şi până la cel mai de pe urmă. Şi a aşezat şi canoane pentru greşeli, unora a rânduit câteva închinăciuni, iar altora port, şi pentru fiecare greşeală a rânduit cercetarea ce se cuvenea. Dacă cineva ar fi lăsat dumnezeiasca cântare, sau ar fi sfărâmat vas, sau ar fi vorbit vorbe în deşert, sau ar fi

făcut ceva cu nebăgare de seamă, sau ar fi mâhnit vreun frate întru ceva, sau ar fi vorbit cuvinte de prisos, sau ar fi scos glas tare, sau ar fi umblat fără blândeţe şi fără smerenie, sau ar fi vorbit şezând la masă, neascultând citirea, sau ar fi cârtit pentru bucate, sau fără de ruşine şi cu îndrăzneală ar fi aruncat ochii încoace şi încolo, sau altceva de ar fi făcut dintre acestea, pentru toate acestea a însemnat canoane după faptă.

Apoi a aşezat toate de obşte, ca să nu zică că este ceva al lui. De obşte era mâncarea, de obşte şi hainele şi fiecare trebuinţă de obşte, ca să aibă şi mântuire de obşte.

După aceea cuviosul se sârguia şi la aceasta, ca să nu iasă călugării lui adeseori din mănăstire în cetate, pentru trebuinţele mănăstirii. Căci ştia câte ispite se întâmpla călugărului umblând prin cetate, din pricina vederii feţelor străine şi din auzirea vorbelor rele. Pentru aceea a voit să aibă tot felul de meşteşug în mănăstire. Deci, fraţii învăţau tot felul de meşteşuguri, unii la lucrat în lemn şi la zidit, iar alţii fierăria, unii la ţesătorie, alţii la tăiere de piatră şi la tot lucrul ce este de trebuinţă în mănăstire. Pe când lucrau cu mâinile, în gură pururea aveau rugăciunea lui Hristos şi psalmul lui David.

Despre acest obicei al mănăstirii Studitului şi despre această rânduială s-a străbătut vestea pretutindeni, încât mulţi, întemeind mănăstiri în cetăţile dimprejur şi prin părţile cele mai îndepărtate, prescriind orânduiala Studiţilor, o ţineau pe aceasta, iar unii şi până acum o ţin.

Apoi cuviosul a scris multe cărţi folositoare şi a alcătuit cuvinte de laudă pentru praznicile împărăteşti ale Născătoarei de Dumnezeu, cum şi viaţa Sfântului Ioan Botezătorul a cinstit-o cu frumoase cântări. După aceea a alcătuit multe canoane şi cântări, adăpând Biserica lui Dumnezeu cu izvoarele învăţăturii sale ca un râu plin de apele înţelepciunii şi veselind-o cu cântările sale.

***

După aceasta a răpit împărăţia grecească Nichifor prigonitorul şi a izgonit de la împărăţie pe binecredincioasa împărătească Irina. Apoi a murit şi prea sfântul patriarh Tarasie, iar după dânsul a fost ridicat pe scaun un om cu fapte bune şi vrednic de treapta aceasta, care era la nume la fel cu împăratul, căci Nichifor se numea şi el. Atunci iarăşi au început să fie tulburări în Biserică, pentru că împăratul cu puterea sa, iarăşi a adus în biserică pe Iosef cel pomenit mai sus şi a poruncit să-i dea slujba preoţiei.

Patriarhul s-a împotrivit împăratului pe cât era cu putinţă, dar când l-a văzut tulburându-se cumplit s-a temut ca să nu pătimească de la dânsul toată Biserica,

ceva mai cumplit de cum a pătimit de la împăraţii cei răi care au fost mai înainte.

Deci a primit pe Iosef fără de voie în rânduiala preoţească. Dar aceasta, împăratul a făcut-o din pizmă împotriva cuviosului Teodor, întărâtându-l, căci ştia că nu va răbda cuviosul una ca aceasta; ceea ce a şi fost. Atunci sfântul a mustrat pe împărat, ca pe cel care făcea rău Bisericii, aducând cu puterea sa mirenească pe acela, pe care sfinţitul patriarh Tarasie, împreună cu tot clerul său, judecându-l, l-a depărtat.

Deci împăratul s-a mâniat foarte asupra cuviosului Teodor şi l-a trimis la surghiun, în ostroavele ce erau aproape de cetate. Asemenea a făcut şi fratelui său Iosif şi vrednicului de fericire, bătrânului Platon, cum şi altor mulţi călugări din mănăstirea Studitului.

Apoi a venit veste la împărat că barbarii au ajuns în Tracia şi o robesc. Iar împăratul îndată s-a pregătit de război, însă nu atât poftea a birui pe potrivnicii săi, pe cât dorea să izgonească pe cuviosul Teodor. Deci, mergând cu oastea asupra sciţilor, a trimis la sfântul şi cu momeli şi cu îngroziri voia să-l aducă la un cuget cu dânsul.

Iar sfântul i-a răspuns: "Se cade ţie, împărate, să faci pocăinţă pentru păcatul pe care l-ai făcut, să aduni ceea ce ai risipit şi astfel să mergi la război. Dar de vreme ce aceasta n-ai făcut, de aceea ochiul cel a toate văzător, prin mine umilitul, astfel mai înainte îţi vesteşte: Să fii înştiinţat că nu te vei întoarce din calea în care te duci".

Iar împăratul n-a socotit întru nimic cuvintele sfântului, ci mai mult s-a mâniat asupra lui, şi se lăuda că, întorcându-se, i se va face mult rău sfântului. Dar nu s-a învrednicit a se întoarce, pentru că după proorocirea sfântului a fost ucis de barbari.

După dânsul a luat împărăţia fiul său, Stavrichie. Dar şi acesta a murit degrabă, căci fusese rănit în război, la care fusese cu tatăl său.

Apoi a fost ales la împărăţie Mihail care atunci era ministru al palatului, bărbat cu adevărat vrednic de stăpânirea împărătească, fiind bun creştin. Acela, luând stăpânire, îndată l-a adus pe cuviosul Teodor din surghiun şi pe toţi cei împreună cu dânsul, apoi de mare cinste s-a învrednicit aducând pace bisericilor.

Iar Iosef iarăşi a fost îndepărtat din Biserică, ca un mădular netrebnic. În acea vreme fericitul şi vrednicul de laudă Platon, s-a dus către Domnul. Auzind pa-

triarhul de răposarea lui, a venit cu tot clerul în mănăstirea Studitului şi, sărutând sfintele lui moaşte, l-a îngropat cu cinste.

***

Cuviosul Teodor, după răposarea lui Platon, părintele său duhovnic, numai doi ani a vieţuit cu fraţii în linişte; căci iarăşi s-a ridicat vifor cumplit asupra lui şi asupra Bisericii lui Hristos din partea rău-credinciosului Leon armeanul, care fusese mai înainte voievod al binecredinciosului împărat Mihail. Că fiind trimis la război asupra barbarilor, acolo a adunat mulţime de oaste pentru a merge împotriva împăratului Mihail, făcătorul său de bine. Apoi, înşelând boierii şi pe ostaşi, pe unii cu daruri, pe alţii cu făgăduinţe, iar pe alţii cu alte momeli, i-a atras la sine şi astfel s-a făcut împărat, încât nimeni nu era ca să se împotrivească lui.

Înştiinţându-se despre aceasta bine credinciosul împărat Mihail, îndată a schimbat porfira împărătească cu rasa monahicească, nemaivoind să facă război cu vrăj-maşul său.

Leon armeanul, luând stăpânirea împărătească, la început se arăta bine credincios şi blând, până când s-a întărit în împărăţie şi a adunat pe ajutătorii relei sale credinţe. Apoi a început a huli Sfintele icoane şi a defăima pe cei ce le cinstesc, numindu-i nepricepuţi pe unii ca aceia. Iar patriarhul mustra credinţa lui cea rea şi discuta cu dânsul din Sfânta Scriptură pentru Sfintele icoane, dar nimic nu sporea, ci mai mult a pornit pe împăratul cel fără de minte spre mai mare mânie.

Deci împăratul, chemând îndată pe toţi preoţii cei mai de cinste, pe călugări şi pe patriarh, precum şi pe fericitul Teodor, şi-a dat pe faţă răutatea lui, hulind şi ocărind pe cei ce cinstesc Sfintele icoane şi lăudând pe cei care au combătut închinăciunea către ele. Căci zicea: "Oare n-a poruncit legea de demult, ce s-a scris cu degetul lui Dumnezeu, a nu sluji lucrul mâinilor omeneşti? Lege care zice: Să nu-ţi faci ţie chip cioplit, nici altă asemănare. Deci nu se cade a ne închina icoanelor pe care le fac mâinile omeneşti; căci cum poate cineva să scrie pe icoane pe Cel nescris împrejur, iar scândurile cele de câte un cot, cum să încapă pe Cel neîncăput. Apoi cum putem să socotim Dumnezeu pe Cel închipuit cu vopsele?"

Iar Sfinţii părinţi se împotriveau în tot chipul la cuvintele lui cele deşarte şi hulitoare, zicând: "Dacă vom ţine desăvârşit legea dată prin Moise, apoi deşartă va fi credinţa noastră creştinească, deşartă şi propovăduirea apostolească; în zadar vor fi toate dumnezeieştile aşezăminte ale Sfinţilor părinţi şi chiar întruparea Stăpânului, ceea ce este înfricoşat de grăit, prin care am cunoscut chipul

cel omenesc al Lui. Noi, când cinstim icoanele, nu cinstim lemnul şi vopselele, ci pe Cel închipuit pe dânsele".

Aşa gândind sfinţii, cuviosul Teodor, care ştia bine Scripturile cele vechi şi cele noi, a zis către împărat cu îndrăzneală: ***"De unde ţi-a venit, o împărate, o gândire ca aceasta, ca să necinstim chipul lui Hristos, să aduci în Sfânta Biserică porunca aceasta eretică şi să rupi haina ei ţesută cu darul cel de sus şi cu apostolească şi părintească învăţătură? Au doară din legea cea veche cugeţi, când este ştiut că sfârşitul ei l-a făcut darul cel nou care a venit prin Iisus Hristos? Şi dacă se cuvine a ţine legea cea veche, de care ţineţi voi, apoi se cade a vă şi tăia împrejur şi a ţine sâmbetele; şi celelalte care sunt scrise într-însa, se cuvine a le face. Dar n-ai putut înţelege aceasta, împărate, cum că legea cea veche a fost dată până la o vreme, numai unui neam care a ieşit din Egipt, adică evreilor? Deci, a încetat umbra după ce s-a arătat darul.***

Dar chiar şi acea lege nu se păzeşte pretutindeni, ceea ce se porunceşte; căci ea a poruncit să nu se facă asemănare şi să nu se închine lucrului de mâini omeneşti, dar tot ea a îngăduit asemănarea de heruvimi deasupra Chivotului. Dar acel Heruvim nu era făcut de mâini omeneşti? Însă de toţi se cinstea. Iar în darul cel nou Însuşi Domnul, închipuindu-şi faţa Sa pe mahramă, a dat-o lui Avgar de care acesta ţinându-se, a dobândit tămăduire de boala sa cea de multă vreme. După aceasta, Sfântul Luca, apostolul Domnului şi evanghelistul, a închipuit cu mâinile sale asemănarea Maicii Domnului şi a lăsat-o neamului care l-a urmat. Apoi în Fenicia, arătându-se chipul Mântuitorului cel nefăcut de mâini omeneşti, a săvârşit multe şi strălucite minuni. Iar puterile care se arătau prin chipurile altor sfinţi nu dovedesc acestea mai luminat decât soarele, că se cuvine a li se da cinstea cea cuvenită?"

Împăratul neluând aminte la cele spuse de cuviosul, a zis: "Eu nu voiesc a închipui cu vopsele Dumnezeirea cea nevăzută şi neajunsă".

Sfântul Teodor i-a răspuns: ***"Nici noi, împărate, nu scriem dumnezeirea, ci nescrisă o mărturisim şi o credem. Iar trupul Fiului lui Dumnezeu, cel luat de la noi, numai că îl închipuim pe icoane cu scrisori, şi Aceluia ne închinăm şi pe Acela Îl cinstim; însă nu lemnul sau vopselele".***

Acestea şi mai multe grăind cuviosul părinte din dumnezeieştile Scripturi, a mustrat rătăcirea împăratului.

Iar acesta, umplându-se de mânie, a zis către cuviosul cu mânie: "Te ştiu pe tine că totdeauna cele nepricepute grăieşti şi că eşti gâlcevitor şi mândru şi tuturor potrivnic; iar acum ai venit să mă ocărăşti şi să mă huleşti şi pe mine, vorbind

nu ca unui împărat, ci că unuia din cei proşti. Pentru aceasta eşti vrednic de multe chinuri însă te cruţ, până când se va arăta mai cu adeverire judecata noastră şi atunci, dacă nu te vei pleca, vei primi vrednică pedeapsă pentru nebunia şi împotrivirea ta".

Iar ceilalţi cuvioşi părinţi n-au mai vrut nimic să vorbească împăratului, zicând între dânşii: "Ce vom mai spune unui suflet atât de răzvrătit şi care nu voieşte să se vindece?"

Iar fericitul Teodor, luând sabia cea duhovnicească, a zis către dânsul aşa: ***"Deci, înţelege şi ia aminte, o împărate, că nu este dreptul tău a judeca şi a porunci Bisericii. Stăpânirii tale se cuvine a lua în seamă şi a îndrepta lucrurile cele lumeşti, iar cele bisericeşti sunt date arhiereilor şi învăţătorilor Bisericii. Ţie îţi este poruncit numai a urma şi a te supune, căci aşa zice apostolul: Dumnezeu a pus în Biserică mai întâi pe apostoli, al doilea pe prooroci, al treilea pe dascăli, iar nu pe împăraţi. Şi celelalte Scripturi poruncesc ca lucrurile bisericeşti să le îndrepteze învăţătorii Bisericii, iar nu împăraţii".***

Atunci împăratul a zis cuviosului: "Dar tu mă izgoneşti din Biserică?"

Sfântul i-a răspuns: ***"Nu eu, ci predaniile dumnezeieştilor apostoli şi ale Sfinţilor părinţi te izgonesc; căci chiar dacă înger din cer ne va vesti ceva împotriva Sfintei credinţe, anatema să fie. Iar dacă voieşti a fi în sânul Bisericii lui Hristos, împreună cu noi care ne închinăm icoanei lui Hristos, atunci urmează întru toate patriarhului şi cinstitului sobor, care este cu dânsul".***

Acestea auzindu-le împăratul, mai mult s-a umplut de mânie şi i-a izgonit pe toţi cu necinste.

Ieşind de la împărat, cuvioşii părinţi împreună cu patriarhul, au înconjurat pe fericitul Teodor, lăudându-l pe el din inimă, pentru că s-a împotrivit prigonitorului şi l-a ruşinat cu multă înţelepciune şi cu bărbăţie, mustrând cu îndrăzneală păgânătatea lui.

Apoi părinţii mergând pe la locurile lor, a ieşit de la eparhul cetăţii această poruncă: "Ca nimeni să nu vorbească, nici să întrebe pentru credinţă, ci toţi să facă voia împăratului, căci aşa porunceşte el".

Trimişii au ajuns cu acel cuvânt până la fericitul Teodor; iar sfântul, rugându-se, a zis către dânşii: ***"Judecaţi singuri, oare cu dreptate este a vă asculta pe voi, mai mult decât pe Dumnezeu? Mai bine este limbii mele să fie tăiată, decât a tăcea şi a nu ajuta credinţa cea adevărată".*** Cuviosul învăţa pe toţi ca fără de

îndoială să ţină credinţa dreaptă, pe unii chemându-i la sine, iar la alţii mergând singur, ori trimiţându-le cărţi, întărind pe cei ce slăbeau cu sufletul.

Iar patriarhul mergând adeseori îi era bun sfetnic şi îl mângâia pe el, de vreme ce îl vedea mâhnit şi cu durere în suflet. Şi zicea către dânsul: "Nu te mâhni, părinte, pentru că Domnul nu ne va lăsa pe noi şi nu va îngădui ispită mai presus de puterea noastră; nici nu va răbda răutatea aceasta până la sfârşit. Că deşi a ridicat vrăjmaşul război asupra Bisericii, însă peste puţin se va întoarce durerea asupra capului său. Ştii cuvântul Domnului, care zice: De nevoie este a veni sminteală, însă vai omului aceluia, prin care vine sminteala. Din timpul Sfinţilor Apostoli până în ziua de astăzi câte eresuri au ridicat asupra Bisericii oamenii răzvrătiţi cu mintea şi câte au pătimit de la dânşii Sfinţii Părinţi, care au fost mai înainte de noi! Dar Biserica a rămas nebiruită şi cei ce au pătimit sunt proslăviţi şi încununaţi, iar ereticii au primit după faptele lor".

Acestea auzind patriarhul şi tot soborul care era cu dânsul, se întărea şi se umplea de osârdie de a răbda toate necazurile pentru buna credinţă.

După aceasta, mai trecând puţină vreme, sfinţitul patriarh Nichifor a fost scos din scaun de necredinciosul împărat şi l-a izgonit din Constantinopol; asemenea şi toţi arhiereii au fost osândiţi la surghiun. Atunci putea să vadă cineva lucru înfricoşat şi de groază, ceea ce făceau luptătorii contra Sfintelor icoane. Căci pe unele le arun-cau cu necinste la pământ, pe altele le dădeau focului, iar pe altele le ungeau cu noroi şi multe alte răutăţi făceau.

Iar cuviosul Teodor, văzând aceasta, suspina cu amar şi se minuna de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Apoi, plângând zicea: ***"Cum rabdă cerul o fărădelege ca aceasta!"*** Dar nevrând numai în taină a fi cinstitori de Dumnezeu, şi în tăcere a plânge pentru o primejdie ca aceea, a poruncit fraţilor săi, pe când era praznicul Duminicii Stâlpărilor, să ia Sfintele icoane în mâini şi să umble în jurul mănăstirii, ridicând icoana sus şi cântând cu mare glas: "Preacuratului Tău chip ne închinăm Bunule", şi alte cântări de biruinţă, înălţând lui Hristos.

Înştiinţându-se despre aceasta împăratul, îndată a trimis la sfântul, amenin-ţându-l şi înfricoşându-l ca să înceteze cu lucrul acesta, iar de nu va înceta, să ştie că surghiunul, rănile şi moartea îi stau înainte. Dar sfântul nu numai că nu înceta, ci şi mai mult făcea rugăciuni, învăţând pe toţi cu mare glas, şi sfătuindu-i ca să ţină credinţa dreaptă, şi să dea cuvenita cinste Sfintelor icoane.

Văzând împăratul că nu este cu putinţă nici cu momeli, nici cu îngroziri a potoli îndrăzneala şi râvna cuviosului Teodor, l-a osândit pe el la surghiun.

Iar cuviosul, chemând la sine pe toţi ucenicii şi învăţându-i pe dânşii, le zicea: ***"Acum, fraţilor, fiecare din voi răbdând, să-şi mântuiască sufletul său, pentru că vremea este cumplită".***

Apoi, fiind mâhnit şi plângând, s-a urcat în corabie, şi a fost dus în Apolonia şi închis într-o temniţă ce se numea Mesopa. Dar şi acolo învăţa bună credinţă, către unii vorbind, iar către alţii trimiţând scrisori din temniţă, întărindu-i în bună credinţă.

Vestea despre scrisorile lui ajunsese până la împărat, care îndată a trimis pe Nichita, fiul lui Alexie, poruncindu-i să-l ducă pe sfântul la un loc mai îndepărtat, ce se numea Vonita; şi acolo, închizându-l în temniţă, să-l păzească ca să nu vorbească cu nimeni, nici să scrie ceva despre cinstirea icoanelor. Venind Nichita la cuviosul i-a spus porunca împăratului, iar el a răspuns: ***"Mutarea aceasta din loc în loc, o primesc cu bucurie, pentru că eu nu am loc statornic în viaţa aceasta şi unde voi fi dus, acolo este locul meu; iar a tăcea şi a nu învăţa dreapta credinţă, aceasta nu se poate, nici nu vă voi asculta pe voi întru aceasta şi de îngrozirile voastre nu mă voi teme".*** Sfântul a fost dus la locul pomenit şi închis în temniţă, însă el tot mărturisea dreapta credinţă.

Înştiinţându-se împăratul că Sfântul Teodor nu se pleacă întru nimic voii lui, s-a aprins de multă mânie şi iarăşi a trimis pe Nichita, poruncindu-i ca să pună asupra sfântului răni cumplite.

Venind acel Nichita, a spus cuviosului porunca împăratului, iar el îndată cum a auzit cuvântul, a început a dezbrăca hainele de pe el, zicând: ***"Eu de mult doresc aceasta, ca să fiu hrănit cu chinuri pentru Sfintele icoane".***

Nichita, fiind bun cu firea şi milostiv, văzând trupul sfântului gol, pe care multa osteneală şi postul îl slăbise de tot, s-a umilit cu sufletul şi n-a îndrăznit a se atinge de dânsul, căci se temea de Dumnezeu; apoi s-a dus, nefăcând sfântului nici un rău.

Iar sfântul neîncetat răspândea învăţătura sa cea bună, pentru că şi străjerii se ruşinau de dânsul şi nu puteau să-l oprească, deşi le era poruncit cu străşnicie ca să nu lase pe Teodor să înveţe pe nimeni dreapta credinţă. El a scris şi către ucenicii săi, care erau împrăştiaţi prin alte părţi; căci pentru dânşii mai vârtos se îngrijea, învăţându-i să păzească fără frică mărturisirea credinţei, măcar de vor pătimi mii de chinuri.

Apoi le aducea aminte că nu sunt nimic pătimirile de acum, pe lângă slava ce se va arăta întru noi şi pe care o vor dobândi toţi cei ce au răbdat până în sfârşit.

După aceea a scris şi către prea sfinţiţii patriarhi, către patriarhul Romei celei vechi, către al Ierusalimului şi către al Alexandriei, vestindu-le cu amănuntul cum au fost batjocorite Sfintele icoane în Bizanţ şi cum cei dreptcredincioşi sunt ţinuţi prin temniţe şi cum adevărul s-a înghiţit de minciună. Apoi îi rugă ca şi ei, cu ajutorul lui Dumnezeu, să susţină dreapta credinţă. Şi veneau mulţi în temniţă la cuviosul, şi ascultau învăţăturile cele frumoase pe care le dădea dânsul şi se întorceau cu mult folos.

Odată un cleric de la Biserica Asiei, trecând pe acolo a cercetat pe sfântul. Acel cleric, auzind învăţătura lui pentru bună credinţă, îndată a lepădat eresul luptării contra Sfintelor icoane şi s-a închinat lor. Şi întorcându-se acasă, nu voia să aibă împărtăşire cu episcopul său, care era eretic. Apoi şi pe alt cleric, prieten al său, l-a sfătuit şi, aducându-l la dreapta credinţă, l-a întors de la credinţa eretică. Iar episcopul, aflând că Sfântul Teodor este pricina acestei schimbări a clericilor săi, a vestit prin scrisoarea sa pe împăratul, jeluindu-se asupra Sfântului Teodor.

Împăratul îndată a trimis poruncă voievodului Asiei, ca să pedepsească pe Teodor cu cumplite chinuri. Iar voievodul a trimis pe unul din dregători, poruncindu-i să dea Sfântului Teodor cincizeci de lovituri. Acela venind, când a spus fericitului pricina venirii sale, el îndată şi-a dezlegat brâul şi a lepădat haina şi şi-a dat spatele spre loviri, zicând: ***"Plăcut îmi este ca împreună cu aceste răni să-mi lepăd trupul şi degrabă să mă duc cu sufletul către Domnul meu cel dorit".***

Dregătorul, ruşinându-se de sfântul, s-a închinat lui, cerând iertare şi apoi s-a dus. După aceasta a venit alt trimis de la împărat, cu numele Anastasie, foarte cumplit şi nemilostiv. Acesta bătând cu mânile sale pe sfântul, i-a dat până la o sută de lovituri şi l-a închis într-un loc întunecos. Asemenea şi pe ucenicul lui, pe nume Nicolae, care pururea urma părintelui său şi pătimirilor lui era părtaş; şi pe acela bătându-l, l-a închis împreună cu dânsul şi a poruncit străjerilor să-i ţină strânşi în legături, apoi s-a dus.

Ce fel de chinuri a răbdat cuviosul în acea închisoare întunecoasă, nu este cu putinţă a spune; căci trupul lui slăbit de post şi de ostenelile călugăreşti, primind atâtea bătăi, era peste tot o rană. Încă şi temniţa aceea era plină de toată necurăţia. Iarna degera de frig, pentru că nici haine nu avea, ci numai o zdreanţă, iar vara se topea de căldură, pentru că vântul nu răcorea locul acela de nicăieri. Apoi mulţime de jigănii mici erau acolo în temniţă. Încă şi străjerii, având poruncă cu îngrozire, erau aspri şi nemilostivi, căci îl dosădeau şi-l ocărau, numindu-l nepriceput şi vrăjmaş al împăratului. Aceia le aruncau printr-o ferestruică, lui şi ucenicului său, câte o mică bucăţică de pâine, şi le dădeau câte puţină apă, şi aceea nu totdeauna, ci la o zi sau la două, iar alteori şi după mai multe zile; şi aşa îi chinuia cu foame şi cu sete.

Odată părintele a zis către ucenic: ***"Vezi, fiule, că oamenii aceştia nu numai cu răni şi cu această temniţă întunecoasă ne pedepsesc, ci cu foame şi cu sete vor să ne omoare, dar noi să ne punem nădejdea în Dumnezeu, Care nu numai cu pâine, ci şi cu altă mâncare mai bună ştie a hrăni, cu a Cărui purtare de grijă se ţine toată suflarea. Mie, împărtăşirea cu Trupul Stăpânului să-mi fie de acum hrana sufletului şi trupului".*** Pentru că cuviosul avea totdeauna cu sine o părticică din Trupul Cel de viaţă făcător, adăpat cu Sângele Domnului Iisus Hristos, pe care o păstra pe când săvârşea dumnezeieştile Taine, când îi era cu putinţă.

"Deci - zicea el - eu numai cu Acesta mă voi împărtăşi, negustând altceva nimic, iar pâinea care ni se dă amândurora să-ţi rămână ţie singur, asemenea şi apa; pentru că foarte puţin ni se dă, precum vezi, şi abia poate să fie pentru tine singur, spre întărirea trupului, ca măcar tu să rămâi viu şi să vesteşti fraţilor trecerea mea din viaţă, dacă va fi voia Domnului Dumnezeu a mă săvârşi în această mare strâmtorare".

După câtăva vreme, Cel ce satură toată fiinţa cu buna Sa voire nu a trecut cu vederea pe plăcutul Său, care se sfârşea de prea multă foame, ci a rânduit pentru dânsul acestea: trecând pe acolo un boier împărătesc a aflat toate despre dânsul, cum răbda strâmtorare şi foame. Deci, aceluia i-a plecat Dumnezeu inima spre milă şi a poruncit străjerilor ca să dea din destul hrană sfântului şi ucenicului său şi să nu le mai facă nici un rău, ca să poată vieţui. Şi era aşa cu bunăvoirea lui Dumnezeu, că după puţină vreme schimbându-se necazurile lor, s-au mai întărit cu trupul, însă fericitul părinte se lupta cu multe nevoi, de vreme ce stomacul lui era bolnav, fiind cuprins de multă slăbiciune.

A petrecut sfântul în acea temniţă mai mult de trei ani, hrănindu-se cu pâine de la străjeri şi aceea o primea cu defăimare. Toate acestea le răbda cu bucurie pentru dreapta credinţă. Astfel petrecând el şi netămăduindu-se desăvârşit de durerile şi rănile ce le avusese mai înainte, iarăşi l-au osândit cu mai cumplite chinuri; căci nu se ştie cum a ajuns în mâinile împăratului o scrisoare a fericitului Teodor, în care se cuprindea mustrarea credinţei rele a împăratului şi o învăţătură către cei credincioşi, pentru buna cinstire şi dreapta slăvire a Sfintelor icoane.

Citind împăratul scrisoarea aceea, cu mai multă mânie s-a aprins şi a trimis la fericitul Teodor, pe un voievod nemilostiv, ca să-i arate scrisoarea aceea, şi să-l întrebe de este a lui; apoi să-l bată până la suflarea cea mai de urmă. Venind voievodul, a arătat scrisoarea fericitului, iar el a mărturisit adevărul cum că este a lui, iar nu a altuia. Atunci voievodul a poruncit mai întâi să bată pe ucenicul sfântului, pe Nicolae, de vreme ce el a scris scrisoarea, ca din partea Sfântului Teodor. După aceea, dezbrăcând şi pe cuviosul Teodor, l-a bătut fără milă, încât

tot trupul i s-a rănit şi puţin i-a lipsit să nu-i sfărâme chiar oasele. Şi lăsându-l abia viu, s-a întors iarăşi la ucenicul Nicolae, momindu-l şi îngrozindu-l ca să se lepede de închinarea cinstitelor icoane. Dar, aflându-l neplecat, iarăşi l-a bătut mai mult decât întâi şi l-a lăsat acolo gol, ca să rămână peste noapte în frig, ca astfel îndoit să se muncească şi de durerea rănilor şi de asprimea gerului, pentru că era atunci luna februarie.

Iar cuviosul Teodor, din pricina cumplitei bătăi a căzut într-o durere nu uşoară de răbdat, şi zăcea ca un mort, abia putând să sufle puţin, negustând nici hrană nici apă. Văzând ucenicul pe părintele său aşa de slab, s-a lăsat pe sine, cu toate că şi el era cuprins de mare durere, din pricina rănilor, şi se îngrijea de tămăduirea sfântului. Căci, cerând apă de orz, ce se numeşte ptizan (o doctorie), uda limba lui cea uscată şi dându-i câte puţină băutură îl deştepta ca pe un mort.

Apoi, văzându-l că prinde puţină putere de viaţă, a început a îngriji de trupul lui cel plin de răni, căci multe părţi ale trupului se învineţiseră; pe acelea le tăia cu un cuţitaş şi le lepăda, ca să se tămăduiască cealaltă parte din corp. Şi când a început cuviosul a dobândi puţină sănătate, a tămăduit şi el pe ucenicul său.

Astfel, pătimind ei nouăzeci de zile şi încă netămăduindu-se desăvârşit de răni, a venit de la împărat alt trimis aspru fără omenie, căruia îi era poruncit să ducă în Smirna pe Sfântul Teodor şi pe ucenicul său Nicolae.

Iar trimisul acela era iubitor de aur, şi socotind că Sfântul Teodor primeşte aur de la cei ce vin la dânsul să ia învăţătură, a poruncit să caute prin toate părţile şi să scobească pereţii, nădăjduind că va găsi aur; dar neaflând nimic, a început a împlini răutatea cea poruncită lui cu multă prisosinţă; căci scoţând pe cuviosul şi pe ucenicul său din temniţă cu ocări şi cu bătăi, i-au dat ostaşilor şi aşa au fost duşi la Smirna.

Iar fericitul, deşi i se sfârşise puterea trupului, însă fiind întărit de Dumnezeu, mergea cu acei ostaşi nemilostivi care îl duceau ziua fără cruţare, iar noaptea îi legau picioarele de un lemn, şi astfel, cu osteneală nespusă, abia a ajuns la Smirna şi a fost dat unui bărbat rău, care era învăţător al relei credinţe. De acesta fiind închis într-un bordei jos şi întunecos, se chinuia acolo privind numai spre Stăpânul, Cel ce vede toate, Care numai singur îi era mângâietor şi apărător în toate necazurile. Acolo au închis împreună cu dânsul şi pe ucenicul său Nicolae şi aşa sufereau împreună fericiţii robi ai lui Hristos.

După puţină vreme iar a venit de la împăratul nemilostiv Atanasie, cel mai sus pomenit, şi iarăşi a dat sfântului o sută de lovituri, apoi s-a dus. Iar cuviosul le răbda toate acestea cu mulţumire.

Într-acea vreme era în părţile Smirnei un voievod, nepot al împăratului şi într-un glas cu dânsul la eres. Acela a căzut într-o boală cumplită şi de nevindecat, încât era aproape de răsuflarea cea mai de pe urmă. Iar una dintre slugile lui, fiind din ceata dreptcredincioşilor, a adus aminte bolnavului despre cuviosul Teodor, cum că are darul de la Dumnezeu a tămădui orice boală. El îndată a trimis la cuviosul, poftindu-l ca să se roage lui Dumnezeu pentru dânsul, şi să-l scape de moartea ce acum se apropiase.

Iar cuviosul a răspuns trimişilor: ***"Spune-ţi celui ce v-a trimis pe voi că aşa grăieşte Teodor: "Vezi ce vei răspunde în ziua ieşirii tale din viaţă, vieţuind aşa rău şi făcând atâtea necazuri celor dreptcredincioşi. Tu, pe lângă alte multe răutăţi, ai adus şi călugărilor mari necazuri fără de număr şi ai omorât cu chinuri pe Tadeu cel mare în fapte bune, care acum se bucură împreună cu sfinţii. Iar pe tine cine te va scăpa din chinurile cele veşnice? Deci, măcar la sfârşit, pocăieşte-te de răutăţile tale".***

Întorcându-se trimişii, au spus voievodului celui bolnav toate cuvintele Sfântului Teodor. Iar el foarte s-a temut, gândindu-se la răutăţile pe care le făcuse, şi a trimis iarăşi la cuviosul, cerând iertare şi făgăduind că va primi dreapta credinţă, dacă îl va ridica de pe patul durerii cu rugăciunile sale. Iar cuviosul i-a trimis icoana prea curatei Maicii lui Dumnezeu, poruncindu-i să i se închine şi s-o respecte în toată viaţa sa.

Iar voievodul primind acea sfântă icoană, a luat împreună cu dânsa şi uşurare de boala sa, apoi a început a se însănătoşi. Dar degrabă s-a întors la credinţa cea dintâi, la sfatul episcopului Smirnei care era eretic, de la care, luând untdelemn pentru binecuvântare, s-a uns cu dânsul, nădăjduind că va dobândi mai multă sănătate. Dar după ungere îndată s-a întors la dânsul boala cea dintâi, de care înştiinţându-se cuviosul, a spus mai înainte moartea cea cumplită a păcătosului, care s-a şi întâmplat, pentru că degrabă şi-a dat sufletul său.

Iar cuviosul Teodor a pătimit în acea închisoare un an şi jumătate, şi acolo în Smirna a răbdat mai multe legături.

***

După aceea şi necredinciosul împărat Leon armeanul, fiind rău, a fost ucis de ostaşii săi, iar după dânsul a luat împărăţia Mihail, ce se poreclea Travlos, care se mai numea şi Valvos. Acesta deşi era răucredincios, însă nu prigonea pe cei dreptcredincioşi, ci lăsa pe fiecare să creadă precum voieşte. Astfel toţi părinţii şi mărturisitorii dreptei credinţe au fost dezlegaţi din legături, scoşi de prin temniţe şi eliberaţi din surghiun.

Atunci şi cuviosul Teodor a luat uşurare pătimirilor sale şi au venit la dânsul oarecare din ucenicii lui cei vechi, între care era Dorotei, care săvârşise fapte bune din copilăria sa, Visarion, Iacov, Domeţian, Timotei şi alţi mulţi a căror viaţă era cinstită; iar dragostea către părintele lor era mai fierbinte şi nemincinoasă.

Deci a venit în Smirna poruncă de la împărat ca şi Sfântul Teodor să fie eliberat întru ale sale, precum au fost şi alţii. ***Apoi, luând ucenicii pe părintele lor, s-au întors împreună cu dânsul, bucurându-se, după ce a răbdat surghiun şapte ani, iar mai înainte a răbdat cinci ani legături în Tesalonic de la Constantin, nepotul lui Copronim.***

Întorcându-se fericitul din surghiun, pretutindeni l-au întâmpinat cu bucurie cei dreptcredincioşi, unul pe altul întrecându-se şi sârguindu-se a-l primi în casele lor, pentru ca să se învrednicească de binecuvântare prin rugăciunile lui şi să se îndulcească de învăţăturile lui cele plăcute. Apoi toată Biserica s-a bucurat de întoarcerea Sfântului Teodor şi toţi l-au fericit, ca cel ce a răbdat atâtea nevoi pentru cinstitele icoane, şi cu învăţăturile sale pe toţi i-a întărit.

După aceea cuviosul a venit în Calcedon ca să vadă pe fericitul Teoctist monahul, care mai înainte fusese cinstit cu dregătoria de magistru. Mângâindu-se cu dânsul duhovniceşte, s-a dus să cerceteze pe Sfântul patriarh Nichifor, împreună cu pătimitorul său, care şi el fusese surghiunit de răucredinciosul împărat Leon armeanul. Acolo a fost primit de patriarh cu dragoste şi s-a bucurat foarte mult de venirea cuviosului, de care fusese mai înainte tare mâhnit. Mângâindu-se mult între ei cu vorbe duhovniceşti, cuviosul s-a dus în locurile Crischentului, şi acolo, prin sosirea lui, pe mulţi i-a veselit şi i-a folosit.

De acolo iarăşi întorcându-se la patriarh, a mers împreună cu dânsul şi cu alţi episcopi la împărat, ca să-l sfătuiască să primească dreapta credinţă. Dar acela, nepriceput fiind şi neînvăţând dumnezeieştile cuvinte, n-a luat aminte la cele grăite de aceşti sfinţi, decât numai acestea a răspuns către dânşii: "Eu nu vă opresc a face oricâte veţi voi, dar numai aceasta vă poruncesc: să nu puneţi icoane în cetatea împărătească, iar aiurea ori unde va voi cineva poate să le pună, pentru că eu nu voiesc a mă închina icoanelor". Acestea răspunzând el, s-au dus părinţii din Bizanţ, iar cuviosul Teodor s-a sălăşluit împreună cu ucenicii săi în ţinutul Crischentului.

După puţină vreme, ridicându-se război asupra grecilor, din partea unui oarecare Toma, care avea să răpească stăpânirea împăratului, sfântul a fost nevoit să intre iarăşi în Constantinopol împreună cu fraţii săi. Apoi, dacă a încetat războiul, iarăşi s-a dus acolo, nevrând a vieţui în mijlocul poporului celui înşelat cu eresul lipsirii de icoane. ***Ieşind din Constantinopol, nu s-a dus în ţinutul Crischen-***

tului, ci s-a sălăşluit în Hersonisul Critului, unde era o biserică a Sfântului Trifon, şi acolo, împreună cu ucenicii săi, petrecea viaţă plăcută lui Dumnezeu întru nevoinţele cele monahiceşti.

Vieţuind puţin cu iubiţii săi prieteni, a sosit la fericitul sfârşit, având de la naşterea sa şaizeci şi şapte de ani. Dar mai înainte de sfârşitul său a căzut în boală grea, în luna noiembrie, bolind rău de stomac. Şi a străbătut vestea pretutindeni despre aceasta, cum că fericitul Teodor este aproape de sfârşit.

Atunci au venit la dânsul mulţi din Constantinopol şi de prin alte locuri dimprejur. Arhierei, egumeni şi călugări de la multe mănăstiri, alergau cu sârguinţă, pentru ca să audă pe cuviosul vorbind şi să se folosească de cuvintele lui cele mai de pe urmă, sau măcar să vadă ieşirea lui din viaţă şi ducerea către Dumnezeu. Pentru că numai apropierea de dânsul o socoteau a fi pentru ei de mare folos, fiindcă era minunat la cuvinte, înţelept în cunoştinţe şi în toate chipurile înfrumuseţat; apoi era liniştit, nemânios, smerit şi plin de toate faptele bune.

Fericitul zăcând în pat, deşi era foarte slăbit, totuşi pe cât îi era cu putinţă, vorbea cele de folos către ucenici. Dar puţini puteau să-i audă cuvintele, de vreme ce limba lui se usca de arşiţa bolii. Pentru aceea, unul din cei ce scria repede, şezând aproape şi ascultând, a scris cele ce grăia dânsul, că dacă va vrea cineva să le ştie toate, să le caute în cartea fericitului şi să le citească spre a se folosi. Pe când cuviosul vorbea, a început a-i fi mai uşor şi l-a mai lăsat boala.

Apoi, sculându-se pe picioarele sale, a început a umbla şi, intrând în biserică în ziua Duminicii, a săvârşit dumnezeiasca Liturghie, ţinând cuvânt de învăţătură către fraţi. După aceea a mâncat împreună cu dânşii. Asemenea şi a doua zi, în a şasea zi a lunii noiembrie, la pomenirea celui între sfinţi a părintelui nostru Pavel mărturisitorul, a săvârşit dumnezeieştile Taine în biserică şi a învăţat pe fraţi. Apoi a fost şi la cântarea Vecerniei în acea zi. După aceea, intrând cuviosul în chilie, s-a culcat în pat şi iarăşi a început a boli foarte rău, şi a zăcut patru zile; iar a cincea zi a fost sfârşitul durerilor lui şi începutul vieţii celei de veci.

Deci, apropiindu-se cuviosul de mutarea din viaţă, s-au adunat la dânsul mulţime de fraţi care plângeau pentru dânsul, ca pentru părintele şi învăţătorul lor.

Iar el, uitându-se spre dânşii, a lăcrimat puţin şi a zis: "Iată, părinţilor şi fraţilor, a sosit sfârşitul vieţii mele şi toţi vom bea acest pahar de obşte, unii mai curând, iar alţii mai târziu, şi nimeni nu va scăpa de paharul acesta. Deci eu mă duc pe calea pe care au mers părinţii noştri, acolo unde este viaţa cea veşnică, iar mai ales unde este Dumnezeu, pe Care L-a iubit sufletul meu, Căruia m-am numit rob, deşi n-am săvârşit cele ale robului. Iar voi, fraţilor şi

fiii mei iubiţi, petreceţi în cuvintele mele pe care le-am dat vouă şi ţineţi credinţa cea dreaptă şi viaţa cea drept credincioasă.

Ştiţi că n-am încetat a vă vesti vouă cuvântul lui Dumnezeu, şi în sobor şi îndeosebi. Iar acum cu sârguinţă vă rog aveţi-le pe acelea în minţile voastre şi le păziţi pentru că am grijă de voi, ca fără de prihană să vă duceţi de aici. Iar eu, de voi avea îndrăzneală înaintea Domnului, făgăduiesc să-L rog pentru voi, ca totdeauna să înainteze mănăstirea voastră spre bine şi ca fiecare dintre voi să aibă mai multă sporire în faptele cele bune, cu ajutorul lui Dumnezeu".

Acestea zicând cuviosul şi dând tuturor sărutarea cea mai de pe urmă şi iertare, a poruncit ucenicilor să ia lumânări în mâini şi să înceapă cântarea pentru ieşirea sufletului.

Şi stând ucenicii în jurul patului, cântau: Fericiţi cei fără de prihană, care umblă în legea lui Domnului. Şi cântând, au ajuns la cuvintele acestea: În veac nu voi uita îndreptările Tale, că într-însele m-ai viat. Atunci cuviosul Teodor, la aceste cuvinte, şi-a dat sufletul său, pe care, luându-l îngerii lui Dumnezeu, l-au dus înaintea scaunului Stăpânului, precum cu adevărat s-a arătat prin mărturisirea cuviosului Ilarion de la Dalmat. Pentru că acela, în ziua în care s-a mutat fericitul Teodor, adică în a unsprezecea zi a lunii noiembrie, la pomenirea Sfântului mucenic Mina, umblând prin grădină şi citind psalmii lui David, a auzit nişte glasuri minunate şi a mirosit o bună mireasmă. Deci minunându-se, se întreba de unde sunt acelea.

Şi uitându-se în văzduh, a văzut mulţime de cete fără de număr, în haine albe strălucind, cu feţele luminoase şi, pogorându-se din cer cu cântări, au ieşit întru întâmpinarea unui bărbat cinstit. Acestea văzându-le fericitul Ilarion, a căzut la pământ cu multă spaimă şi a auzit pe cineva zicând către dânsul: "Iată sufletul lui Teodor, egumenul mănăstirii Studitului, care a pătimit până la sânge pentru Sfintele icoane şi a răbdat până la sfârşit întru necazuri; iar acum adormind, cu prăznuire se suie la cer, întâmpinându-l pe el puterile cele cereşti".

Acea vedenie, fericitul Ilarion a vestit-o şi altor părinţi îmbunătăţiţi. Şi a însemnat ceasul şi ziua vedeniei aceleia, ce se făcuse; iar după câtăva vreme s-a înştiinţat cum că atunci a răposat Sfântul Teodor Studitul, cel vrednic de laudă şi a trecut de pe pământ la cer.

Deci multe minuni a făcut cuviosul părintele nostru Teodor, şi în viaţa sa şi după moarte, din care vom povesti puţine pentru folosul tuturor.

***

Un oarecare Leon, primitor de străini, atunci când se întorcea cuviosul Teodor din surghiun, l-a odihnit în casa sa. Iar după puţină vreme, acest Leon a adus mireasă fiului său, şi vrând să se săvârşească nunta, îndată a căzut mireasa într-o boală cumplită şi zăcea fiind cuprinsă de fierbinţeli, încât toţi deznădăjduiseră de viaţa ei. Iar Leon a trimis la cuviosul, vestindu-i ceea ce i s-a întâmplat şi rugându-l ca să le ajute cu rugăciunile sale.

Cuviosul, binecuvântând untdelemn, l-a trimis lui Leon, poruncindu-i să ungă cu dânsul pe cea bolnavă. Făcându-se aceasta, îndată s-a sculat mireasa sănătoasă, ca şi cum n-ar fi fost bolnavă niciodată.

***

Altă dată, Leon, mergând singur la un sat departe, pentru o treabă oarecare, l-a întâmpinat în cale o fiară ce se numeşte râs, care văzând pe Leon s-a repezit asupra lui, vrând să-l muşte. Iar Leon a chemat cu glas mare numele cuviosului părinte Teodor şi fiara îndată ce a auzit numele sfântului a stat, apoi s-a abătut din cale şi a fugit; iar Leon rămânând nevătămat de fiară, s-a dus în calea sa.

***

O femeie ce pătimea de duh necurat a fost adusă la Cuviosul, şi atât era de cumplit duhul într-însa care o muncea, încât singură, neştiind durerea, îşi rupea carnea de pe dânsa şi o mânca.

Cuviosul, văzând pătimirea ei, s-a mâhnit pentru dânsa şi a făcut cu mâna semnul crucii pe capul ei, apoi a citit peste dânsa rugăciunea de certare a duhului şi îndată a ieşit dintr-însa duhul cel necurat şi a fugit, fiind izgonit de rugăciunea cuviosului.

***

Altă femeie, fiind de neam de boier, a povestit lucrul acesta fericitului Sofronie, care a fost egumen, după mutarea cuviosului Teodor.

"Odată - zicea ea - s-a aprins casa mea, pe care înconjurând-o focul, ardeau cu flăcări toate cele dintr-însa; şi nu se putea potoli focul nici cu turnarea apei, nici în alt chip; iar eu eram în foarte mare necaz şi nu mă pricepeam ce să fac. Atunci mi-am adus aminte de o scrisoare a cuviosului Teodor, ce era la mine, şi care cu puţină vreme mai înainte sosise de la el. Deci, mi-a venit în gând să o arunc în foc, că doar cumva se va ruşina focul de scrisoarea scrisă de mâna cea sfântă şi va conteni puţin arderea. Făcând aşa cum am gândit, am aruncat scrisoarea aceea asupra văpăii care se înălţa şi am zis astfel: "Sfinte Teodore, ajută-mi mie roabei tale, care sunt în nevoie". Şi îndată am văzut puterea cea grozavă a focului slăbind şi stingându-se". Aşa de mult putea chemarea numelui acestui plăcut a lui Dumnezeu.

***

Un asemenea lucru spunea şi Sofronie cel mai sus pomenit: "Mergeam odată, zicea el, la Paflagonia împreună cu fericitul Nicolae, următorul şi împreună pătimitorul marelui Teodor. Fiind pe cale şi făcându-se seară ne-am odihnit într-un câmp unde era mult fân cosit, şi acolo erau câţiva ostaşi care, pentru că întârziaseră, au stat în acelaşi câmp şi, aprinzând foc, îşi coceau bucate. După aceasta în noaptea aceea s-a întins focul şi a cuprins tot fânul.

Ostaşii deşteptându-se, îndată s-au pornit toţi asupra noastră părându-li-se că noi am făcut această faptă, şi voiau să-şi pună mâinile asupra noastră şi să ne chinuiască. Noi, nepricepând ce să facem, am chemat în ajutor pe marele Teodor, zicând: "Părinte cuvioase, ajută-ne şi ne izbăveşte pe noi cu rugăciunile tale, de năpasta ce a venit cu nedreptate asupra noastră". Zicând acestea noi, îndată a început o ploaie mare şi focul s-a stins de tot. Ostaşii văzând această minune, s-au întors către noi cu blândeţe şi, căzând, îşi cereau iertare".

***

În insulele Sardiniei era un bărbat oarecare foarte credincios, care avea la dânsul cuvinte de învăţătură ale cuviosului Teodor şi le citea cu sârguinţă. Acela iubea şi cântările care sunt alcătuite de acest sfânt părinte, ce se cântă în postul cel mare, adică Triodul sau trei cântări.

Nişte călugări răucredincioşi, trecând pe cale, s-au dus şi au găzduit la acest bărbat, în vremea postului mare. Ei, văzând cântările şi cuvintele făcute de cuviosul Teodor, au început a le huli, zicând că nu sunt alcătuite după înţelegere, şi sunt pline de nebunie.

Bărbatul acela care îi găzduia, auzind acestea, s-a schimbat şi de atunci nu mai citea cuvintele cuviosului cele folositoare, nici cântările lui nu le mai cânta la pravila Utreniei, precum avea obiceiul mai înainte.

Răzvrătindu-se astfel, i s-a arătat într-o noapte cuviosul Teodor, mic la stat precum în viaţă, palid la faţă şi pleşuv la cap, şi mergeau în urma lui alţi călugări ţinând în mâini toiege, cu care a poruncit să-l bată pe cel răzvrătit. Acela fiind bătut, sfântul îi zicea: ***"Pentru ce ai lepădat cu necredinţă scrisorile mele pe care mai înainte le iubeai şi le cinsteai? Pentru ce n-ai socotit aceasta, că dacă n-ar fi cunoscut Biserica lui Dumnezeu folos într-însele nu le-ar fi primit? Căci nu sunt cuvinte mincinoase şi cu meşteşug, nici nu sunt aşezate în chipuri ritoriceşti, ci sunt cu totul sănătoase şi smerite, care pot a zdrobi inima şi a umili sufletul, pentru că sunt dulci şi cu adevărat folositoare celor ce vor să se mântuiască".*** Certând astfel pe cel răzvrătit, s-a dus.

Apoi făcându-se ziuă, bărbatul acela zăcea în pat, având trupul plin de vânătăi din bătaie, pe care le arăta tuturor, spunându-le despre certarea ce i s-a făcut. Apoi îndată a izgonit din casa sa cu necinste pe călugării aceia care l-au înşelat, ca pe unii ce au fost pricinuitori de greşeala lui şi de certarea aceea. Iar spre cuviosul Teodor a câştigat mai multă credinţă decât înainte şi cu dragoste citea Scripturile şi cântările alcătuite de dânsul, şi-l rugă ca să-i ierte greşeala aceea.

Dar şi la mormântul cuviosului se făceau multe tămăduiri.

***

Un îndrăcit oarecare a venit la mormântul lui şi i s-a arătat cuviosul în vis, dându-i binecuvântare, şi l-a făcut sănătos. Deşteptându-se omul acela s-a simţit liber de muncirea vrăjmaşului şi slăvea pe Dumnezeu şi pe plăcutul Său, cuviosul Teodor.

***

Alt om a mâncat bucate otrăvite şi toate cele dinăuntrul lui erau cuprinse de durere, încât se apropia de moarte. Acesta a luat untdelemn din candela ce ardea lângă mormântul cuviosului şi a turnat în gura sa şi îndată a ieşit acea otravă purtătoare de moarte; apoi, căpătând sănătate, a petrecut de aici încolo fără vătămare.

***

Altul era foarte bolnav de stomac, şi numai cât a privit către icoana cuviosului şi a chemat numele său, îndată s-a făcut sănătos.

***

Un altul, fiind cuprins de frică, nu a mai putut vorbi, fugind de toţi şi înspăimântându-se. Acesta, fiind dus la mormântul cuviosului şi fiind uns cu untdelemn, îndată s-a izbăvit de acea patimă şi, având simţirile întregi, dădea mulţumire lui Dumnezeu şi plăcutului Său.

Şi multe alte minuni se săvârşeau prin rugăciunile cuviosului Teodor, lângă mormântul lui, întru slava lui Dumnezeu cel în Treime lăudat, căruia se cuvine şi de la noi cinste şi închinăciune, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

Tropar , glasul 8: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte părinte Teodor, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Moaştele Sfântului Mina

Moaştele Sfântului Mina aflate în Abu Mena, Egipt

Moaştele Sfântului Mina aflate în România

⇒ Biserica „Sfântul Mina-Vergu“ din Bucureşti

Biserica „Sfântul Mina-Vergu“ din Bucureşti adăposteşte o parte din moaştele Sfântului mare mucenic Mina. În 1874 au fost aduse moaştele Sfântului Mina şi icoana sa făcătoare de minuni. Cu adevărat, Sfântul Mina s-a arătat milostiv şi ajutător celor oropsiţi. Aşa au simţit şi boierii Vergulești, cea de-a doua generaţie de ctitori ai Bisericii „Sfântul Mina-Vergu“ din Bucureşti, când s-au hotărât să trimită un emisar la Mănăstirea „Prodromu“, în muntele Athos, acum 150 de ani, pentru a cumpăra, cu două mii de galbeni, câteva părticele din

moaştele Sfântului Mina, pe care le-au aşezat într-o raclă, în biserica înnoită de ei.

Avva Dorotei, stareţul mănăstirii la acea vreme, a scris în „Patericul Athonit“ câteva cuvinte tulburătoare: „Pe mucenicul Mina nu-l cunoaşte nimeni, dar l-am văzut toţi, căci li s-a arătat, în vis sau aievea, pe pământ, în aer şi pe apă, noaptea sau ziua, tuturor celor care l-au chemat în ajutor“.

De un veac şi jumătate încoace, toţi creştinii ce se roagă fierbinte în această biserică au primit răspuns bun, fiecare după sufletul său. Dovada că moaştele Sfântului săvârşesc minuni stau verighetele, inelele, colierele şi brăţările preţioase înşirate pe lanţuri de aur, sub sticla icoanei Sfântului Mina, dăruite drept danii, în semn de recunoştinţă, de creştinii ce şi-au binemeritat milostivirea marelui mucenic.

Menţionăm că moaştele Sfântului Mina sunt prezente într-o nouă raclă, sfinţită pe 9 noiembrie 2011 de Patriarhul României.

Moaştele Sfântului Mina, aflate în Biserica Sfântul Mina-Vergu din Bucureşti

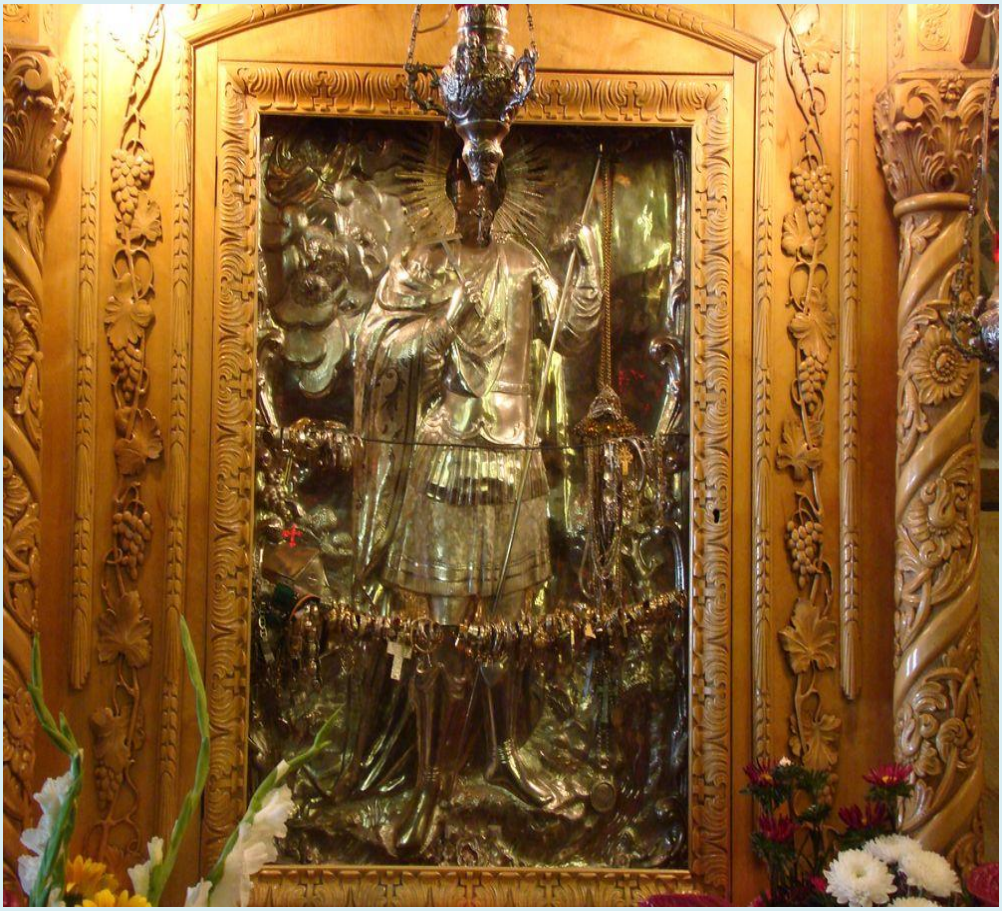

Icoană făcătoare de minuni a Sfântului mare mucenic Mina

⇒ **Catedrala mitropolitană din Iaşi**

În această Catedrală, printre moaştele celor 32 de sfinţi, se află şi un fragment din moaştele mucenicului Mina.

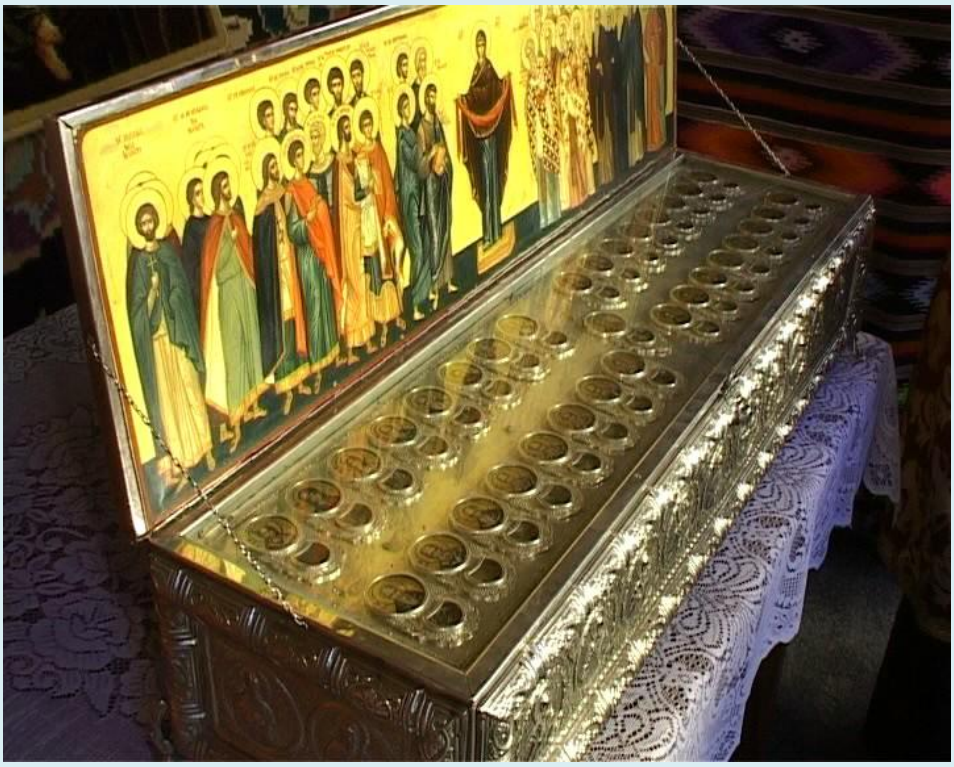

⇒ **Mănăstirea Hurezi**

Moaştele Sfântului Mina, aflate la Mănăstirea Hurezi

⇒ **Mănăstirea Sfântul mare mucenic Mina de la Roşiori – Suceava**

⇒ **Biserica "Sfântul Mina" (Suceava)**

Şi în Biserica "Sfântul Mina" din cartierul Obcin (Suceava) sunt prezente două fragmente din moaştele Sfântului Mina. Ele au fost aduse din Grecia, în august 2001, de către arhiespicopul Sucevei şi Rădăuţilor.

⇒ **Biserica „Sfântul mare mucenic Mina“ din cartierul Dărmăneşti – Piatra-Neamţ**

⇒ **Icoana făcătoare de minuni a „Sfântului mare mucenic Mina“**

Icoana făcătoare de minuni a „Sfântului mare mucenic Mina”

Icoana făcătoare de minuni a „Sfântului mare mucenic Mina“ (Iaşi, str. Sfântului Andrei nr. 3) Din anul 1886, icoana făcătoare de minuni, foarte cunoscută în epocă, odor sfânt la care creştinii se închinau cu evlavie, este adusă la Biserica Sfântul apostol Andrei din Iaşi. Anterior, icoană se afla la biserica „Sfântul Nicolae Domnesc“ şi era ţinta unui pelerinaj popular de mare intensitate sufletească. Datorită aducerii acestei sfinte icoane, Biserica „Sfântul

apostol Andrei“ primeşte un al doilea hram: „Sfântul mare mucenic Mina“ (11 noiembrie).

Minuni ale Sfântului Mina ... în zilele noastre, în România

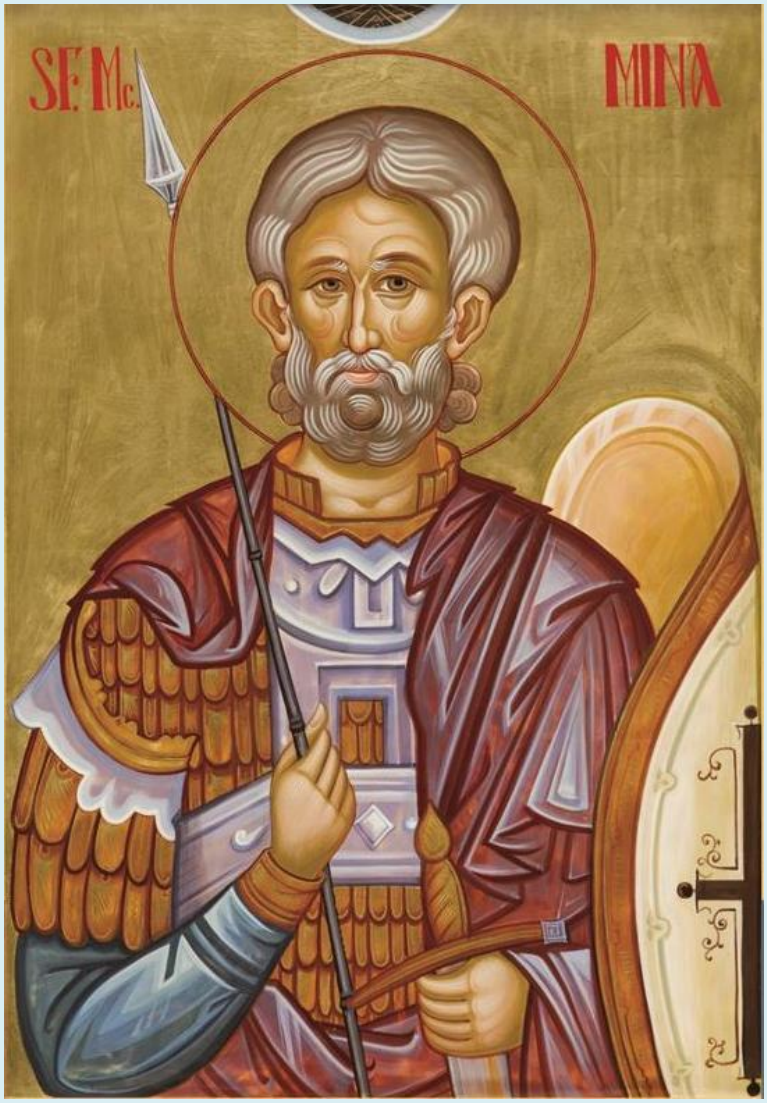

A.S.C.O.R. - Asociaţia Studenţilor Creştini Ortodocşi Români - Filiala Cluj-Napoca

Minuni ale Sfântului Mina ... în zilele noastre, în România …:

https://www.academia.edu/62182456/Minuni_ale_Sf%C3%A2ntului_Mina_%C3%AEn_zilele_noastre_%C3%AEn_Rom%C3%A2nia_

https://archive.org/details/Minuni

https://www.slideshare.net/steaemy1/minuni-250703026

***

Predici şi editoriale despre Sfântul mare mucenic Mina

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mare mucenic Mina

Sfântul Mina a fost de neam egiptean, iar cu îndeletnicirea, ofiţer imperial. Fiind creştin adevărat cu credinţa, el nu a suferit necuratele jertfe idoleşti la care aveau obligaţia membrii armatelor romane şi de aceea a ieşit cu desăvârşire din rândurile lor, părăsind nu doar armata, ci şi casa, cetatea, poporul şi toate cele ale prea deşartei lumi şi a mers şi s-a sălăşluit în pustia unui munte, curăţindu-şi trupul şi sufletul cu asprimea grelei vieţuiri şi a liniştii muntelui. Căci mai vârtos a voit să petreacă printre fiarele pustiei, decât printre necuraţii păgâni.

Într-una din zile Sfântul Mina a cunoscut cu duhul că în cetatea Cotyaeus se petrece un necurat festival păgânesc, plin de mugetele animalelor de sacrificiu. El atunci, îndârjindu-se cu duhul ca un zilot, a intrat în acea cetate şi a strigat tare înaintea tuturor credinţa lui în Hristos, Unul şi Adevăratul Dumnezeu Cel Viu. El strigat tare, dând pe faţă minciuna idolatriei şi bezna fără de fund în care zac păgânii.

Pyrrhus, eparhul acelei cetăţi, 1-a întrebat pe Sfântul Mina cine este şi de unde vine.

Sfântul a zis: „Egiptul este patria mea şi Mina îmi este numele. Eu am fost ofiţer în armata romană, dar m-am scârbit de idolatria ei şi mi-am lepădat rangul cu sila. Iar acum stau în faţa voastră, a tuturor şi proclam în urechile voastre Numele Cel Sfânt al Domnului meu Hristos Cel Veşnic Viu! Şi mă rog Lui fierbinte să mă pomenească şi pe mine, nevrednicul, când va veni întru împărăţia Sa!"

Văzând şi auzind acestea, Pyrrhus 1-a supus pe marele Mina la cele mai bestiale torturi. El a fost biciuit cu scorpiane, sfâşiat cu unghii de fier, ars cu făclii şi schingiuit în multe alte feluri, iar la urmă a fost decapitat cu sabia.

Ei au aruncat rămăşiţele trupului lui în foc, astfel încât creştinii să nu aibă mângâierea sfintelor lui moaşte. Creştinii însă tot au căutat şi au aflat în cenuşa focului, părticele din trupul sfânt al mucenicului, pe care le-au scos de acolo ca pe nişte nestemate de mult preţ. Ei au îngropat cu evlavie şi cu cinste acele rămăşiţe, care mai după aceea au fost mutate la Alexandria şi îngropate acolo, deasupra lor ridicându-se şi o slăvită biserică în cinstea Sfântului mare mucenic Mina.

Sfântul Mina a fost martirizat cam pe la anul 304. El acum petrece în ceruri, bucurându-se întru împărăţia nepieritoare a Domnului Hristos.

Oricine îl cinsteşte cu evlavie pe marele mucenic Mina şi cheamă cu credinţă sfânt numele lui, primeşte grabnic ajutor. Sfântul adesea s-a arătat înaintea credincioşilor spre a îi ajuta grabnic sau a necredincioşilor spre a îi pedepsi exemplar, ca un războinic slăvit, călare pe cal.

Mitropolitul Augustin de Florina - Cuvânt la pomenirea Sfântului mare mucenic Mina - Trebuie să aşteptăm multe răutăţi. Să avem ca armă atotputernică rugăciunea!

Dacă veţi deschide Mineiele, cărţile bisericii, veţi vedea că astăzi, 11 noiembrie, este prăznuit Sfântul mare mucenic Mina. ***Sfântul Mina s-a născut în Egipt, aproape de Nil, marele fluviu al Africii.*** S-a născut în timpul împăraţilor romani Diocleţian (284-305) şi Maximian (sec. III-IV), într-o epocă de multe şi mari prigoane împotriva creştinilor. S-a născut într-o ţară închinătoare la idoli, unde aproape toţi erau idolatri. Idolatri erau şi părinţii săi. Dar ***după ce a crescut, a auzit o predică, înflăcărata predică a unui pustnic şi aceasta l-a cucerit. A crezut în Hristos, s-a pocăit pentru trecutul său idolatru, s-a botezat şi a devenit creştin.***

Apoi, când a venit vremea, a fost recrutat în armata romană. În felul acesta şi-a părăsit patria şi a ajuns în Kotieo sau Kotiaio, acolo unde astăzi este Kiutahia Frigiei în Asia Mică. Acolo a trăit şi a activat mai mult. A servit în cohorta ce se chema Rutalia, adică în tagmele militare, la dispoziţiile ighemonului Arghiriskos. Ca soldat a luat parte la diferite bătălii şi s-a distins prin bărbăţia sa. Din acest motiv şi soldaţii îl au ocrotitor.

Era aşadar soldat şi astfel este şi zugrăvit în icoane. Dar nu a rămas în armată. Deşi putea să rămână şi să ajungă la demnităţi înalte din pricina aprecierii pe care o nutreau faţă de el superiorii săi, cu toate acestea, a părăsit armata. Se scârbise de viaţa idolatră pe care o trăiau toţi în jurul său şi nu mai suporta să vadă dominând rătăcirea idolilor.

S-a retras într-un munte înalt cu peşteri. Acolo s-a aşezat şi s-a nevoit cu post aspru şi cu rugăciune ca să se curăţească pe sine de patimi. Studia Scripturile, în mod deosebit Psaltirea, plângea şi suspina. În felul acesta şi-a întărit credinţa

în Hristos şi s-a umplut de râvnă împotriva idolilor. Dar nu s-a mulţumit cu atât. De ce? Sufletul omenesc este o taină. Nu s-a mulţumit cu muntele. Ceva ca o scânteie, ca nişte foc, nu-l lăsa să se liniştească. Ce era acest ceva? Era acelaşi ceva care-l chinuia şi pe Sfântul Cosma Etolianul şi îl făcuse să-şi părăsească mănăstirea şi să coboare în societate pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu. Iubirea faţă de fraţi, aceasta îl marcase şi pe Sfântul Mina.

A coborât în lume, unde avea loc o groaznică prigoană împotriva creştinilor. Cu îndrăzneală a stat înaintea ighemonului şi a altor idolatri şi şi-a mărturisit credinţa sa în Hristos. Imediat l-au prins şi l-au supus la chinuri înfricoşătoare. L-au bătut. I-au frecat rănile cu gheme de păr aspru. L-au ars cu fierul înroşit în foc. L-au rănit peste tot trupul, târându-l fără milă deasupra brusturilor.

Astfel fiind rănit, în cele din urmă l-au decapitat. Sfintele sale moaşte le-au luat şi le-au dus în patria sa, în Egipt. Acolo, în timp ce împărăţea marele Constantin, iar Arhiepiscop al Alexandriei era marele Atanasie, a fost zidită prima biserică în cinstea Sfântului Mina. Şi Sfântul făcea minuni.

Biserica Sfântului Mina din Irakleios

Sfântul Mina, iubiţii mei, are o legătură şi cu patria noastră martirică. Ce legătură? Mai întâi pentru că – după cum am spus – s-a retras într-un munte din Asia Mică, aproape de Kiutahia, unul din locurile de neuitat. Acolo, în Kiutahia, erau cinci mii de greci, cu şcoli, cu biserici, cu mitropolit. Au trăit ca sclavi 500 de ani. Apoi a venit o zi frumoasă, în iunie 1921, când patria noastră unită înainta, biruia şi elibera Epirul şi Macedonia. Atunci a înaintat şi în Asia Mică. Oştile greceşti au debarcat în Smirna şi înaintând au ajuns în Kiutahia.

Când am devenit Episcop de Florina, am cunoscut refugiaţi din Kiutahia. Când eram copii mici, de zece ani - îmi spuneau - auzeam clopotele bătând. Vine armata noastră, armata elină! - spuneau şi ieşeau toţi afară ca să-i primească.

Femeile plângeau, copiii plângeau, bătrânii plângeau. Intrase armata noastră cu steagul elin. Era o zi luminoasă şi mare. Nu s-au bucurat însă nici un an şi jumătate de libertate. După un an şi jumătate a venit una dintre cele mai mari nenorociri asupra poporului nostru, o nenorocire pe care eu o consider mai cumplită decât căderea Constantinopolului. S-a spart frontul şi armata elină a fugit. Turcii au înjunghiat, au ucis… Chinuri groaznice au suferit creştinii kiutahioţi. Iată aşadar că patria noastră are o legătură cu Sfântul Mina. De aceea, multe din oraşele ei i-au ridicat biserici şi îl cinstesc. Dacă mergi în Tesalonic în ziua pomenirii lui, este hram la una dintre cele mai frumoase biserici ale lui. Îl sărbătoresc şi marea insulă Creta; în Herakleios este cea mai mare biserică a lui. Îl cinsteşte şi Florina, care are refugiaţi din Kiutahia. Şi alte ţări ortodoxe îl cinstesc pe Sfântul Mina, precum Rusia şi Bulgaria.

Dar şi un alt fapt istoric îl leagă pe Sfântul Mina de dulcea noastră patrie. În 1943, atunci când eram sclavi sub italieni şi germani, patria noastră a suferit multe. Atunci, în timpul celui de-al doilea război mondial, acolo jos, în Africa, a apărut o mare fiară, un soldat neamţ căruia îi spuneau Rommel. Acesta îi urmărea pe englezi şi se apropia să intre în Alexandria. Ar fi cuprins întreaga Africă, ar fi înaintat mai mult, dincolo de Suez. Frică şi groază i-a cuprins pe toţi. Prin urmare, printre altele, mavragoriţii de aici îi urau şi-i spuneau: "Vasta, Rommel!". De ce? Voiau să învingă Rommel, pentru a scumpi alimentele şi ei să se îmbogăţească, ticăloşii şi atot-ticăloşii.

Ce fiară este omul şi ce ispită sunt arginţii! Iar în timp ce aceştia se rugau aşa, Dumnezeu nu i-a ascultat; i-a ascultat pe ceilalţi. Şi ce s-a întâmplat? Rommel a fost învins şi a fost învins de o brigadă elină, de 6700 de elini! Aceştia, după ocupaţie, au plecat din Elada. S-au urcat în corăbii şi s-au dus în Alexandria. Când au ajuns acolo, Alexandria plângea. "Au venit elinii, ziceau, vom învinge!"... Aceştia au alcătuit o brigadă de zece mii de bărbaţi. Şi au înaintat, au înaintat până au ajuns în munţi, la cca.100 km în vestul Alexandriei. Acolo, stop! I-a oprit Rommel. Şi a avut loc o bătălie, o bătălie puternică, într-un loc căruia îi spuneau în arabă "El Alamein". "El Alamein" înseamnă "locul lui Mina", deoarece în acea parte este o biserică veche a Sfântului Mina. A rămas istoric acest sat litoral al Egiptului, care după cum am spus la început, este locul unde s-a născut Sfântul Mina. Acolo elinii au dat bătălia. Şi-au făcut cruce, au cântat "Apărătoare Doamnă", s-au luptat şi l-au învins pe Rommel. Englezii au recunoscut că împreună-autor al acestei biruinţe era şi Sfântul Mina şi au zidit o biserică nouă acolo, la El Alemein, în Africa. Deoarece acolo, pentru prima dată, s-a rupt axa. În acea noapte, Sfântul Mina a ieşit din bisericuţa sa şi călare pe calul său alb, în fruntea soldaţilor şi a demnitarilor elini, a nimicit puterile întunericului şi ale păcatului.

Iubiţii mei! Să-l imităm şi noi pe Sfântul Mina. După cum el prin cuvântul său, prin exemplul său, prin viaţa sa ascetică, dar şi prin jertfa şi prin sângele său a întărit credinţa în Hristos, aşa şi noi, să fim gata de luptă. Ne aflăm într-o epocă în care conduce cineva mai rău decât Rommel. Ne aflăm într-o epocă a Satanei şi trebuie să aşteptăm multe răutăţi. Să devenim o altă brigadă, având ca armă atotputernică rugăciunea. ***Prin rugăciunile Sfântului Mina, Dumnezeu să ne miluiască! Amin.***

(Omilie a Mitropolitului de Florina, Părintele Augustin Kandiotul, în Sfânta Biserică a Sfântului Panteleimon din Florina, vineri, 10.11.1989, în ajunul sărbătorii la Vecernie)

(traducere din elină de monahul Leontie)

Părintele Ciprian Negreanu (Cluj) – Predică la praznicul Sfântului mare mucenic Mina (2009)

Părintele Ciprian Negreanu: "Durerea Sfântului mare mucenic Mina este că omul nu dă lui Dumnezeu ce I se cuvine lui Dumnezeu" (11 noiembrie):

https://www.academia.edu/109049458/P%C4%83rintele_Ciprian_Negreanu_Durerea_Sf%C3%A2ntului_mare_mucenic_Mina_este_c%C4%83_omul_nu_d%C4%83_lui_Dumnezeu_ce_I_se_cuvine_lui_Dumnezeu_11_noiembrie_

https://archive.org/details/durerea-sf.-muc.-mina

****

În această zi, a Sfântului mare mucenic Mina, a cărui Sfântă Evanghelie aţi auzit-o prima, adică a mucenicului, a celor care dau mărturie lui Dumnezeu, a celora care mărturisesc neruşinându-se de lume. El nu s-a ruşinat de oştirile întregi, din rândul cărora a făcut parte, nu s-a ruşinat de faţa generalilor, împăraţilor, acelui amfiteatru plin de oameni care slujeau zeii şi el care nu s-a ruşinat să meargă în faţa lor şi să le spună că greşesc, că nu acestora trebuie să li se închine. Nu s-a ruşinat că a fost dezbrăcat, lovit, bătut, rănit în faţa lor, batjocorit.

Dar şi de alt lucru aş vrea să atrag atenţia din viaţa Sfântului mare mucenic Mina. Noi îl cunoaştem pe Sfântul mare mucenic Mina ca un găsitor al lucrurilor pierdute, ca un judecător al nedreptăţilor care ni se întâmplă şi nimeni nu poate să zică, nu am auzit om care să zică cu adevărat că totul e numai o

vorbă în vânt, faptul că el chiar ajută şi că chiar sare în ajutorul omului. Cu grăbire vine şi cine cu osârdie s-a rugat lui vreodată, nu se poate să nu fi simţit lucrarea lui şi sunt ale căror nenumărate lucruri pierdute, furate cine ştie în ce condiţii şi care în mod obişnuit, în mod normal, nicicând nu se mai puteau întoarce la tine, dar prin puterea şi prin rugăciunea lui, s-au întors multora.

Dar mai mult decât atât aş zice, ***aş atrage atenţia asupra unor lucrări din viaţa lui care arată că de fapt acest talant al lui, de a face dreptate - de un lucru dacă este al tău, al tău să fie şi dacă ţi s-a luat, să ţi se aducă înapoi - această durere a lui pentru nedreptăţile şi pentru toate batjocoririle pe care le fac oamenii - răutăţile unii cu alţii şi faptul că sunt lupi unii cu alţii - această durere a lui pentru starea aceasta a omului de fapt porneşte de altundeva.*** Nu este numai aşa, o durere a lui pentru ce se întâmplă în lume şi că ar vrea să fie altă lume.

Şi aş avea un exemplu şi în lucrarea aceluia - Eutropie îmi pare că se chema - care a promis să dea lui Dumnezeu un vas de argint şi şi-a făcut şi el un vas de argint şi pe corabie fiind şi venind să aducă darul său în Biserica lui Dumnezeu, a văzut că vasul de argint care era închinat într-un fel Sfântului Mina.. dar până la urmă lui Dumnezeu, că Sfântul Mina nu pentru ale sale se lupta şi nu pe ale sale le cinsteşte, ci pe Dumnezeu, prin viaţa sa. Dacă viaţa sa şi-a pus-o pentru Dumnezeu, dacă orgoliul său, dacă părerea de sine, dacă toate le-a pus pentru Dumnezeu şi ale sale le-a socotit gunoi şi până şi trupul său l-a socotit gunoi de dragul lui Dumnezeu, cu atât mai mult acel vas de argint, nu pentru sine se ostenea el, că nu are nevoie sfântul de vase de argint, nici să se laude. Dacă atunci nu a avut nevoie să se laude, nici acum nu are nevoie. Ci osteneala lui era pentru Dumnezeu. Şi dacă acel om hotărâse ca vasul - acela, primul pe care îl făcuse - să fie dat lui Dumnezeu, iar al doilea care i s-a făcut să îl aibă pentru sine şi văzând el că vasul pentru Dumnezeu era mai frumos decât vasul pentru sine, a hotărât el pe corabie să se folosească, să ia el vasul cel bun şi vasul cel mai rău să îl dea Bisericii, chiar dacă ele erau asemănătoare ca tiparul după care erau făcute. Şi de aici… ştiţi întâmplarea, când unul dintre slujbaşii săi, aducându-i în vasul acela care era închinat lui Dumnezeu, aducându-i ceva - vin sau ceva să bea - acela a fost luat de mare, a fost ridicat şi aruncat peste bord. Şi a coborât în mare cu vasul acela în mâini şi l-au găsit mai apoi pe mal umblând cu vasul acela ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Deci îl purtase Dumnezeu prin mijlocul mării şi-l adusese acolo la malul mării pe acel slujbaş şi s-a cutremurat bogatul şi a zis: «Da, acestea s-au întâmplat toate pentru că acest vas este al lui Dumnezeu şi al Sfântului Mina, nu este al meu.» Ca şi cum am auzi cuvântul: «Să dăm ce este al lui Dumnezeu, lui Dumnezeu, iar Cezarului, ce e al Cezarului» (după putere şi nevoile noastre, ce este al nostru).

Şi cumva din întâmplarea asta parcă vedem sorgintea, vedem izvorul de unde a plecat această dorinţă de dreptate sau de unde cumva izvorăşte această durere pentru cei năpăstuiţi, pentru cei cărora li s-a luat ce li se cuvenea - li s-a luat munca lor, li s-a luat osteneala lor, li s-a luat puţinul lor la care nădăjduiau şi pe care îl aveau ca ajutor.

Şi de ce cu grăbire sare în ajutor: pentru că, de fapt, Sfântul mare mucenic Mina sare în ajutorul sufletului omenesc în primul rând şi înainte de toate atunci când sufletul omenesc nu dă lui Dumnezeu ce I se cuvine, ci dă lumii, dă sieşi, dă celorlalţi, dă oricui, ceea ce s-ar cuveni lui Dumnezeu - primul loc.
Cred că mai mare durere decât aceasta nu este a Sfântului mare mucenic Mina. Nu este durerea în primul rând a lipsurilor noastre (ceea ce nu îl lasă indiferent, cu siguranţă este şi această durere) dar mult mai mare este durerea că omul nu dă lui Dumnezeu ce I se cuvine lui Dumnezeu.

Cred că dacă ne-am obişnuit să îl rugăm şi să îl chemăm pe Sfântul mare mucenic Mina la toate acestea (că ţi-a lipsit un curs - roagă-te că-l vei găsi, ţi-a căzut inelul de pe deget - roagă-te că-l vei dobândi de la Sfântul Mina, ţi-ai pierdut actele - roagă-te că le vei dobândi), ***cred că putem să îl chemăm în rugăciuni atunci când simţim că rugăciunea care este închinată lui Dumnezeu, de fapt este tot dată lumii din (mâinile) şi învârtoşarea noastră şi împietrirea inimii noastre şi nu o dăm lui Dumnezeu cum se cuvine; ca în ziua pe care am trăit-o şi în care Dumnezeu ne-a hrănit şi ne-a ţinut pe mâinile sale, nu Îi mulţumim pentru că ne-a (hrănit) şi pentru binefacerile sale, ci ne mulţumim nouă şi ne aducem nouă osanale seară de seară prin mândria şi părerea de sine pe care ne-o constatăm (când ne privim în oglindă sau prin nevoinţa duhovnicească) .. şi multe, multe alte nedreptăţi. Şi acestea sunt mai mari nedreptăţi decât celelalte.***

Hoţii şi şmecherii care ne fură sunt mici copii faţă de noi în cele duhovniceşti. Noi în cele duhovniceşti suntem hoţi şi tâlhari şi furi … acolo ne furăm sufletul. Acolo sufletul nostru este însetat. Că noi zicem: «Iată, acum mi-a luat tot şi sunt flămând! Iată, mi-a luat puţinul pe care îl aveam şi acum sunt însetat». Dar cu grăbire ne aduce Dumnezeu altul şi dacă nu, ne aduce Sfântul mare mucenic Mina înapoi ceea ce am pierdut. Însetaţi şi flămânzi şi goi şi pustii şi afară şi în frig şi bolnavi, şi nu ne lasă mult timp şi cu grăbire ne ridică. Dar sufletul rămâne neîncetat în această boală, sufletul rămâne neîncetat în această închisoare, sufletul rămâne neîncetat flămând, sufletul rămâne neîncetat însetat, iar râvna şi durerea Sfântului Mina nu cred că se poate spune în cuvinte pentru durerea aceasta a omului că nu i se dă[ruieşte] şi nu dă[ruieşte] lui Dumnezeu - şi sieşi până la urmă, că pe sine se întăreşte dând lui Dumnezeu, că nu-I trebuie lui Dumnezeu până la urmă. Că pe Dumnezeu slăvindu-L, sufletul tău îl cinsteşti, că pe Dumnezeu înălţându-L, pe tine te aşezi pe piatra cea tare.

Şi cred că aceasta este mai mare, mai mare lucru şi rânduiala pe care le face Sfântul mare mucenic Mina. Şi când vedeţi că ne furăm pălăria şi căciula fiecăruia (noi înşine ne furăm şi nu ne facem rânduiala cum trebuie şi la Liturghie suntem cu gândul în alte părţi şi la slujbe, la rugăciune, facem altceva sau nici măcar nu dăm rugăciunea ce I se cuvine lui Dumnezeu, nici măcar puţinul acela pe care trebuie să îl dăm), când vedem toate acestea, săriţi cu grăbire şi cereţi ajutorul Sfântului Mina! Cum aţi văzut că vine cu grăbire Sfântul Mina în ajutor la tot felul de lucruri pierdute, să nu credeţi cumva că nu o să vină acum, când îi cereţi pentru altceva, pentru lucrurile acestea şi mai bune pentru suflet. Încercaţi!

Dumnezeu să ne ajute şi să ne întărească!

IPS Teodosie, arhiepiscopul Tomisului - Predică la Duminica a XXV-a după Rusalii - Sfântul mare mucenic Mina

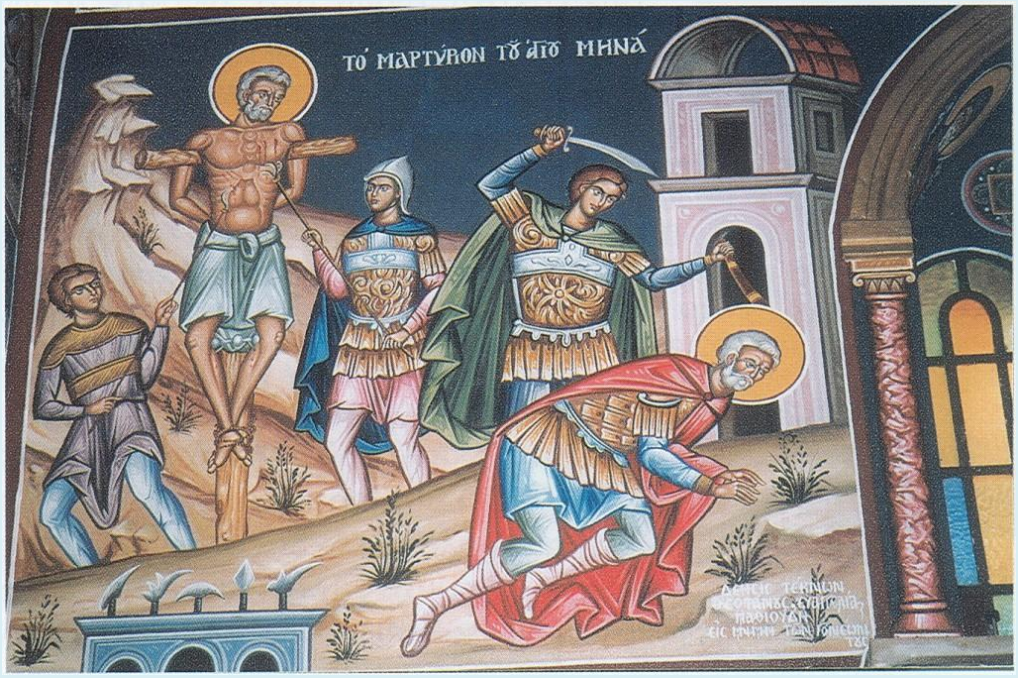

[...]

Este mult mai uşor să înţelegem şi noi Sfânta Evanghelie de astăzi, istorisind pe cel ce a făcut asemenea samarineanului, istorisind viaţa sfântului ocrotitor al acestei biserici, Sfântul Mina.

În viaţa Sfântului Mina şi în pătimirile sale, găsim şi pe omul bolnav, pe cel căzut între tâlhari, căzut în chinuri, dar şi pe Cel ce salvează pe oamenii căzuţi între tâlhari. Mântuitorul nu a vorbit de nişte tâlhari dintre oameni, ci a vorbit de tâlharii cei nevăzuţi. Tâlharii cei nevăzuţi sunt mai răi decât cei văzuţi. Tâlharii cei nevăzuţi sunt demonii. Ce tâlhăresc aceştia, ce fură aceştia? Aceştia ne fură sufletele, aceştia ne fură dulceaţa rugăciunii, aceştia ne fură darul milosteniei, ne îndeamnă pe noi să ne alintăm şi să ne dezmierdăm în viaţa aceasta, spunând: „Ia ce vezi, nu te gândi la ce nu vezi! Ia ce ai, acum în faţă, nu te gândi la altceva, mai departe!”.

De aceea, toţi auzim cuvântul Evangheliei, dar numai unii oameni pun cuvântul Evangheliei în inima lor şi păstrează acest cuvânt al Evangheliei ca pe o comoară şi o ţin ascunsă în inima lor şi se hrănesc din această comoară şi când este nevoie, scot din comoara sufletului lor şi hrănesc sufletele altora. Aşa a făcut Sfântul Mina cel mult pătimitor.

Născut din părinţi credincioşi, tatăl său era voievod. Când avea Mina treisprezece ani, tatăl a murit. Mama sa a murit şi ea peste trei ani.

Trebuie să înţelegem că Mina nu s-a născut oricum. Părinţii, după căsătorie au aşteptat o vreme şi nu au putut să aibă copii. Atunci, mama s-a dus la biserică, s-a închinat la Maica Domnului şi i-a spus: „Maica Domnului, iată, mă uit la atâţia copii care vin înaintea Fiului tău! (se uita cum se împărtăşeau copiii)" A plâns către Maica Domnului: „Fiul tău este cel mai bun fiu. Aş vrea să am şi eu fiu şi să-l cresc în legea Fiului tău!" Aşa s-a rugat cu lacrimi şi aştepta un răspuns. De la icoana Maicii Domnului, a venit un cuvânt: „Amin!" A înţeles că Maica Domnului i-a ascultat rugăciunea. S-a dus şi a spus soţului ei cum s-a rugat şi ce a auzit. De aici de la „Amin", vine şi numele Sfântului Mina, de la cuvântul auzit de la Maică.

Apoi, a mai avut un băiat şi o fată, dar primul copil, din pruncie se arăta doritor de Dumnezeu, înţelept şi luminat la suflet. Atunci, când părinţii au murit, a gândit că părinţii săi adevăraţi sunt în cer. Îi vorbise mama de Maica Domnului care e mama cea mai bună, de Fiul său şi de Părintele Ceresc şi a gândit: „La cine să alerge? Cui să ceară sfatul? Cine să îl ajute?" Cel mai mult a nădăjduit în ajutorul de sus, de la Maica tuturor din ceruri, de la Maica Domnului şi de la Tatăl tuturor, de la Părintele Ceresc. Pentru că tatăl său a fost voievod şi încă de când trăia îl învăţa pe copilul său cum să mânuiască armele, Mina a gândit să fie şi el soldat şi a fost aşezat şi voievod în locul tatălui său.

Împăratul Diocleţian a dat porunci foarte aspre. A cerut ca toţi creştinii care nu se închină zeilor,care nu jertfesc zeilor să fie daţi la moarte. Atunci, Mina a fugit din cetatea sa, din dregătoria sa, auzind această poruncă. Fusese mai multă linişte până atunci. A fugit în munţi. Acolo, s-a rugat lui Dumnezeu să îi dea puterea de a cunoaşte adevărul cel curat, să îi dea puterea să lupte cu toate ispitele timpului, să-i dea puterea să înţeleagă ce trebuie să facă în vreme de primejdie. Aşa se mângâia cu locul cel pustiu unde se ruga şi postea şi Dumnezeu îi venea în ajutor. Atunci, când s-a pornit prigoană mare, în locul unde el fusese voievod şi în toate părţile creştineşti din îndemnul Duhului Sfânt, Mina a ieşit din pustiu şi s-a dus să lupte împotriva necredincioşilor şi să aducă lumină în mijlocul poporului cel credincios, să-i întărească în credinţă şi în mărturisirea credinţei.

Împăratul Diocleţian făcea serbări şi a venit şi în părţile acelea şi chema poporul la jertfirea zeilor. Mina s-a suit în locul cel mai înalt al cetăţii de unde putea să fie văzut de toţi. A început să strige: „ Am venit la cei ce nu m-au chemat şi m-am arătat celor ce nu m-au dorit". Striga cu glas mare. Nu ştiau cine e omul acesta. Faţa lui era de ascet. Era, cu adevărat un om care postise, se rugase şi

primise, cu adevărat, de la Dumnezeu mult har şi ajutor. Strică sărbătoarea pentru că glasul său răsuna peste toţi.

Atunci, l-a chemat împăratul şi l-a întrebat: „Cine eşti?”

„Eu sunt robul lui Iisus Hristos,”

„Dar ce vorbe spui?”

I-a spus: „Eu mărturisesc adevărul pentru că vă spun: Iisus Hristos este Împărat al cerului şi al pământului! El ne-a dat viaţă şi El ne ţine în viaţă! De aceea, pe El Îl mărturisesc şi nu aceste lucruri mincinoase pe care le mărturiseşti, tu, Împărate, împreună cu toţi cei dimprejurul tău!”

Atunci, împăratul a întrebat: „Tu, ce credinţă ai?”

El a răspuns: „Eu cred în Iisus Hristos care a murit şi a înviat ca să ne dea nouă viaţă şi El mă întăreşte ce să grăiesc”.

Atunci, împăratul a poruncit să fie bătut pentru că nu mărturisea adevărul. Unul din ostaşi l-a recunoscut şi a zis: „Acesta este Mina, ostaşul care a fost şi voievod, îl recunosc pe el!”

Împăratul a întrebat: „Tu eşti Mina pe care eu te-am pus voievod?”

El a răspuns: “Da, împărate!”

„Mie, nu îmi slujeşti, de mine nu asculţi?”

Mina a răspuns: „Eu aş asculta împărate, dacă şi tu ai asculta de Împăratul împăraţilor care a îngăduit să fii împărat. Dar, nu pot să ascult mai mult de tine decât de Împăratul cel ceresc!”.

Atunci, mai tare l-au bătut, spunând că un singur împărat este, cel al romanilor şi pe acela trebuie să-l cinstească. În felurite chipuri l-au chinuit pe Mina şi îl întrebau: „Nu vrei să trăieşti, să rămâi mai departe în viaţa aceasta, vrei să fii chinuit?

Mina răspundea: „Chinurile nu sunt pentru mine o spaimă, nici nu mă tem de orice prigoană şi chinuire pentru că mă întăreşte Cel ce rămâne cu mine în toate chinurile mele”.

L-au pus în temniţă până a doua zi. Mina a văzut în vedenie cerul deschis şi soldaţi din armata cea cerească cu cununi pe cap şi a auzit un glas care i-a spus: „Iată, dacă vei răbda până la sfârşit şi tu vei deveni ostaş al Împăratului ceresc şi vei primi cununa asemenea acelor soldaţi pe care i-ai văzut”. Mina mai mult s-a întărit.

Fiind scos, iar, din temniţă, împăratul l-a întrebat: “Vrei să îţi dau cinste şi daruri şi să trăieşti în bucurie şi în fericire? Pentru aceasta trebuie să te lepezi de Cel în care crezi şi şi să te închini zeilor noştri şi să le aduci cinste şi tămâiere şi laudă!”

Mina a răspuns: „Niciodată nu mă voi lepăda de Dumnezeul meu! În El am crezut şi cred şi voi crede în Iisus Hristos Care este Fiul Dumnezeului celui viu!”.

Atunci, împăratul a poruncit să fie bătut crunt cu vine de bou şi curgea sângele din trupul său. Dar, Mina zâmbea şi se ruga. Se minunau toţi călăii şi cei dimprejur de puterea lui. Îl întrebau: „Cum te simţi, acum, când sângele ţâşneşte din trupul tău?”

El răspundea: „Mă simt bine pentru că mărturisesc pe Dumnezeu!”

Atunci, a poruncit împăratul, pentru că trupul îi era rănit, să-i fie frecată pielea cu păr aspru, ca să simtă mai mult durerile.

Mina le mulţumea şi le spunea: „Iată, mă dezbrăcaţi de trupul cel pătimitor, ca să rămână sufletul liber! Mă bucur pentru acesta, că voi îmi aduceţi acest dar, ca să mă dezbrac de trupul cel greu”.

Se minunau şi nu înţelegeau ce se întâmplă.

Unul dintre soldaţi i-a spus: „Mina, jertfeşte, o dată, zeilor ca să scapi şi după aceea, te vei întoarce la Dumnezeul tău, pentru că greu te chinuieşti!”

Mina a răspuns: „Niciodată, nici măcar o dată, nu mă voi despărţi de Hristos şi nici măcar o clipă! Ci, cu Hristos am fost, rămân şi voi fi mereu şi de aceea, nu mă tem de aceste chinuri!”

Atunci, a fost şi spânzurat şi rănilor sale li s-a dat foc, ca să simtă durerea şi nici acum nu se tânguia Mina.

Împăratul se minuna şi întreba: „De unde ai atâta puterea aceasta şi cine ţi-a dat ţie, putere să rabzi aşa, că este de neînţeles?”

A răspuns Mina: ”Hristos este cu mine şi El a pătimit şi El a fost chinuit şi El mă întăreşte şi durerile nu le simt pentru bucuria pe care o văd, căci văd bucuria de dincolo de veacul acesta şi cu acea bucurie mă mângâi şi nu mă pot înspăimânta!”

Văzând acestea, împăratul i-a zis: „Te voi trimite să stai două luni la temniţă, să te mai gândeşti ce vrei să trăieşti sau să pătimeşti şi mori?”

Mina i-a răspuns: „Oricât aş sta să mă gândesc, eu gândul, nu îl voi schimba şi acum şi mai târziu!”

Atunci, împăratul a poruncit: „Să se pună pe pământ suliţe şi cârlige ascuţite şi să fie tras trupul lui Mina prin toate acestea”.

I se sfâşia carnea şi el nu se tânguia şi nu striga şi călăii ziceau: „Ce este, oare, cu omul acesta, cum carnea i se rupe, sângele, tot a curs din trupul său şi el nu se tânguie şi se veseleşte!”.

Unul din soldaţi i-a spus împăratului: „Creştinii sunt oameni care nu simt durerea şi ei, oricât ar fi chinuiţi nu li se pare că este greu şi nici nu se plâng de durere!”

I-a spus: „O, împărate, oricât ai vrea, să îl chinuieşti şi pe acesta, dacă este creştin convins, nu îl vei aduce la porunca ta!”.

Atunci i-a spus împăratul: „Mina, te întreb pentru ultima dată: vrei să trăieşti sau să mori?”

El a răspuns: „Viaţa mea este Hristos, căci dacă mor, mă voi uni cu Hristos! De aceea, nu voi putea să mă opresc din mărturisirea lui Hristos! Iată, Dumnezeu ne iubeşte şi în viaţa aceasta şi ne iubeşte mai mult în viaţa viitoare!”

A zis împăratul: „De unde sunt vorbele acestea?”, căci spusese multe învăţături şi a arătat că Dumnezeu este Cel Care, în suferinţă îi întăreşte pe oameni şi în răbdare, oamenii nu se împuţinează, pentru că în răbdare, Dumnezeu este mai aproape de ei. L-a întrebat, împăratul: „De unde ştii toate acestea, atâtea învăţături câte îmi spui, că nu ai învăţat carte?”

Mina i-a răspuns: „Iată, Cel ce ne-a trimis să mărturisim credinţa, ne-a spus să nu ne gândim ce vom răspunde, căci ni se va da nouă în ceasul acela ce să răspundem, pentru că Duhul Sfânt este cu noi şi El ne ajută să răspundem.”

A spus împăratul: „Ştia Hristos al tău că tu vei pătimi?”

A zis Mina: „Cu adevărat, ştia pentru că Acesta este Dumnezeul adevărat care ştie toate şi le ştie şi pe cele trecute şi pe cele viitoare ca pe cele prezente; pentru că înaintea lui Dumnezeu nu există nici o ştirbire în ştiinţă!”.

Atunci, împăratul s-a mâniat şi a hotărât să fie ucis Mina cu sabia. I s-a tăiat capul cu sabia şi a poruncit să fie ars în foc. I s-a pregătit un foc mare şi văzând, că trupul, încă, este întreg. A ars focul trei zile şi trei nopţi după porunca împăratului, dar trupul a rămas întreg.

Sora lui i-a recuperat trupul şi a plecat cu el şi l-a dus şi l-a îngropat în loc de cinste. În locul acesta, unde a fost îngropat Sfântul Mina, mai târziu era un câmp. Un câmp cu nisip, dar care avea şi păşune pe el. Un cioban avea mai multe oi şi un mieluşel al său se îmbolnăvise de râie şi se chinuia rău. Nu ştia e să facă. A ajuns la un loc unde s-a rostogolit şi rostogolindu-se, deodată, l-a văzut că era sănătos. Nu ştia ce se petrece aici. Era şi un izvor de apă în locul acela. Atunci, ciobanul a gândit că mai avea oi bolnave şi miei. Ciobanul a gândit să înmoaie nisip în apa izvorului şi să dea pe blana mieilor şi a oilor care erau cu boală şi toţi s-au vindecat. Aici, era trupul Sfântului Mina şi prin el se făceau minuni şi se vindecau dobitoacele.

Aici, a venit mai târziu, cineva trimis, auzind că acolo este un loc miraculos. Aici a venit fiica împăratului Constantin care era bolnavă. A dat cu nisip înmuiat în apă. S-a simţit mul mai bine şi s-a gândit să doarmă peste noapte în acel loc. Dormind în acel loc, a visat cine era îngropat în locul acela de se făceau vindecări. I-a spus: „Iată, eu sunt Mina care am pătimit pentru Hristos şi m-am rugat pentru toţi creştinii ca ei să aibă credinţă. M-am rugat şi pentru cei bolnavi să aibă sănătate! De voieşti, dă la iveală trupul meu care zace în locul acesta!” Au săpat şi au descoperit trupul Sfântului Mare Mucenic Mina şi l-au dus, mai întâi, la Alexandria.

Acolo a rămas o vreme şi mai târziu, a fost dus la locul său, căci aşa a voit Sfântul Mucenic Mina. După ce s-a iscat prigoană mare în Alexandria şi împrejur, atunci, au luat sfintele moaşte ale Sfântului Mina ca să poată să biruiască pe vrăjmaşi. Atunci, au fost biruiţi vrăjmaşii care erau împotriva creştinilor şi au dorit să aducă sfintele moaşte, să rămână în Alexandria. Dar, voind să le aducă să rămână în Alexandria, cămila pe care se aflau cei care aduceau sfintele moaşte nu a vrut să mai meargă. Atunci, au încercat cu altă cămilă. Nici aceea nu a vrut să meargă. Atunci, i-au spus: „Unde vrei să mergi?” A mers şi nu s-a oprit până la locul unde fusese de la început Sfântul Mina şi acolo, cămila a căzut în genunchi, de parcă s-a închinat şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că l-a putut aduce pe Sfântul Mina la locul unde a dorit.

Minunile pe care le-a făcut Sfântul Mina, după ce sufletul său s-a suit la cer, sunt de necuprins în cuvinte. Unele sunt scrise, altele sunt nescrise. Mulţi oameni care au fost cuprinşi de suferinţe, şi-au găsit vindecarea.

Mulţi oameni asupriţi şi batjocoriţi şi-au găsit dreptatea. Aş aminti aici pe un om care trebuie să meargă la judecată. Avocatul său nu putea să mai meargă. Atunci, omul a plecat să găsească pe cineva şi i-a ieşit în cale un om şi l-a întrebat: „Unde mergi?" „Mă duc la judecată pentru că sunt acuzat şi condamnat pe nedrept şi vreau să îmi apăr demnitatea şi viaţa, că pot fi condamnat la moarte!" Atunci, acela i-a spus: „Şi eu sunt avocat! Dacă vrei, voi merge eu în locul avocatului tău!" A mers omul şi când trebuia să fie judecata, avocatul a vorbit cu judecătorul. Judecătorul l-a proclamat nevinovat. Ar fi vrut să îi mulţumească avocatului, dar s-a făcut nevăzut. Acesta era însuşi Sfântul Mina care l-a scăpat pe cel nevinovat de la pedeapsă.

De aceea, ne rugăm şi cerem mijlocirea Sfântului Mina atunci când suntem în prigoniri, pentru cei ce se află în închisori, pentru cei ce se află în pagube, pentru că şi pe mulţi din cei ce au furat, Sfântul Mina i-a înspăimântat. Li s-a arătat adesea unora care au furat şi le-a spus: „Nu vă temeţi, voi să ţineţi lucrul străin? Dumnezeu este Cel Care vă va pedepsi! Nu veţi pierde numai ce aţi furat, veţi pierde tot ce aveţi". Aşa li s-a arătat Sfântul Mina unor oameni care năpăstuiseră pe alţii şi de aceea, întodeauna când ne rugăm cu credinţă şi cu stăruinţă, cu lacrimi şi cu răbdare, cu dragoste şi cu jertfă şi cerem mijlocirea Sfântului Mina, Sfântul Mina este aproape, lângă noi. Ne îndeamnă să nu ne întristăm şi mai ales, îi înfricoşează pe cei ce ne-au păgubit ca să aducă înapoi lucrul pe care l-au furat.

Iubiţi credincioşi, Sfântul mare mina este apărător al credinţei, apărător al demnităţii noastre, apărător înaintea lui Dumnezeu pentru cei ce sunt chinuiţi, nedreptăţiţi, ocărâţi şi el ajută pe oameni în toate împrejurările.

Sunt momente când trebuie să mărturisim şi Dumnezeu îngăduie chinul care vine asupra noastră şi nu trebuie să cerem să treacă suferinţa de fiecare dată. Trebuie să cerem Sfântului Mina să ne dea putere în suferinţă, pentru că suferinţa ne curăţeşte, suferinţa eliberează sufletul, suferinţa este cea care ne apără credinţa. Omul care are de toate, de multe ori, uită de Dumnezeu. Când îi este bine, i se pare că toate sunt ale lui şi i se cuvin. De aceea, dacă cereţi lui Dumnezeu şi uneori, nu primiţi răspuns, nu însemnează că Dumnezeu nu aude şi nu primeşte rugăciunea noastră. Acel necaz, acea boală acea nedreptate, acea suferinţă este spre lămurirea credinţei noastre şi spre întărirea dragostei noastre. Dragostea în jertfă se probează. Atunci, îl cunoşti pe om, când îi este greu. De cârteşte, este un om mic şi slab. De mulţumeşte lui Dumnezeu, este demn, credincios şi virtuos.

De aceea, Sfântul Mina nu ne ajută doar să descoperim pagubele, să învingem unele greutăţi, ci ne ajută să ne purtăm crucea noastră. El a purtat crucea. Dumnezeu l-a lăsat să pătimească şi a pătimit atât de mult şi atât de greu, dar nici o clipă nu s-a îndoit şi nu s-a înspăimântat. Când eşti cu Dumnezeu în suflet, pe buze este rugăciunea care stăruieşte în a chema harul şi ajutorul lui Dumnezeu, când inima este deschisă spre lauda pe care trebuie să o aducă lui Dumnezeu şi spre iertarea şi facerea de bine faţă de semeni, atunci, cu adevărat, suntem şi în comuniune cu Sfântul Mina. Astăzi, noi înţelegem că nu cel ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl învaţă cu mintea este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Ci, cel ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi aduce rod înaintea lui Dumnezeu prin răbdare, prin iertare, prin fapte bune, prin milostenie, prin ajutorarea semenilor în toate felurile, acela împlineşte, cu adevărat, voia lui Dumnezeu. Să înţelegem din Sfânta Evanghelie de astăzi cine este aproapele nostru.

Sfântul Mina, după ce Mântuitorul ne-a învăţat prin pilda din Evanghelie cine e aproapele nostru, exemplifică cine e aproapele său prin mărturisea credinţei sale că el a venit să apere credinţa. Prin credinţa mărturisită de el şi prin chinurile îndurate de el, mulţi păgâni au crezut în Hristos şi creştinii nu au mai fost atât de persecutaţi.

De aceea, Sfântul Mina este cel care deschide calea spre libertate. Împăratului Constantin care a devenit atât de credincios. Sfântul Mina i-a vindecat fiica, încât prin credinţa sa împreună cu mama Elena au devenit apostoli în mijlocul păgânismului. Pe mulţi păgâni i-a adus la credinţă. Credinţa noastră de astăzi, deşi creştină, uneori, este lipsită de roade. Sfântul mare mucenic Mina ne îndeamnă să avem roade al credinţei. Roadele credinţei vin prin lacrimi de căinţă, prin răbdarea până la capăt, prin jertfirea vieţii noastre.

De aceea, să ne rugăm Sfântului mare mucenic Mina şi să-i zicem: „Sfinte mare mucenice al lui Hristos, care pe pământ ai pătimit şi ai mărturisit, iar în ceruri Îl priveşti pe Hristos şi te rogi ca să primească rugăciunile şi cererile noastre, roagă-te şi acum pentru noi, când suntem în suferinţă, în pagubă, în îndoială, în primejdie şi în orice necaz, nevoie şi strâmtorare şi ne dăruieşte întărire în credinţă, pace în suflet, dragoste în inimă şi ne ajută şi pe noi să fim următori mărturisirii tale, ca să ne sălăşluim acolo unde Mântuitorul ne-a pregătit loc, în Împărăţia cea cerească! Amin!”

Sfântul mare mucenic Mina – "samarineanul milostiv" până la mucenicie

Mâine Biserica îl prăznuieşte pe Sfântul mare mucenic Mina, care a trăit şi pătimit în vremea prigoanelor împotriva creştinilor. Porunca împărătească fiind dată ca acei creştini care nu se închină idolilor să fie munciţi şi omorâţi, ***Mina îşi lasă slujba ostăşească şi se duce în pustie, curăţindu-se cu postul şi rugăciunea. După mulţi ani de nevoinţă, văzând cu duhul pregătirile hulitoare din cetate şi aprinzându-se de râvna după Dumnezeu, Mina se arătă în mijlocul unui mare praznic idolesc pentru a mărturisi credinţa sa în Domnul Hristos în faţa tuturor închinătorilor la idoli şi a primi cununa de mucenic.***

Prin pilda vieţii sale, Sfântul mare mucenic Mina ne arată, în primul rând, că pentru a ne putea închina Domnului în duh şi adevăr trebuie să fim dispuşi să renunţăm la toate cele care ne ţin împătimiţi de duhul ucigaş al lumii: "Domnul a împărăţit, să se mânie popoarele. Dacă împăraţii voştri se mânie asupra lui Hristos şi asupra creştinilor care mărturisesc numele Lui, ce-mi pasă mie? Eu de acea mânie nu ţin seama, fiind rob al Hristosului meu. Numai de aceasta am grijă, ca să petrec în mărturisirea Preasfântului Său Nume până la moarte şi să mă îndulcesc de dragostea Lui, de care cine mă va putea despărţi? Necazul sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foamea, sau nevoia, sau sabia? Nimic nu mă va despărţi pe mine de dragostea lui Hristos!", a mărturisit mucenicul.

Cu inima aprinsă de dragostea lui Dumnezeu, Sfântul Mina nu mai putea să se liniştească în pustie. ***"O inimă milostivă arde de dragoste pentru toată zidirea, pentru oameni, pentru păsări, pentru dobitoace, pentru draci şi pentru toată făptura"[Sfântul Isaac Sirul].***

Precum samarineanul milostiv, Sfântul Mina părăseşte pustia pentru a tămădui rănile sufleteşti ale oamenilor care zăceau în inconştienţa închinării la idoli, aducându-le mărturisirea credinţei sale curate drept alifie pentru vindecarea orbirii duhovniceşti: "Venit-am către cei ce nu mă caută pe mine, arătatu-m-am celor ce nu întrebau de mine. (…) Iar acum auzind de praznicul vostru cel necurat, am râvnit după Dumnezeul meu şi am venit să mustru orbirea voastră şi să mărturisesc pe Unul, adevăratul Dumnezeu, Care a zidit cerul şi pământul cu cuvântul Său şi ţine toată lumea".

Mai mult decât atât, atunci când alături de tine oamenii sunt tăiaţi cu fierăstrăul, ai datoria să urli cât te ţine coşul pieptului, după cum spune părintele Nicolae Steinhardt. Fraţii săi întru Hristos sufereau torturi groaznice în acest timp de prigoană, iar Sfântul Mina vine să strige adevărul în faţa tuturor şi să sufere alături de ei.

Sfântul Vasile cel mare spunea într-o scrisoare adresată unor fraţi creştini prigoniţi că ar vrea să zboare până la ei ca să pătimească împreună. ***"Să-mi fie mie ca pentru adevăr să pătimesc şi din legăturile trupeşti să mă dezleg; pentru că aceasta de multă vreme o doresc", răspundea, cu altă ocazie, Sfântul Vasile celui care-l ameninţa cu moartea.***

Chiar dacă suntem hotărâţi să suferim pentru Hristos, jertfa noastră nu poate fi primită decât dacă am fost chemaţi de Dumnezeu, care ne va da harul Său, dobândind dragostea care le rabdă pe toate, fără de care nu vom rezista încercărilor abătute asupra noastră.

„Întâlnim uneori oameni care doresc să sufere pentru Hristos, dar dacă n-avem harul în însuşi trupul nostru, n-am putea suporta suferinţele muceniciei. De aceea nu trebuie să ne angajăm cu îndrăzneală într-o asemenea ispravă. Dacă însă Domnul ne cheamă la ea, atunci trebuie să-i cerem ajutorul şi El ni-l va da", ne învaţă părintele Sofronie Saharov.

Simpla noastră râvnă omenească, oricât de mare, nu ne va feri de cădere, după cum nici Petru – pe care nu-l putem întrece în iubirea sa pentru Hristos [Sfântul Vasile cel Mare] -, nu a mărturisit că este ucenic al Său, atunci când a fost încercat.

Mucenicii ne învaţă jertfa ca modalitate autentică de a fi milostivi până la capăt. Să ne jertfim şi noi aproapelui şi să nu ne mulţumim cu redistribuirea prisosului nostru. Ei ne mai învaţă să nu facem compromisuri. Nici măcar să ne prefacem că jertfim idolilor! Dacă reuşim suntem cu un picior pe pragul uşii celei strâmte, poate chiar un pas mai încolo…

Valeriu R. Bob - Sfântul mare mucenic Mina, făcătorul de minuni

Motto :
"Pe mucenicul Mina nu-l cunoaşte nimeni,
dar l-am văzut toţi, căci ni s-a arătat, în vis sau aievea,
pe pământ, în aer şi pe apă, noaptea sau ziua,
tuturor celor care l-am chemat în ajutor" – avva Dorotei.

Astfel reliefa, cu aproape un veac în urmă, cuviosul Dorotei, stareţ al schitului atonit Prodromu, minunată personalitate şi tulburătoarea omniprezenţă a mucenicului Mina între creştinii de ieri şi de azi ….

De la începutul drumului nostru pe urmele acestui soare al Bisericii, se cuvine să observăm - ca şi o încununare a cuvântului avvei Dorotei - supranumele cu care a fost elogiat, cinstit de către creştini: Făcătorul de minuni.

Multitudinea situaţiilor în care Sfântul Mina a intervenit - lămuririle minunate, vieţile salvate, bolile tămăduite, pagubele recuperate, procesele câştigate, familiile întemeiate, s.a. - nu poate fi amintită decât cu o firească discreţie …. poate chiar cu sfială … potrivită nouă, celor care îndrăznim să păşim pe drumul acesta atât de delicat şi tainic, al unei raze din Soare, al unei făclii cereşti, trimise să lumineze şi să înmiresmeze sufletele şi vieţile noastre.

Totuşi, spre lauda Celui care străluceşte în sfinţii Săi, o să încercăm să parcurgem drumul vieţii sale, de la naşterea binecuvântată până în ziua de azi,

rămânând, ca o datorie de suflet, celor care vor trăi peste veacuri, după noi, să descopere în continuare, minunata lucrare a mucenicului pururea făcător de minuni.

Viaţa şi martiriul

Despre viaţa Sfântului Mina, principalele date ne sunt oferite de sinaxarul egiptean. ***Mama sa, Euphemia nu avea nici un copil. Într-o zi s-a dus la biserica din Attrib, cu ocazia unei sărbători închinate Maicii Domnului. Acolo, văzând părinţii cu copiii lângă ei, frumos îmbrăcaţi, de sărbătoare, ea s-a întristat, a suspinat şi a lăcrimat îngenunchind în faţa icoanei Sfintei Fecioare Maria. S-a rugat fierbinte să mijlocească în faţa iubitului ei Fiu ca să-i dăruiască şi ei un copilaş. Atunci, o voce s-a auzit dinspre icoană, spunând "Amen". S-a bucurat nespus, înţelegând că Domnul şi Maica Sa îi auziseră rugăciunile. Întorcându-se acasă, i-a povestit soţului ei (Eudoxius) cele întâmplate iar el a zis: "Fie voia Domnului".***

Domnul, Iubitorul de oameni, le-a dăruit un copilaş, un băieţel pe care l-au numit Mena (Mina), după cuvântul "Amen" pe care îl auzise mama în faţa icoanei. Mai târziu, fericiţii părinţi au mai avut un fiu şi o fiică.

Sfântul Mina a crescut într-o atmosferă creştină, beneficiind de o educaţie aleasă - părinţii săi erau înstăriţi, tatăl fiind guvernator militar. Când Mina avea 11 ani, tatăl său, fiind deja la o frumoasă vârstă, s-a mutat la cele veşnice iar mama sa i-a urmat trei ani mai târziu. ***Rămânând fără părinţi, Sfântul Mina şi-a închinat viaţa rugăciunii, postului, alergând cu bună nădejde către Părintele Ceresc, Ocrotitorul orfanilor şi Proniatorul celor ce-L iubesc.***

Cu timpul, datorită preţuirii pe care toţi o aveau faţă de el, Sfântul Mina a fost numit în înaltul post pe care-l ocupase tatăl său, conducând cu dreptate şi iubire de semeni, fiind preţuit şi cinstit de către toţi cei care îl cunoşteau.

Când împăratul Diocleţian a renunţat la creştinism şi a ordonat adorarea idolilor, mulţi creştini au preferat să primească martiriul în numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Sfântul şi-a părăsit poziţia şi s-a retras în deşert unde a rămas pentru o perioadă de cinci ani, cinstindu-L şi iubindu-L pe Dumnezeu din toată inima sa.

Într-una din zile, a văzut cerurile deschizându-se şi mucenicii purtând cununi minunate. A auzit o voce zicând: "Tot cel ce se osteneşte pentru numele Domnului Iisus vă primi astfel de cununi".

Atunci, Sfântul s-a întors în oraşul pe care îl guvernase, mărturisind numele Domnului Iisus Hristos. Ştiind că aparţine unei familii nobile, concetăţenii săi l-au sfătuit să se îndepărteze de credinţa lui, promiţându-i daruri şi măriri. Sfântul Mina nu s-a răzgândit iar guvernatorul oraşului a hotărât să fie torturat, însă Sfântul a rezistat vitejeşte torturilor. Atunci guvernatorul a ordonat să-i fie tăiat capul, să i se arunce trupul în flăcări, iar cenuşa să fie împrăştiată în vânt.

Trupul i-a rămas în foc timp de trei zile şi trei nopţi, dar nu a suferit stricăciuni. După trei zile, sora Sfântului a reuşit să-i ia trupul de acolo, dând soldaţilor o mulţime de bani. L-a înfăşurat într-un veşmânt şi intenţiona să îl ducă în Alexandria, după cum o sfătuise înainte chiar fratele ei; având trupul mucenicesc cu ea, s-a îmbarcat pe una dintre corăbiile ce mergeau spre Alexandria.

În timpul călătoriei, nişte sălbăticiuni ale mării au apărut din adâncuri şi au atacat călătorii de pe vas; aceştia erau îngroziţi şi strigau cu frică mare. Sora Sfântului s-a rugat Domnului şi a cerut mijlocirea, ajutorul fratelui ei - ca urmare, din trupul Sfântului au ieşit flăcări care au ars feţele sălbăticiunilor. Acestea s-au scufundat cu repeziciune, iar când au reapărut, flăcările le-au ars încă o dată; după aceasta s-au scufundat definitiv.

Când corabia a intrat în port, locuitorii din Alexandria, în frunte cu Patriarhul Atanasie cel Mare, i-au ieşit în întâmpinare: au purtat trupul sfânt cu înfiorare, l-au îmbrăcat în veşminte scumpe şi l-au aşezat în biserică, spre cinstire şi închinare.

După ce perioada persecuţiilor s-a încheiat, îngerul Domnului i-a apărut patriarhului şi i-a spus că voia Domnului era să aşeze trupul Sfântului Mina pe o cămilă şi să îl scoată afară din oraş fără ca cineva să îl călăuzească; trebuia doar să urmărească de la distanţă cămila până când aceasta se va opri în locul hotărât de Domnul. Au mers aşa cu toţii până când au ajuns într-un loc numit Lacul Bayad din regiunea Marriot. Acolo, ei au auzit o voce zicând: "Acesta este locul unde Domnul doreşte să se odihnească trupul iubitului său Mina". Astfel, au coborât corpul şi l-au pus într-un sicriu pe care l-au aşezat într-o grădină frumoasă iar apoi multe minuni s-au întâmplat cu mijlocirea mucenicului.

După o vreme, locuitorii din Pentapolis s-au ridicat împotriva oraşelor din jurul Alexandriei. Oamenii se pregăteau să îi înfrunte pe barbari şi guvernatorul a hotărât să ia trupul Sfântului cu ei, ca un puternic ocrotitor. A luat trupul în ascuns şi cu binecuvântările Sfântului, i-a biruit pe barbari şi s-a reîntors victorios.

Guvernatorul, bucuros şi recunoscător, s-a gândit să nu înapoieze trupul Sfântului la locul de unde îl luase, vroind să îl ducă în Alexandria şi să îl pună într-un loc de cinstire şi închinare. Pe drumul de întoarcere a trecut prin zona Lacului Bayad, locul de unde luase trupul Sfântului Mina. Acolo, cămila care purta sfântul trup a îngenunchiat şi nu a mai vrut să se mişte, chiar în pofida câtorva lovituri primite. Atunci, au mutat trupul pe o altă cămilă, dar nici aceasta nu a vrut să plece din loc. În cele din urmă, guvernatorul şi cei care îl însoţeau au înţeles că aceasta este voinţa Domnului şi au făcut un sicriu din lemn de esenţă tare, în care au pus sicriul de argint.

Apoi, au aşezat sicriul la locul său şi cerând binecuvântarea Sfântului Mina s-au reîntors în Alexandria.

Descoperirea minunată a sfintelor moaşte

Atunci când Domnul a dorit să dezvăluie locul unde era trupul Sfântului Mina, a făcut-o după cum urmează: ***În acele locuri, se afla un păstor care avea un miel bolnav de râie; într-una din zile, acest miel a alunecat într-o fântână, un puţ aflat lângă locul unde era îngropat trupul Sfântului Mina. Ieşind din apă, mielul s-a rostogolit prin nisipul din acel loc şi s-a vindecat pe loc. Păstorul, uimit, a început să ia din nisip, să îl amestece cu apă şi să ungă cu el orice miel bolnav şi acesta se vindeca imediat.***

Vestea miracolelor s-a răspândit cu repeziciune în Imperiul Bizantin, până când a auzit şi împăratul Constantinopolului (se pare că este vorba de însuşi Sfântul Constantin). Acesta, avea o singură fată care era bolnavă de lepră.

Împăratul a trimis-o la locul unde era trupul Sfântului Mina ca să afle de la acel păstor cum se petreceau minunile. Discutând cu acesta, fata a luat nisip, l-a umezit cu apă şi s-a frecat pe trup, dormind peste noapte în acel loc. În timpul somnului ea l-a văzut pe Sfântul Mina care i-a zis: "Trezeşte-te devreme şi sapă în acest loc şi vei găsi trupul meu".

Când s-a trezit, fata era vindecată şi începând să sape, a găsit trupul Sfântului. Degrabă, a trimis vorbă tatălui ei despre cele întâmplate. Acesta s-a bucurat nespus, mulţumind şi aducându-I laude lui Dumnezeu. În semn de recunoştinţă şi nu numai, împăratul a dat bani şi a trimis oameni, care au construit o biserică în acel loc, în cinstea slăvitului mucenic Mina.

Mai târziu, în timpul domniei împăraţilor romani Arcadius şi Honorius, aceştia au hotărât construirea unui oraş impresionant exact în acel loc, oraş care s-a numit Abu Mena (abu – părinte, sfânt).

Abu Mena – oraşul Sfântului

Acest oraş, avea să devină vestit în întreaga lume creştină, ca un loc de mângâiere, izbăvire, tămăduire, ocrotire, salvare. Va fi unul dintre cele mai căutate locuri ale creştinătăţii în perioada secolelor V-VII (d. Hr.).

Mulţimi de oameni bolnavi veneau aici, din cele patru zări ale pământului, rugându-l pe marele mucenic să mijlocească pentru ei, pentru familiile lor şi pentru prieteni – şi mulţi îşi aflau rezolvarea problemelor cu care veniseră ... cu mijlocirea Sfântului Mina.

În semn de binecuvântare, ei duceau de aici (înapoi acasă) nişte mici sticluţe ceramice, umplute cu apă dintr-un izvor făcător de minuni, sau cu ulei de la candela ce ardea lângă trupul Sfântului. ***Pe fiecare faţă, era reprezentat Sfântul***

Mina, purtând o tunică şi având la picioare două cămile. De-a stânga şi de-a dreapta capului, era scris în limba greacă: "O AGIOS MENAS" (Sfântul Mina).

Aceste sticluţe au fost descoperite, de către arheologi, în diverse locuri, surprinzătoare prin răspândirea lor: Heidelberg în Germania, Milano în Italia, Dalmata în Iugoslavia, Marsilia în Franţa, Dengela în Sudan, Ierusalim în Ţara Sfântă şi la Tomis (Constanţa) în România.

Din păcate, la venirea arabilor în Egipt, o parte dintre ei au atacat oraşul şi biserica, acestea fiind distruse şi rămânând în timp doar ruinele ....

Acum, în acel loc, se află o impresionantă mănăstire (construită de răposatul papa Kyrillos VI, conducătorul Bisericii Copte) unde odihnesc, spre veşnică închinare, moaştele mucenicului.

Minuni din zilele noastre

Cineva, un frate de-al nostru, nu lipsit de umor, spunea: "Sfântul Mina? Este super-grabnic ajutător". Am putea înţelege: fie că mucenicul s-a adaptat secolului în care trăim, fie ca noi am găsit în sfârşit termenul potrivit (poate puţin profan), care îi caracterizează alergarea spre cei care îi solicită smeriţi şi cuminţi ajutorul.

Oricum ar fi, credem că de-a lungul veacurilor, Sfântul a fost alături de poporul lui Dumnezeu asemenea unui alt mare făcător de minuni, dumnezeiescul arhiepiscop al Mirelor Lichiei, blândul şi darnicul Sfânt Nicolae (a cărui întoarcere o aşteptăm şi mici şi mai mari, cu acelaşi drag şi în acest an).

De altfel, cei doi sfinţi au cam aceeaşi vârstă - primele 17 veacuri ale veşniciei - şi se întrec, în mod armonios, în ocrotirea şi luminarea vieţilor noastre. Legat de minunile propriu-zise, am dori să amintim în rezumat doar câteva, altele pot fi regăsite în cărţile publicate, iar restul (cele nenumărate), te rugăm pe tine cititorule, să le adaugi - dintre cele întâmplate ţie sau apropiaţilor tăi - ca mulţumire tainică, pentru ajutorul la fel de tainic primit. Astfel, din sufletul fiecăruia dintre noi, nu va lipsi nici una, iar mucenicul se va bucura în slava sa pentru fiecare în parte şi pentru toţi întreolaltă.

Sfântul Mina - Apărător al dreptăţii

Domnul Aziz Serkis Guirguis, un pensionar, povesteşte că pe durata serviciului său în Forţele de Poliţie, a fost acuzat pe nedrept şi reţinut pentru un proces. A cerut neîncetat mijlocirea Sfântului Mina, cu nădejdea că nu va fi trecut cu vederea.

Când cazul a fost audiat, avocatul lui nu a reuşit să meargă şi a fost înlocuit de un altul, necunoscut. Acesta a vorbit ceva cu judecătorul, care l-a chemat pe domnul Aziz şi l-a declarat nevinovat. Domnul Aziz a fost eliberat şi primul lucru care l-a făcut a fost să îl caute pe acest avocat şi să îl întrebe cine l-a trimis. Dar, nu era nicăieri acel avocat şi nimeni nu a putut răspunde la întrebarea domnului Aziz… Acel avocat fusese însuşi Sfântul Mina.

Sfântul Mina - Doctor fără de arginţi

Domnul Papadopoulos, cantor la o biserică din Alexandria povesteşte că fiul său suferea de negi, pe care îi avea pe faţă şi pe frunte şi arătau ca nişte lentile maro.

Povestea continua aşa: "Aveam o icoană a Sfântului Mina acasă. Fiul meu şi-a pus faţa pe icoană şi s-a rugat fierbinte. Atunci, toate punctele de pe faţă i-au dispărut, iar fiul meu şi-a revenit.

Când duhovnicul nostru, un părinte îmbunătăţit, a venit în Alexandria, am mers la dânsul să iau binecuvântare. M-a uimit, spunându-mi: "Ce i-a făcut Sfântul Mina fiului tău? Nu îmi ascunde nimic".

Am plâns de bucurie înţelegând că dânsul ştia ce a făcut Sfântul Mina. Deci, i-am explicat ce s-a întâmplat cu exactitate şi mi-a spus: "Sfântul Mina v-a onorat cu vizita lui!"

- S-a întâmplat că fratele unui episcop suferea de ulcer la stomac şi trebuia să fie operat.

Episcopul s-a dus la un bătrân pustnic şi l-a rugat să mijlocească pentru fratele lui. Pustnicul i-a spus doar atât: "Îl voi ruga pe Sfântul Mina !"

Episcopul s-a dus să îl viziteze pe fratele lui şi când a intrat, acesta (bolnavul) s-a ridicat brusc în picioare şi şi-a întrebat soţia: "Unde este doctorul care a trecut acum pe aici ?" Soţia i-a răspuns că nu trecuse nici un doctor.

El a insistat, zicând: "A trecut chiar acum pe lângă mine şi era îmbrăcat în alb".

Atunci, episcopul i-a povestit fratelui său exact ceea ce îi spusese bătrânul avva. Doctorul care a fost văzut doar de către pacient era Sfântul Mina, Făcătorul de Minuni şi ocrotitorul şi ajutătorul tuturor celor care aleargă la dânsul. După această vizită, bolnavul şi-a revenit complet.

Sfântul Mina – grabnic ajutător

Odată, s-a întâmplat să se termine făina la Mănăstirea Sfântului Mina, în vechiul Cairo.

Stareţul, părintele Mina, având mare evlavie pentru mucenic, s-a îndreptat spre icoana Sfântului Mina şi l-a rugat să îl ajute să obţină nişte făină pentru prescuri.

Părintele Mina i-a dat 25 de piaştri părintelui Atanasie, să cumpere făină dar acesta nu a reuşit să găsească nicăieri - era criză de făină în acea perioadă, în toată ţara.

Părintele Atanasie s-a întors la mănăstire necăjit, dar chiar lângă uşa bisericii a găsit un săculeţ pentru făină şi o cartelă care permitea purtătorului să ridice o pungă de faină. Surprins, a luat săculeţul şi cartela şi le-a dat părintelui Mina, relatându-i întâmplarea.

Acesta a mers personal la adresa menţionată pe cartelă – un magazin care i-a vândut făină. Mai mult, vânzătorul s-a oferit să-l ducă înapoi la mănăstire.

În următoarele zile, Ministerul Resurselor a acceptat să acorde mănăstirii cartele de aprovizionare pentru o cotă lunară de făină.

***

Cu câţiva ani în urmă, o doamnă din Bucureşti şi-a pierdut de mai multe ori actele şi după îndelungi căutări, s-a rugat Sfântului Mina. Avea să le găsească de fiecare dată la pangarul Bisericii Ruse, unde mergea de obicei. I se spunea că "cineva le-a adus aici". Ea ştia sigur că nu le pierduse în biserică sau în împrejurimi. Dar, probabil aşa se gândise Sfântul să i le "înapoieze".

Într-o zi însă, a observat că nu-şi mai găseşte mănuşile. Atunci s-a rugat iarăşi Sfântului Mina dar, de această dată, cu îndrăzneală:
- Sfinte, ajută-mă să-mi găsesc mănuşile! Dar, te rog nu mi le mai trimite prin cineva… Adu-mi-le chiar tu!

Peste câteva zile a ajuns la Biserică Rusă, gândindu-se că poate, la pangar, îşi va găsi mănuşile căutate. Dar, chiar în momentul în care a intrat în biserică, a simţit ceva cald pe mâini. S-a uitat şi… mănuşile pierdute erau chiar pe mâinile ei!
Persoana căreia i s-a întâmplat minunea este o femeie cu capul pe umeri, pe atunci fiind jurist la o mare firma internaţională.

Sfântul Mina – biruitor la El-Alamein

O minune cu totul specială o relatează inspirat un cunoscut predicator al Bisericii Greciei, mitropolitul Augustin de Florina. Redăm fragmentul predicii

care surprinde intervenţia providenţială a mucenicului într-o bătălie importantă a celui de al doilea Război Mondial:

"Rommel a fost învins şi a fost învins de o brigadă elină, de 6700 de elini! Aceştia, după ocupaţie, au plecat din Elada. S-au urcat în corăbii şi s-au dus în Alexandria. Când au ajuns acolo, Alexandria plângea. “Au venit elinii, ziceau, vom învinge!”… Aceştia au alcătuit o brigadă de zece mii de bărbaţi. Şi au înaintat, au înaintat până au ajuns în munţi, la cca.100 km în vestul Alexandriei. Acolo, stop! I-a oprit Rommel. Şi a avut loc o bătălie, o bătălie puternică, într-un loc căruia îi spuneau în arabă “El Alamein”. “El Alamein” înseamnă “locul lui Mina”, deoarece în acea parte este o biserică veche a Sfântului Mina. A rămas istoric acest sat litoral al Egiptului, care după cum am spus la început, este locul unde s-a născut Sfântul Mina. Acolo elinii au dat bătălia. Şi-au făcut cruce, au cântat “Apărătoare Doamnă”, s-au luptat şi l-au învins pe Rommel. Englezii au recunoscut că impreună-autor al acestei biruinţe era şi Sfântul Mina şi au zidit o biserică nouă acolo, la El Alemein, în Africa. Deoarece acolo, pentru prima dată, s-a rupt Axa. În acea noapte, Sfântul Mina a ieşit din bisericuţa sa şi călare pe calul său alb, în fruntea soldaţilor şi a demnitarilor elini, a nimicit puterile întunericului şi ale păcatului”.

Sfântul Mina şi garda pretoriană

Spre final, vom relata o minune ce aparţine începutului faptelor minunate ale Sfântului dar şi unui nou început pentru Biserică : se spune că în noaptea în care

a fost martirizat, în palatul împăratului Diocleţian, garda pretoriană s-a răsculat ... din senin ... şi l-a detronat pe cel mai crud şi înverşunat prigonitor al Bisericii lui Hristos.

A fost momentul de cotitură în istoria Bisericii – când întunericul care încerca să o cuprindă de atâta timp a fost doborât - iar cel care a urcat puţin mai târziu pe tronul împărătesc, a fost nimeni altul decât marele Constantin, eliberatorul creştinătăţii.

Astfel, aşa cum prin Ioan Botezătorul se încheiase şirul profeţilor lui Israel, putem considera că prin Sfântul Mina s-a încheiat şirul Marilor Mucenici ai Bisericii, luptători nebiruiţi pentru eliberarea din întunericul păgânătăţii. Acest moment a reprezentat un splendid răsărit de soare, peste altarele sfinţite şi greu încercate ale Bisericii lui Hristos..., de acum începând o nouă perioadă, plină de lumină şi prospeţime, de dezvoltare şi întărire.

Sub aceste noi auspicii, Biserica va tresălta, se va bucura, îi va cinsti şi îi va onora cu slujbe, rugăciuni, cântări pe ostaşii ei cei mai aleşi, care şi atunci şi acum, luptă neosteniţi, aleargă, biruiesc pentru Domnul Hristos şi pentru oameni.

În loc de încheiere

Considerăm potrivit ca elogiul final al dumnezeiescului mucenic să îl aducă Gură de Aur a Bisericii şi păstorul ei prea-înţelept, **Sfântul ierarh Ioan**:

"Raclele mucenicilor nu sunt altceva decât porturi sigure, izvoare cu ape duhovniceşti, comori pline de bogăţii ce nu pot fi jefuite, nici istovite vreodată. Şi după cum porturile dau multă siguranţă corăbiilor izbite de valuri multe, când se adăpostesc în sânurile lor, tot aşa şi raclele mucenicilor dau multă linişte şi siguranţă sufletelor noastre izbite de grijile lumeşti, când vin alături de ele. Şi după cum izvoarele de apă rece înviorează trupurile cele ostenite şi arse de sete, tot aşa şi raclele mucenicilor răcoresc sufletele cele aprinse de patimi ruşinoase; numai vederea lor stinge pofta cea ruşinoasă, invidia ce încolţeşte, mânia ce clocoteşte şi orice altă patimă care ar tulbura sufletul nostru.

Raclele mucenicilor sunt cu mult mai de preţ decât orice comoară. Comorile de bani împresoară de primejdii pe cei ce le găsesc. Dacă se împarte în mai multe părţi, prin împărţire comoara se împuţinează. Cu comorile raclelor mucenicilor nu-i aşa: găsirea lor nu-i aducătoare de primejdie, iar împărţirea lor nu le împuţinează. Cu totul contrar comorilor de bani. Acestea, după cum am spus mai înainte, se micşorează dacă se împart; moaştele mucenicilor, însă, atunci îşi arată mai mult bogăţia, când sunt împărţite la mai mulţi.

Aşa e natura lucrurilor duhovniceşti: cresc prin distribuire, se înmulţesc prin împărţire. Nu sunt atât de încântătoare grădinile care oferă ochilor privitorilor trandafiri şi violete, cât sunt de încântătoare mormintele mucenicilor, care oferă sufletelor privitorilor o bucurie neveştejită şi trainică"...

Fie ca mijlocirea, ocrotirea şi binecuvântarea Sfântului mucenic Mina să fie cu noi cu toţi. Slavă lui Dumnezeu în veci !

Povestirea bătrânului David, dionisiatul despre Sfântul Mina, egipteanul

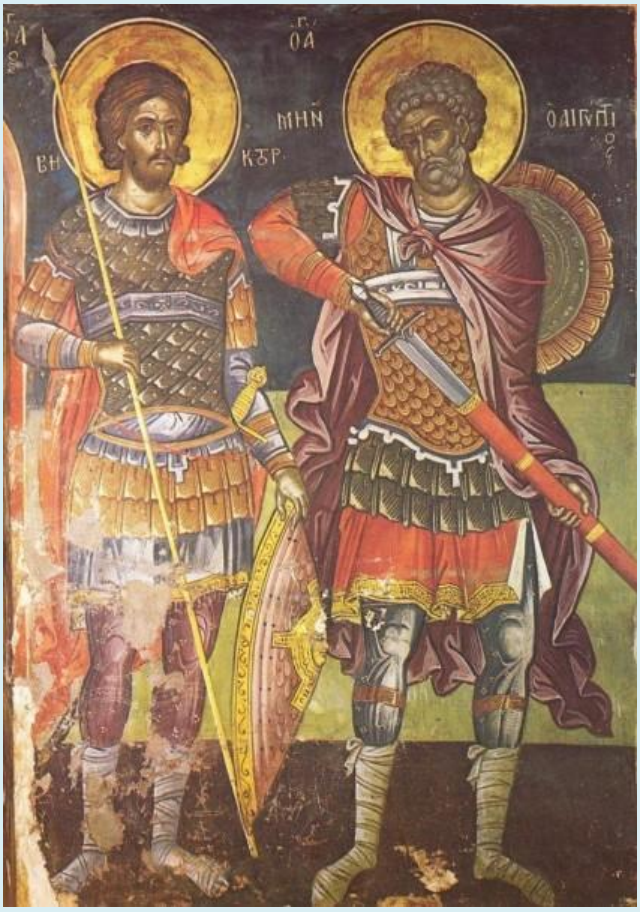

Sfinţii mari mucenici Victor şi Mina (pictură murală din paraclisul Maicii Domnului „Acatist”, Mănăstirea Dionisiu, Athos, sec. XVI)

În ziua de miercuri, 22 iunie, anul mântuirii 1961, la slujba Vecerniei, pe când stăteam în paraclisul Maicii Domnului - Acatist şi ascultam stihirile, a intrat evlaviosul bătrân David. După cum îi era obiceiul, a sărutat Icoana Maicii Domnului şi celelalte icoane, făcând metanii până la pământ. Apoi a sărutat-o şi pe cea a Sfântului marelui mucenic Mina, care este pictată pe perete. Lângă ea stăteam eu şi mă rugam. După ce a sărutat icoana, m-a privit cu multă bucurie şi mi-a spus:

– A şasea zi este astăzi, părinte Lazăr, de când mi-am pierdut ochelarii, lucrând la catisma Sfinţilor apostoli ce se află vizavi de mănăstire şi acum, cu harul şi ajutorul Sfântului Mina, i-am găsit.

– Ce lucrai şi cum i-ai pierdut?, l-am întrebat. Şi, cum de i-ai găsit astăzi?

– Acum şase zile am altoit o viţă de vie care e sădită la colţul Altarului bisericuţei Sfinţilor Apostoli. Şi, bătrân fiind, mi-am pus ochelarii. După ce am

terminat, am pus ochelarii în toc şi i-am lăsat jos, lângă vie, iar eu, fără să-mi dau seama, gândindu-mă la alte lucruri, am uitat de ei cu desăvârşire.

După două ceasuri, când a venit vremea să mă întorc în mănăstire, mi-am adus aminte de ei şi am mers la locul unde îi lăsasem ca să-i iau. Dar, din păcate, nu i-am găsit... Am plecat mâhnit, însă aveam nădejde că îi voi găsi. A doua zi am mers din nou în acelaşi loc, căutându-i, dar nici atunci nu i-am găsit, de parcă vrăjmaşul îi ascunsese. Cinci zile la rând am făcut aceasta, dar nu i-am găsit. Atunci, deznădăjduindu-mă, mi-am adus aminte de Sfântul Mina, care este grabnic ajutător în astfel de probleme. Am cerut de la mănăstire o lumânare, ca să o aprind înaintea Icoanei Sfântului. Am aprins lumânarea şi m-am rugat cu credinţă Sfântului ca să mă ajute să-mi găsesc ochelarii, deoarece îmi erau necesari, căci fără ei nu puteam face nimic. După ce am făcut aceasta, am mers iarăşi la acel loc să caut ochelarii şi o, minunile tale, Sfinte mare mucenice Mina!, de îndată ce m-am apropiat, i-am văzut acolo, aşa cum îi lăsasem. Mai înainte trecusem de multe ori pe lângă acel loc, dar nu-i văzusem. Însă după ce am aprins lumânarea şi am rostit aţa de rugăciuni, îndată mi i-a descoperit Sfântul Mina, făcătorul de minuni, căruia îi mulţumesc din tot sufletul şi din toată inima mea

Acestea mi le-a spus cuviosul bătrân David, iar eu le aştern pe hârtie spre slava şi cinstea Sfântului marelui mucenic Mina. Amin.

(Monahul Lazăr Dionisiatul, Povestiri Dionisiate, traducere de ieroschim. Ştefan Nuţescu, editura Evanghelismos, Bucureşti, 2012, pp. 188-190)

A găsit serviciu, rugându-se la Sfântul Mina

Acum doi ani, soţul meu şi-a pierdut serviciul. Eu nu lucram. Ne simţeam profund deznădăjduiţi. Avem copil şi bătrâni care depindeau material de noi. La sfatul unui părinte, am mers la biserica Sfântului Mâna din Bucureşti şi am făcut Acatistul Sfântului amândoi - atât eu, cât şi soţul meu, timp de 40 de zile.

Încă din prima săptămână de când citeam Acatistul, soţul meu a primit o lucrare pe care a luat bani, fără să aibă un contract cu firma care l-a angajat. Ulterior, el a încheiat şi un contract de colaborare cu acel patron. Sfântul Mina ne-a ajutat, chiar dacă necazul prin care treceam era din vina noastră. De atunci, L-am numit Ocrotitorul casei şi al locului în care soţul meu îşi desfăşoară munca. Îl chemăm în rugăciune zilnic. Toată viaţa îi vom rămâne recunoscători şi vom da slavă numelui şi minunilor sale!

(Mădălina Şchiopu - minune primită de la cititorii Portalului Doxologia)

Marea minune a Sfântului Mina din noaptea Sfintelor Paşti

La Iraklion de două ori pe an se sărbătoreşte Sfântul protector al oraşului. Pe 11 noiembrie, când este sărbătoarea lui şi în marţea Paştelui.

La cea de-a doua sărbătoare se face Sfânta Liturghie Arhierească în vechea şi istorica biserică a Sfântului. Biserica întreagă şi duşumeaua ei se împodobeşte cu ramuri şi frunze de mirt (mersină).

Este emoţionant momentul când se citeşte Sfânta Evanghelie, când toţi cei prezenţi ţin în mâini mici lumânări aprinse, oferite de biserică. După slujbă, are loc o ceremonie grandioasă, cu prapuri de înviere şi cu procesiunea moaştelor Sfântului Mina. La aceste sărbători se aud binecuvântări şi rugăciuni deosebite.

De ce toate acestea? Spre amintirea marii minuni pe care a făcut-o Sfântul Mina în 1826, în noaptea de Paşti (18 aprilie). În clipa în care creştinii se aflau la slujbă în biserică, au invadat turcii cu gând să-i măcelărească. I-au găsit şi adunaţi la un loc şi neînarmaţi. O ocazie potrivită!

Sfântul Mina şi-a făcut apariţia pe cal, purtând sabie. A apărut în chipul unui ofiţer superior turc şi a strigat la ei că ordinul de măcel este revocat. Ei s-au întors la casele lor. Creştinii au fost salvaţi. În ziua următoare, creştinii şi turcii au priceput că intervenise Sfântul.

Pentru că această minune a avut loc în momentul când se citea Evanghelia, oamenii obişnuiesc acum să ţină în mâini cu toţii, la ora cititului Evangheliei, lumânări aprinse, aşa cum am relatat mai înainte.

Adrian Cocoşilă - Sfântul Mina, ocrotitorul celor păgubiţi

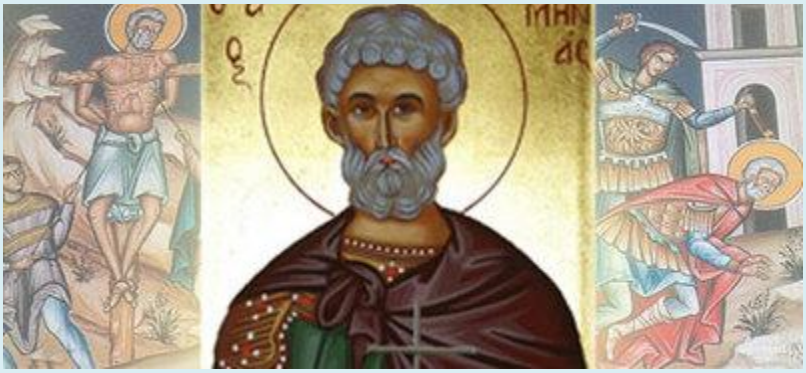

Sfântul Mina este prăznuit de ortodocşi pe 11 noiembrie, iar romano-catolicii îl serbează pe 24 noiembrie. Este sfântul care îi ocroteşte pe păgubiţi, se arată grabnic ajutător celor nedreptăţiţi în procese şi celor ce au pierdut ceva sau au fost înşelaţi. Mii de oameni, fiecare cu durerea pierderii a ceva, sunt prezenţi îndeosebi pe 11 noiembrie, la Biserica "Sfântul Mina" din Bucureşti, cu credinţa că vor recăpăta ce-au pierdut dacă se roagă la moaştele mucenicului Mina.

Sfântul Mina este de origine egipteană. S-a născut în apropiere de Memphis, străvechea capitală a faraonilor. A trăit în timpul împăraţilor romani Diocleţian şi Maximian. Rămâne orfan pe când era copil. Tatăl i-a murit când avea 11 ani, iar mama sa a murit la doar trei ani după acesta.

Sfântul Mina leapădă haina de ostaş şi îmbracă haina pustincului

Sfântul Mina ajunge în armata imperială, însă, pe 23 februarie 303, când Diocleţian a emis primul edict de persecutare a creştinilor, părăseşte armata şi se retrage în deşert, dedicându-se vieţii ascetice. După puţin timp, Dumnezeu i-a dat puterea de a face minuni.

În vremea petrecută în pustiu l-a întâlnit pe Sfântul Macarie egipteanul care i-a spus: "Ce cauţi Mina, de unul singur, între cer şi pământ? Locul tău este printre oameni, ca aceştia să ia aminte la cuvintele şi faptele tale. Dacă ai schimbat o haină de ostaş cu alta, atunci sfârşeşte pe câmpul de luptă, ca să înviezi ca un învingător fără sabie".

Prezent în Cotyaeum la celebrarea unei sărbători păgâne, mărturiseşte fără ezitare că este creştin. Este luat de soldaţi şi dus înaintea prefectului Pyrrhus. Pentru că a refuzat să se lepede de credinţa în Hristos, i s-au tăiat mâinile şi picioarele, apoi capul.

Moaştele Sfântului Mina

Începând din anul 1874, biserica "Sfântul mucenic Mina" din Bucureşti păstrează fragmente din moaştele Sfântului Mina. Ele au fost aduse de la Mănăstirea "Sfântul Mina" din Egipt şi puse într-o raclă executată în anul 1941, cu sprijinul arhiereului Veniamin Pocitan. Menţionăm că moaştele Sfântului Mina sunt prezente într-o nouă raclă, sfinţită pe 9 noiembrie 2011 de Patriarhul României.

Credincioşii se pot închina la moaştele Sfântului Mina şi în Catedrala mitropolitană din Iaşi. În această Catedrală, printre moaştele celor 32 de sfinţi, se află şi un fragment din moaştele mucenicului Mina.

Şi în Biserica "Sfântul Mina" din cartierul Obcin (Suceava) sunt prezente două fragmente din moaştele Sfântului Mina. Ele au fost aduse din Grecia, în august 2001, de către Arhiespicopul Sucevei şi Rădăuţilor.

Oraşul Sfântului Mina - unul din cele mai vestite locuri de pelerinaj

Potrivit tradiţiei, trupul sfântului a fost luat de sora sa, şi împreună cu câţiva soldaţi l-au dus la Alexandria pentru a fi pus într-o biserică.

În momentul în care persecuţia împotriva creştinilor a încetat, un înger i s-a arătat Patriarhului Atanasie al Alexandriei, spunându-i să ia trupul Sfântului Mina şi să-l ducă în Deşertul de Vest. La câţiva kilometri de Alexandria, la marginea Lacului Mariut, cămila care ducea trupul sfântului, nu a mai vrut să se mişte, chiar dacă a fost forţată de creştini să meargă mai departe. Au interpretat acest lucru ca pe un semn de la Dumnezeu şi au îngropat trupului Sfântului Mina în acel loc.

Multă vreme nu s-a ştiut nimic de trupul Sfântului Mina, până când locul în care a fost înmormântat a dăruit vindecare în mod miraculos unui păstor şi turmei sale bolnave.

Din Sinaxarul etopian aflăm: ***"Şi Dumnezeu a vrut să arate locul trupului Sfântului Mina. Şi era în acel deşert un anume păstor, şi într-o zi o oaie care suferea de boala scabiei s-a dus în acel loc şi s-a scufundat în apa micului izvor din apropierea locului şi s-a rostogolit prin el şi s-a vindecat pe loc. Şi când păstorul a văzut lucrul acesta şi a înţeles miracolul s-a minunat peste măsură. Şi după aceea obişnuia să ia praf de pe acel altar şi să-l amestece cu apă şi să îl pună pe oi şi dacă erau bolnave de scabie erau vindecate pe loc. Şi obişnuia să facă asta tot timpul şi astfel îi vindeca pe toţi care veneau la el".***

***

Locul a devenit atât de cunoscut, încât şi fiica împăratului Constantin cel Mare a fost vindecată aici de lepră. În urma acestei minuni, Sfântul Mina i s-a arătat în vis împăratului şi i-a descoperit că în acel loc se află înmormântat trupul său. Ca mulţumire, împăratul va construi o biserică, în care a aşezat racla cu moaştele Sfântului.

Aşa va lua naştere oraşul Sfântului Mina, unul din cele mai vestite locuri de pelerinaj din lume. Menţionăm că sunt câteva versiuni care îl înlocuiesc pe Constantin cu împăratul de la sfârşitul secolului al V-lea, Zeno.

Oraşul a fost distrus de arabi la mijlocul secolului al VII-lea. În prezent, la aproximativ 1 km distanţă de oraşul Sfântul Mina, patriarhul copt, Chiril al VI-lea al Alexandriei, a ridicat o mănăstire în care se află spre închinare moaştele Sfântului Mina.

Una din minunile Sfântului Mina

Odată, un creştin a mers să se închine în biserica Sfântului Mina şi a fost găzduit la o casă de străini. Stăpânul acelei case, cunoscând că găzduitul avea bani în sânul său, s-a sculat în miezul nopţii şi l-a omorât. Apoi, tăindu-l bucăţi l-a pus într-o coşniţă şi a ascuns-o în cămara cea mai ascunsă din casa sa. În vreme ce ucigaşul se afla în nevoinţă şi în îngrijorare, cum, unde şi când să se

ducă să ascundă părţile celui ucis, i s-a arătat lui Sfântul Mina, călare în chip de ostaş. Gazda a fost întrebată ce a făcut cu străinul care găzduise la ea. Ucigaşul a mărturisit că nu ştie nimic. Atunci sfântul, pogorându-se de pe cal, a intrat înăuntrul camerei celei mai ascunse şi, aflând coşniţa şi scoţând-o, s-a uitat la ucigaş şi i-a zis: "Cine este acesta?" Iar ucigaşul de frică, a căzut la picioarele sfântului. Iar sfântul, punând la loc toate membrele celui ucis şi rostind o rugăciune, a înviat mortul şi i-a zis lui: "Dă laudă lui Dumnezeu". Iar mortul, ridicându-se ca din somn şi cugetând cele ce a pătimit de la cel ce-l găzduise şi cum a câştigat viaţă a doua oară, a slăvit pe Dumnezeu; iar mulţimea se închina ostaşului ce se arătase şi care-l înviase. Şi după ce s-a ridicat de jos ucigaşul, a luat sfântul banii de la el şi i-a dat omului pe care-l înviase, zicându-i: "Du-te frate în calea ta". Şi a încălecat şi s-a făcut nevăzut.

Rugăciune către Sfântul mare mucenic Mina

O, prea sfinte şi intru tot lăudate, mare mucenice Mina, şi de minuni făcătorule; primeşte această rugăciune de la mine nevrednicul robul tău, căci către tine, ca la un adevărat izvor de tămăduiri şi grabnic folositor şi ajutător preaminunat, scap eu ticălosul şi către sfânt chipul icoanei tale cu lacrimi fierbinţi mă rog ţie: Vezi, Sfinte, paguba mea, vezi sărăcia şi ticăloşia mea; vezi bubele şi rănile trupului şi sufletului meu. De aceea mă rog ţie, fericite şi Sfinte Mina, grăbeşte-te de mă ajută cu neîncetatele şi sfintele tale rugăciuni şi mă sprijineşte pe mine robul tău. Ia aminte la suspinele mele şi nu mă trece cu vederea pe mine ticălosul şi scârbitul, că ştiu, Sfinte al lui Dumnezeu, că de ai şi pătimit munci grele şi chinuri înfricoşătoare de la cei fără de lege pentru dragostea lui Hristos, dar prin acele suferinţe astăzi vieţuieşti luminat şi ai aflat dar de Dumnezeu.

Fiindcă ne-am încredinţat că şi după mutarea ta din viaţa aceasta trecătoare, cine a năzuit la sfânta biserică ta şi cu credinţă ţi s-a rugat nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat pe tine intru ajutor şi nu l-ai auzit? Sau cine te-a chemat pe tine, de minuni făcătorule, şi tu l-ai trecut cu vederea? Sau cui, în pagube fiind şi alergând spre ajutorul tău, nu i-ai descoperit paguba lui?

Minunile şi ajutorul tău m-au făcut şi pe mine, ticălosul şi scârbitul, ca să alerg la ajutorul tău. Am auzit de neguţătorul acela din pământul Isauriei, care venea la biserica ta spre rugăciuni, nu numai că ai vădit pe ucigaşul său şi l-ai scos din paguba lui dându-i îndărăt punga cu galbeni; dar, o! minune, că şi din mort şi tăiat în bucăţi, tu l-ai vindecat şi l-ai făcut sănătos.

Asemenea şi lui Eutropie, din mare i-ai scos sluga cu vasul cel de aur ţinut în mâini, fiindcă îl făgăduise bisericii tale. Tot aşa şi femeia Sofia, care venea spre închinare în sfânt locaşul tău, nu numai că a fost izbăvită de ostaşul acela ce o silea spre păcat, dar şi pe ostaş după cuviinţă l-ai certat.

La fel şi şchiopul care venea la sfânta biserică ta spre închinare, cu rugăciunea îndată l-ai tămăduit. Asemenea şi femeii celei mute, i-ai deschis graiul şi vorbea curat. De asemenea, atunci când iudeul dăduse prietenului său creştin o pungă cu galbeni, pe care creştinul tăgăduia că a primit-o, jurând pentru aceasta chiar în biserica ta, tu, nu numai că ai izbăvit pe creştin de jurământ, dar şi evreul, văzând minunea ta, a crezut întru tine şi a venit la credinţa creştină.

Aceste minuni ale tale, Sfinte, m-au făcut pe mine a crede că la orice facere de bine eşti gata ajutător şi grabnic folositor şi minunat. De ceea încredinţat sunt că tot cel ce aleargă la tine, cerând cu credinţă ajutor, nu-l treci cu vederea. Pentru aceasta şi eu cred că tu acelaşi eşti Sfinte, ca atunci şi astăzi, că oricine a alergat la tine nu s-a întors neajutat. Pentru aceasta şi eu acum, fiind scârbit şi în pagubă, alerg către tine cu credinţă şi cu lacrimi, îngenunchind, şi mă rog ţie, Sfinte şi mare mucenice Mina, ca să te rogi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pentru mine păgubaşul şi scârbitul, celui ce n-a trecut cu vederea rugăciunea ta cea mucenicească, ci te-a ascultat şi te-a întărit şi te-a primit în cereştile locaşuri. Către Acela roagă-te ca să fiu şi eu ajutat şi miluit pentru rugăciunile tale, şi din pagube şi necazuri izbăvit, ca să laud şi bine să cuvântez şi să slăvesc întru tot lăudatul şi prea puternicul nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Radu Alexandru - Oraşul Sfântului Mina

Sfântul Mina este prăznuit în Biserica Ortodoxă pe 11 noiembrie. Sfârşitul pământesc al sfântului este pe măsura numelui său, "Mina" fiind un nume egiptean din vremea faraonilor care înseamnă "constant", "fix", "permanent". Nestrămutat intru dreapta credinţă s-a arătat Sfântul Mina, în timpul persecuţiei lui Diocleţian, primind moarte mucenicească în anul 309, în Frigia.

Potrivit tradiţiei, trupul sfântului a fost luat de către sora sa, care împreună cu nişte soldaţi l-au dus la Alexandria. Atunci când persecuţia contra creştinilor a încetat, un înger i-a apărut Papei Atanasie al Alexandriei, spunându-i să ia trupul Sfântului Mina, să-l pună pe o cămilă şi să-l ducă în Deşertul de Vest. Nu departe de Alexandria, la marginea Lacului Mariut, cămila nu au mai vrut să se mişte, oricât au încercat creştinii să o facă să meargă mai departe. Au înţeles astfel că este un semn de la Dumnezeu şi în acel loc au îngropat trupul Sfântului Mina.

Vreme de câteva secole, nu s-a mai ştiut nimic de sfintele sale moaşte, până când sfântul a rânduit ca în locul în care se aflau să aibă loc vindecări minunate. Locul devenise atât de cunoscut, încât chiar fiica Împăratului de la Constantinopole, bolnavă de lepră, a fost trimisă acolo spre tămăduire. ***Sfântul Mina i s-a arătat acesteia în vis, descoperind că acolo se află sfintele sale moaşte şi poruncind să i se ridice o biserică în acel loc.***

Astfel, pe acel loc, la 46 km sud-vest de Alexandria, în deşertul Libian, împăratul de la Constantinopol a ordonat ridicarea nu doar a unei catedrale, ci a unui întreg oraş, ce avea să devină de-a lungul timpului un important centru de pelerinaj al lumii creştine. Vase din lut pentru ulei sau apă sfinţită pe care era gravat numele Sfântului Mina au fost descoperite în situri arheologice din diverse ţări aparţinând spaţiului mediteranean, ca de exemplu: Milano – Italia, Dalmaţia – Croaţia, Marsilia – Franţa, Dongola – Sudan şi în Ierusalim.

Oraşul Sfântului Mina cuprindea o zonă civilă (străzi, piaţă, locuinţe pentru pelerini) şi o zonă eclesiastică în care erau incluse, mormântul Sfântului Mina şi un mare complex tripartit – Biserica Martirului, Marea Biserică, şi baptisteriul.

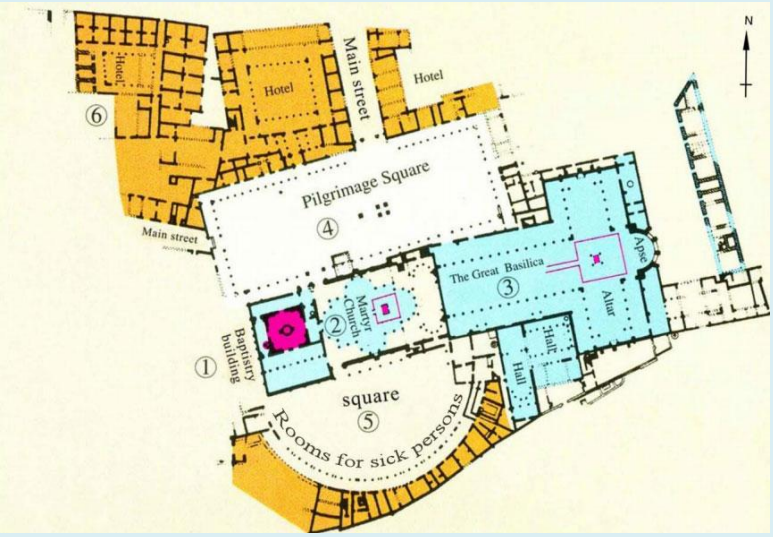

Numele antic al acestei aşezări nu este cunoscut. Potrivit tradiţiei, redescoperirea moaştelor Sfântului Mina a condus la ridicarea unui mic edificiu cu caracter memorial despre care se spune că avea forma unui "tetrapilon".

Prima biserică pentru pelerini ar fi fost construită în timpul împăratului Jovian în 363. La cererea lui Teofil, Patriarhul Alexandriei, o a doua biserică a fost ridicată de împăratul Arcadie la începutul secolului al V-lea. În timpul lui Zenon, a fost iniţiată o lucrare amplă de extindere a aşezământului. Acesta a oferit teritoriul necesar, a ridicat aşezăminte pentru pelerini, şi a trimis în acest loc o garnizoană.

Oraşul s-a dezvoltat considerabil pe măsură ce cultul Sfântului Mina s-a răspândit, contribuind subtanţial la prosperitatea întregii regiuni. Cea mai bine păstrată parte a aşezării este zona bisericească, parţial împrejmuită, conţinând, în centru, o curte pătrată pentru pelerini, lângă care se găseşte Biserica Martirului, în partea sudică, şi xenodohia (casa oaspeţilor) în partea de nord.

În partea de sud a bisericii se afla o curte semicirculară imprejmuită de o colonadă, care oferea acces într-un număr de camere. Deoarece camerele sunt la o distanţă aproape egală de cripta cu mormântul Sfântului Mina, se crede că au servit ca locuri de odihnă pentru pelerinii bolnavi care veneau aici pentru a primi vindecare.

Mormântul Sfântului Mina

Sub Biserica Martirului, principalul locaş de cult al complexului Sfântul Mina (Abu Mina), se găseşte un vechi hipogeu (camera funerară subterană), Cel mai important mormânt aflat în hipogeu formează un arcosolium (cameră boltită) fiind considerat ca fiind locul unde Sfântul Mina a fost înmormântat. Din hipogeu două galerii conduc către alte camere mortuare, din păcate jefuite de artefactele originale.

Cultul Sfântului Mina s-a manifestat pentru prima dată în hipogeu. În prima jumătate a secolului al VI-lea, când nivelul Bisericii Martirului şi-a dobândit forma finală deasupra mormântului, hipogeul a fot reorganizat, multe din morminte rămânând inaccesibile. Nivelul locului rămas a fost coborât la 1.2 m numai o cameră mică boltită (confessio), situată în faţa mormântului Sfântului Mina, putând fi folosită de către pelerini pentru oficierea Sfintei Liturghii.

Unii arheologi consideră că hipogeul de sub Biserica Martirului a aparţinut unei aşezământ mai vechi. De altfel, alte câteva morminte au fost descoperite în zona baptisteriului. Locul precis ale acestui aşezământ mai vechi, nu a fost identificat cu precizie până acum. În cursul săpăturilor din Marea Biserică, au fost descoperite fragmente ale unor case care ar fi putut aparţine zonei marginale ale acestei aşezări timpurii.

Biserica Martirului

Biserica Martirului, ridicată deasupra mormântului Sfântului Mina, este cea mai importantă clădire a centrului de pelerinaj. Din punct de vedere arheologic, se disting cinci etape ale construcţiei.

Prima clădire a fost o structură mică, de formă pătrată, construită din pietre nefinisate, spre sfârşitul sec.al IV-lea. Nu a fost mai mare decât un sarcofag cu zid fiind gândit asemenea unui cenotaf.

La începutul sec. al V-lea această structură a fost inclusă într-o altă clădire de dimensiuni reduse, realizată din cărămidă, ce oferea acces în interior din trei părţi. Însă numai zidul de vest ajungea chiar în faţa cenotafului. Din păcate, numai câteva fragmente ale zidului vestic şi extensia zidului de sud, realizat din cărămidă, s-au mai păstrat.

În faza a treia, ce nu poate fi fixată înainte de al doilea sfert al sec. al V-lea, cele două structuri au fost înlocuite de o nouă clădire, constând într-o biserică formată din navă şi două abside. Puţin mai târziu, baptisteriul a fost adăugat acestei clădiri. Alte lucrări de extindere arată că biserica s-a aflat în uz pentru o perioadă mare de timp. Se pare că mai târziu, biserica a fost schimbată într-una cu navă şi patru abside.

Spre sfârşitul secolului al V-lea s-a luat decizia de a transforma întreaga structură şi de a adăuga noi clădiri, un proces ce a durat câteva decenii. Totul trebuia a fost reconstruit la o scare mai mare decât înainte.

Marea Biserică a fost ridicată prima. Apoi, în sec. al VI-lea baptisteriul din Biserica Martirului a fost renovat. După finalizarea Marii Biserici şi a baptisteriului, a început reconstruitrea Bisericii Martirului, după anul 528, în vremea lui Iustinian.

În faza a patra, biserica timpurie (cu anexele sale) a fost înlocuită de construcţie tetraconcă de mari dimensiuni (având o cameră semicirculară pe fiecare latură). Interiorul acesteia a fost bogat decorat cu mozaicuri şi marmură policromă. Această biserică a fost însă distrusă în timpul invaziei persane din 619.

Marea Biserică

Marea Biserică a fost întemeiată când cultul Sfântului Mina era deja înfloritor. Spre sfârşitul secolului al V-lea, aceasta a format prima parte a unui program de renovare a întregului complex. Biserica se afla la est de Biserica Martirului. Două faze principale ale contrucţiei pot fi deosebite. În prima fază, locaşul de cult era format din navă, trei abside şi un transept cu o absidă. În timpul celei de-a doua faze, transeptul cu o singură absidă a fost transformat într-unul cu trei abside.

Baptisteriul

Baptisteriul, cea de-a treia parte a marelui complex aflat în oraşul Sfântului Mina este situat la vest de Marea Biserică. Cercetările arheologice dau mărturie că baptisteriul a fost reconstruit în repetate rânduri.

În prima fază, acesta a constituit o anexă a Bisericii Martirului. Partea sa principală o constituia o cameră pătrată ce avea în centru un bazin, aflată în continuarea unei zone ce poate fi numită nartex. Această cameră a fost înlocuită cu una de formă octogonală acoperită de un dom. O a doua cameră de tip absidă, ce conţinea la rândul ei un bazin baptismal, având o funcţie similară cu cea octogonală, a fost adăugată la vest.

La mijlocul sec al VII-lea, oraşul Sfântului Mina a fost distrus de către musulmani. Primele excavări pentru punerea în valoare a siteului arheologic Abu Mena au început în tre anii 1905 – 1907.

Din anul 1979 oraşul Sfântului Mina (situl arheologic) este inclus în Lista UNESCO a Siteurilor din Patrimoniul Universal, pentru ca din anul 2001 să intre pe lista UNESCO a locurilor din patrimoniul mondial aflate în pericol de distrugere.

În prezent, la aproximativ 1 km distanţă de oraşul Sfântului Mina, Papa Chiril VI al Alexandriei a construit una dintre cele mai impresionante şi faimoase mănăstiri ale Egiptului, în care se află spre închinare moaştele Sfântului Mina.

Lăcaşuri Ortodoxe - Sfântul mare mucenic Mina – descoperiri importante, ameninţări, biserici din trecut şi prezent

Biserica din Situl Sfântul Mina

Capitală a Egiptului greco-roman şi cu siguranţă cel mai mare oraş, Alexandria se află situată în imediata apropiere a două mari centre de pelerinaj creştin ale acelei perioade. Acestea au fost Abu Mina şi Menouthis, ambele ridicate iniţial pe locul unde se aflau Moaşte de sfinţi.

ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Sit-urile, populare mai ales între secolele V şi VI după Hristos, erau considerate locuri binecuvântate în special pentru bolnavi şi, datorită apropierii de marele port al Alexandriei erau destinaţii extrem de populare ale unei mase mari de vizitatori egipteni zilnici, în cadrul unei mai largi arii a Abu Minaboth.

ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

În prezent, o mănăstire modernă a Sfântului Mina (Abu Mina) este construită la mică distanţă de vechiul sit, acolo unde se pare că era mai mult decât un loc de pelerinaj, părţi ale unei mici mănăstiri existând şi în zilele noastre.

ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Abu Mina (Sfântul Mina – mare mucenic), situată la aproximativ 60 de km sud-vest de Alexandria, în vechiul district Mareotis, a fost descoperită şi întâia oară excavată între anii 1905 şi 1907, de către Carl Maria Kaufmann, un arheolog german.

ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Cercetarea şi restaurarea sit-ului a fost coordonată de Muzeul Greco-Roman al Alexandriei, în perioada 1925 – 1929 şi de către JB Ward Perkins, mai târziu, în 1942. Săpături suplimentare au mai fost efectuate în 1959 de către Muzeul Copt din Cairo şi, începând din 1961 de DAI (Deutsches Institut Archaeologisches), Cairo.

Astăzi, Sfântul Mina (Abu Minas) este un sit înregistrat UNESCO, datorită vulnerabilităţii la fenomenul de eroziune datorat umezelii din sol.

Fotografie veche ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Această arie a cuprins un complex de biserici şi un centru de pelerinaj dedicat Sfântului mare mucenic Mina şi martirilor egipteni ucişi în Asia Minor (Frigia) la sfârşitul secolului al III-lea (296 după Hristos) în perioada persecuţiilor diocleţiene.

În acea perioadă, Sfântul Mina era un soldat în regiunea romană, convertit la credinţa creştină. Conform tradiţiei, atunci când tovarăşii săi i-au adus trupul

acasă, cămilele s-au oprit brusc la marginea deşertului Libiei şi au refuzat să meargă mai departe. Interpretând aceasta ca pe un semn din cer, soldaţii au îngropat trupul său la locul de acum, "Abu Mina" (Sfântul Mina), acolo unde au izvorât imediat 90 de izvoare cu apă puternic tămăduitoare şi făcătoare de minuni. Ulterior, pelerini din toate colţurile Orientului Apropiat au venit în încercarea de a se tămădui de diferite boli, începând să ia cu ei o parte din apă (sau ulei) în vase mici de ceramică, confecţionate în zonă.

Altarul ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

În timp, cultul Sfântului Mina, restrâns iniţial doar la Egipt, a devenit o componentă majoră a lumii creştine moderne, fiind sărbătorit pe data de 11 noiembrie. De asemenea, în prezent, există o impresionantă mănăstire a Sfântului Mina, loc de pelerinaj însemnat al zilelor noastre, în imediata apropiere a ruinelor străvechi.

Altarul ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Oraşul Sfântului Mina, pe ruinele Abu Mina, s-a extins în timp. De remarcat că Bisericile, în cea mai mare parte, nu sunt construite în stil egiptean, probabil datorită intenţiei de a atrage mai mulţi pelerini străini.

La sit există un mormânt care datează cu siguranţă din acea perioadă, peste care, în timp s-a construit un paraclis. În timp, această structură a suferit cinci faze de construcţie, între secolele IV şi VIII, devenind una dintre cele mai extinse, complexe şi elaborate biserici din vechiul Egipt creştin.

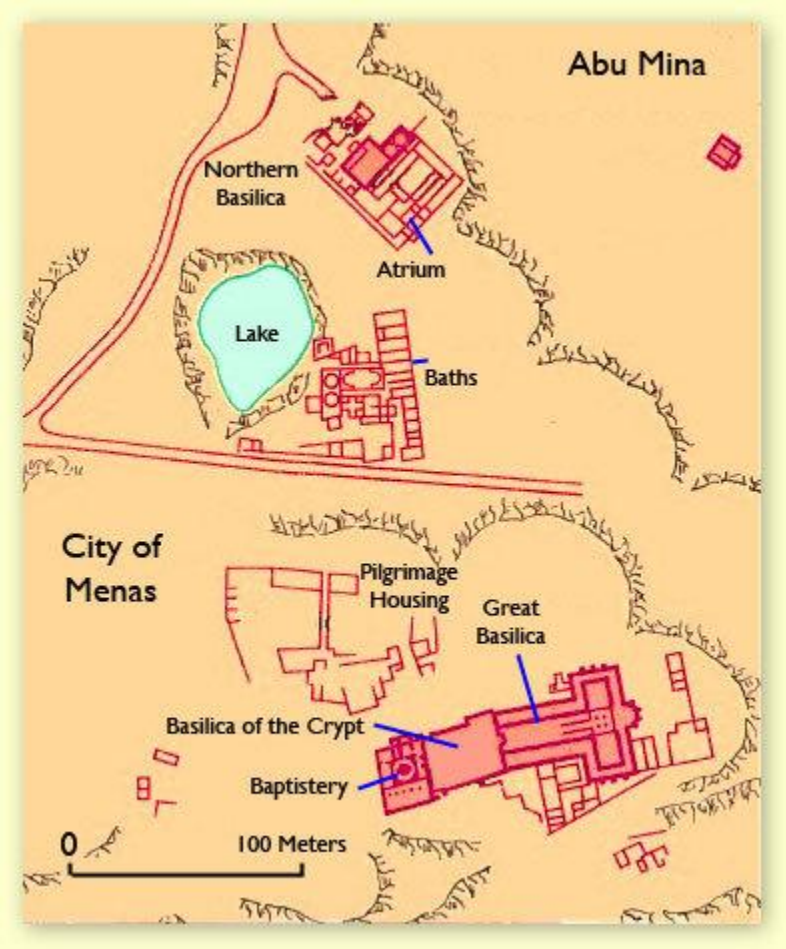

Plan ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

În prima jumătate a secolului al cincilea, această clădire a fost înlocuită de o biserică, la rândul său fiind şi aceasta transformată, la începutul celui de-al VI-lea secol, în Biserica Martirului sau a Mormântului. Forma Bisericii este treflată (compusă din patru abside semicirculare) orientată de la vest spre est, având în exterior coloane.

Aproximativ în aceeaşi perioadă, Marea Biserică, de multe ori eronat numită Biserica lui Arcadius, a fost construită la răsărit de Biserica Mormântului, peste

o structură mai veche. În cele din urmă, după extinderi şi renovări succesive, Biserica Mormântului, Marea Biserică şi ruinele Abu Mina s-au dezvoltat, ajungând să aibă elemente structurale comune.

ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Acoperişul este susţinut de 56 de coloane de marmură. Spre Altar se trece printre 4 coloane, care odată au susţinut un baldachin sau o piatră de marmură specială ce se afla peste altarul Bisericii. Intrarea principală, cu trei căi de acces, se afla în partea de sud a naosului. Au mai existat şi alte intrări în partea de nord-vest a naosului. De o parte şi de alta a acesteia se află mai multe camere, cripte subterane, coridoare şi beciuri.

ABU MINA (Situl Sfântul Mina) / Lăcaşuri Ortodoxe

La capătul de vest al Bisericii Mormântului a fost construit un baptisteriu octogonal (secolele V-VI) împrejmuit de o platformă pătrată, cu trepte mari de marmură ce conduc în centrul acestuia. Ca şi Biserica Mormântului, şi Marea

Biserică a fost reconstruită de mai multe ori, de fiecare dată după forma originală.

UNESCO - ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

După un incendiu distrugător, Patriarhul Iosif (830-849) a construit, în 849 o nouă biserică încorporată în biserica veche. Aceasta a cincea parte a Bisericii are dimensiunile de 38m/22.5m, construită peste Mormântul Sfântului.

Mormântul se află la 8 metri sub nivelul Bisericii. În Biserică se ajunge urcând 30 de trepte din marmură. La nordul bisericii se găseşte un mare complex de bazine şi băi.

ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Pe marginea de est a lui Abu Mina se observă ruinele Bisericii Răsăritene, având şi ea un plan treflat. Platforma – zona centrală – a avut probabil un acoperiş din lemn. Pe fiecare din cele patru laturi este o absidă dublă, cea din interior fiind susţinută de un rând de coloane. Pe partea de vest este un Atrium. În afara bisericii, în unghiurile dintre abside, sunt anexe care, în mod curios, sunt construite pe diferite planuri astfel deranjând simetria strictă a întregului. La colţul de nord-est se află un Baptisteriu, care conţinea de asemenea trepte de acces în bazinul cu apă. Deşi nu s-au descoperit dovezi ale vieţii monahale în partea principală a lui Abu Mina (Sfântul Mina), în jurul Bisericii Răsăritene sunt grupate totuşi o serie de chilii călugăreşti.

UNESCO - ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

În mijlocul unui mare cimitir aflat la marginea de nord a sit-ului se află Biserica Nordică (sec. VII-IX), cu un Atrium la capătul vestic. Ea este înconjurată de mai multe camere de lucru şi clădiri rezidenţiale. Adiacent, în partea dreaptă, se află un elegant baptisteriu.

UNESCO ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Toate aceste extinderi din secolele V-VI aveau menirea să servească un cât mai mare număr de pelerini. Astfel, un oraş magnific a crescut în jurul acestui cinstit altar care, după estimări actuale, a fost construit în întregime din marmură şi a inclus toate facilităţile unui important loc de pelerinaj. S-a urmărit ca pelerinii să fie aproape de Sfintele Moaşte ale Sfântului Mina pentru a putea primi binecuvântări şi vindecări. Au fost identificate mai multe secţiuni diferenţiate pe tipuri de poziţie socială. Un exemplu tipic îl constituie cuptoarele şi atelierele de lucru existente în sit, în care se prelucrau vase mici din argilă, utilizate de pelerini în număr foarte mare.

Trepte Baptisteriu UNESCO ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Pelerinajului la Abu Mina i s-a asociat, după cum deja se cunoaşte, un artefact cunoscut ca plosca sau fiola (vasul, sticluţa) Mina. Acesta era o ploscă mică din ceramică, având două mânere, care pe o parte îl are reprezentat pe Sfântul Mina, de multe ori între două cămile, alături de o inscripţie religioasă. Flacoanele au fost în mod clar utilizate de pelerini pentru a transporta acasă, uneori, picături de apă din izvoare, alteori ulei din candele altarului. Flacoanele Mina au fost descoperite ulterior în multe alte situri străine, inclusiv Heidelberg – Germania, Milano – Italia, Dalmaţia – Iugoslavia, Marsilia – Franţa, Dengela – Sudan şi în Ierusalim.

Episcopia Tomisului semnalează şi faptul că la Tomis au fost descoperite trei vase mici de lut ars (existente în Muzeu), de culoare roşiatică, de forma unor ploscuţe. Unul dintre ele are diametrul de 7,5 cm şi grosimea de 2 cm. Pe ambele sale feţe, în relief, apare imaginea Sfântul Mina reprezentat în picioare, din faţă, cu mâinile întinse orizontal. În stânga şi în dreapta capului său se află câte o cruce iar la picioare i se prosternează două cămile. Ele sunt simbol al deşertului şi al caravanelor aflate sub protecţia sfântului. Aceste ulcioare erau aduse de la mormântul Sfântului Mina din Egipt (Karm Abu Mina) şi conţineau apă tămăduitoare din izvorul existent sub biserica în care se află mormântul

sfântului. Existenţa lor la Tomis şi, după cum se va vedea mai jos, şi la Sucidava, dovedeşte legăturile existente intre provincia Scythia Minor şi centrul de pelerinaj de la mormântul Sfântului Mina din Egipt în secolele V-VI d. Hr.

Alături de cultul lui Abu Mina (Sfântului mare mucenic Mina), Sfânta Tecla, o martiră din Asia Mică, a fost cinstită de asemenea şi a devenit populară în Egipt. Ea a fost uneori reprezentată pe spatele acestor vase ale Sfântului Mina, părând să fie îndrăgită în special de pelerinele femei. Pe vase, de multe ori, poate fi citită şi inscripţia grecească "O AGIOS MENA" (Sfântul Mina).

Plosca (vasul) ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

La sit s-au descoperit şi casete din fildeş, inscripţionate, folosite probabil pentru tămâie, pe ele observându-se imagini şi scene ale martiriului marelui mucenic.

Plosca (vasul) ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Acest oraş a înflorit în timpul secolelor V-VI, dar altarul Sfântului Mina a fost distrus în mare măsură de invazia persană din Egipt, în 619 (după Hristos). Biserica de Nord conţine anumite caracteristici distinctive, cum ar fi un sanctuar tripartit în vest cu un culoar, cu o configuraţie specială a baptisteriului, legat de capelă, neregăsită în alte biserici.

Plosca (vasul) ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Aceste funcţii sunt caracteristice bisericii egiptene monofizite, o doctrină creştină larg răspândită în Egipt, însă totuşi păstrând o notă a doctrinei oficiale răspândită în lumea bizantină.

Plosca (vasul) ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Deşi complexul a fost reconstruit în majoritate după invazia arabă din Egipt, în sec. VII, aceasta a făcut obiectul unor repetate raiduri ale beduinilor băştinaşi. Fiind cea mai decorată, Biserica Mormântului a fost prima supusă distrugerii. Apoi, în 900 după Hristos, a fost devastată iar, cu toate acestea oraşul reuşind să supravieţuiască până în sec.X – XI, rămânând sub ocupaţie până în sec XII. Ulterior, avansarea deşertului a făcut ca oraşul să fie astupat de nisip.

Caseta de fildeş ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

În prezent, cei ce vor să viziteze sit-ul sunt ghidaţi de călugării din Mănăstirea modernă Sfântul Mina, aflată în apropiere. Cu toate acestea, datorită apelor din zonă, călătoria se face doar pe jos, în timpul sezonului umed, fiind uneori imposibilă.

Ameninţarea umezelii solului ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Din păcate, din cauza extinderii suprafeţelor cultivate, combinate cu intensiva irigare, acest important centru creştin nu mai este situat în deşert, devenind o "insulă istorică" în mijlocul câmpurilor de tomate. Datorită unei continue irigări, stratul de sol de suprafaţă, a devenit îmbibat cu apă determinând creşterea efectului de eroziune.

Ameninţarea umezelii solului ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Astfel, mari părţi din fostul oraş Mina sunt fie ameninţate de colaps fie deja distruse. Mormântul Sfântului Mina, element esenţial al acestui cult şi totodată loc de pelerinaj, a fost provizoriu umplut cu nisip, fiind doar o soluţie de moment, întrucât este doar o chestiune de timp ca mari părţi ale structurii să se prăbuşească în interiorul lui, la fel ca şi Biserica.

UNESCO - ABU MINA (Situl Sfântul Mina)

Speram că starea site-ului să fie restabilită, fiind un loc de interes internaţional.

Biserica Modernă Sfântul Mina, aflată în apropierea sit-ului ABU Mina

Astăzi, pelerinii veniţi în noua mănăstire Sfântul Mina primesc vase ale Sfântului Mina (dar din plastic), cu ulei sfinţit din candele, cu care se întorc acasă.

Biserica Modernă Sfântul Mina, aflată în apropierea sit-ului ABU Mina

Alte lămuriri:

Există unele contradicţii privind data naşterii şi martiriului Sfântului Mina care au dat naştere unei istorii complexe.

***

Potrivit surselor copte, sfântul s-a născut în Mareotis, şi a aderat la armata romană, când părinţii lui au murit şi, mai apoi, refuzând să ia parte la sacrificiile cerute de împărat, a dezertat şi s-a declarat el însuşi creştin. A fost ucis şi îngropat la Maryut (Mareotis) unde mormântul său s-a pierdut sub nisip. Conform acestora, un cioban a observat că un miel bolnav, traversând un anumit loc din deşert şi-a revenit imediat, aşa încât acesta a săpat şi a găsit ulterior Moaştele Sfântului Mina. O biserică a fost construită pe locul unde s-au descoperit ele, fiind aşezate sub Altar.

***

O altă versiune a istoriei Sfântului Mina povesteşte cum soldatul sfânt s-a născut în Asia de vest, într-o familie bogată, ajungând respectat pentru credinţa şi minunile sale. În 196 a suferit groaznic, fiind torturat de mâinile romanilor: tălpile picioarelor i-au fost răsucite până la frângere, ochii i-au fost scoşi şi limba ruptă din rădăcină dar, în ciuda acestor teribile mutilări, el mai era în stare să reziste şi să se adreseze spectatorilor săi. În cele din urmă chiar împăratul l-a ucis cu sabia lui. Corpul său trebuia să fie ars, dar colegii lui au reuşit să arunce sicriul în Mediterana. Acesta s-a oprit pe uscat în Egipt, acolo unde doi nomazi l-au descoperit, l-au luat pe o cămilă şi au plecat cu el în deşert. La un anumit punct cămila a refuzat să meargă mai departe şi exact acolo Moaştele Sfântului au fost îngropate.

Sfântul Mina şi Mântuitorul - icoană veche

Suprafaţa sit-ului: 182.72 ha
Locaţie: Mariut deşert, District of Burg al-Arab, Gouvernate of Al Iskandariyah (Alexandria) N30 51 0 E29 40 0

Biserica Modernă Sfântul Mina - New Cathedral of St. Mina monastery

Ornamental wood doors inside the new cathedral of St. Mina monastery

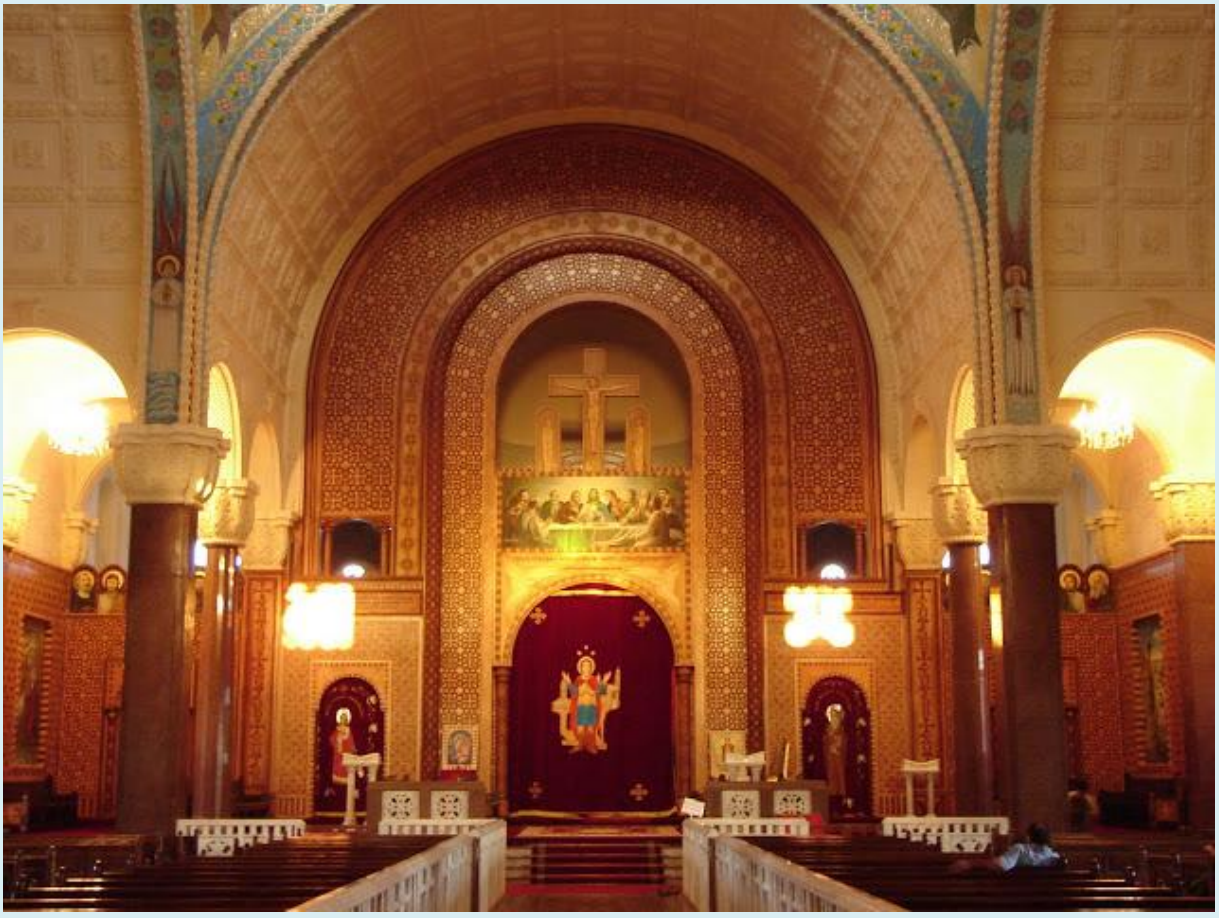

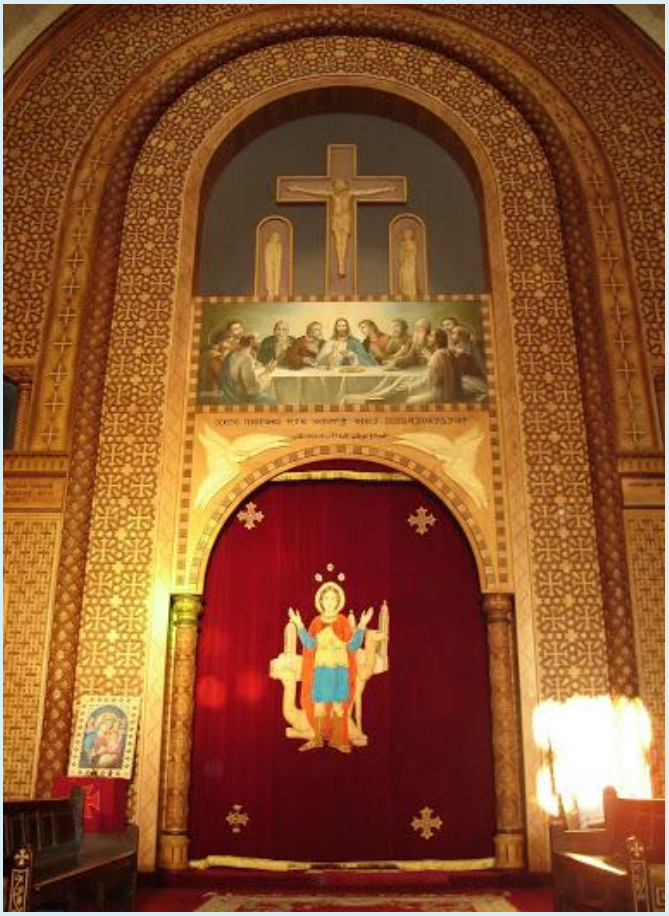

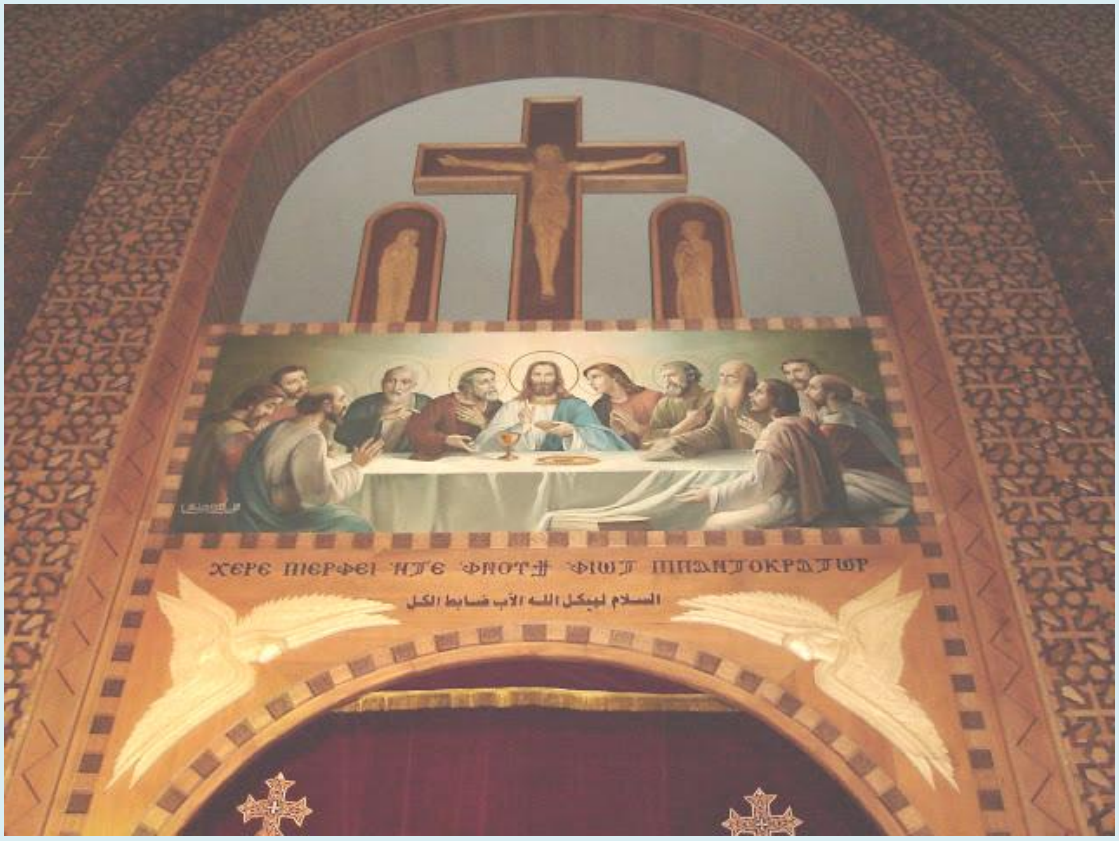
السلام لهيكل الله الآب ضابط الكل

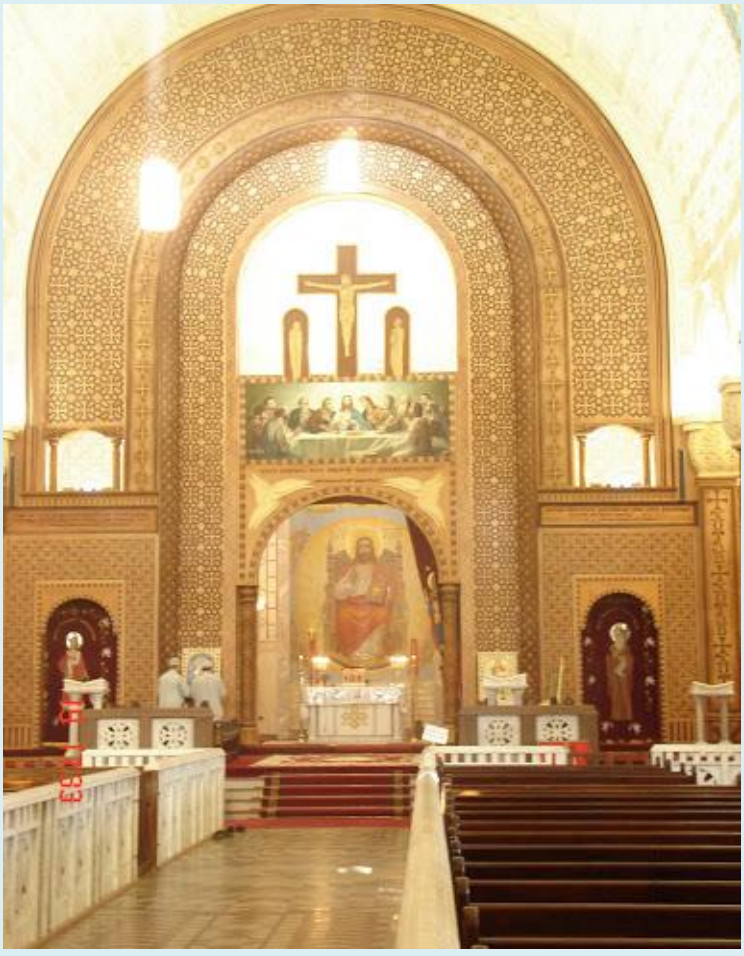

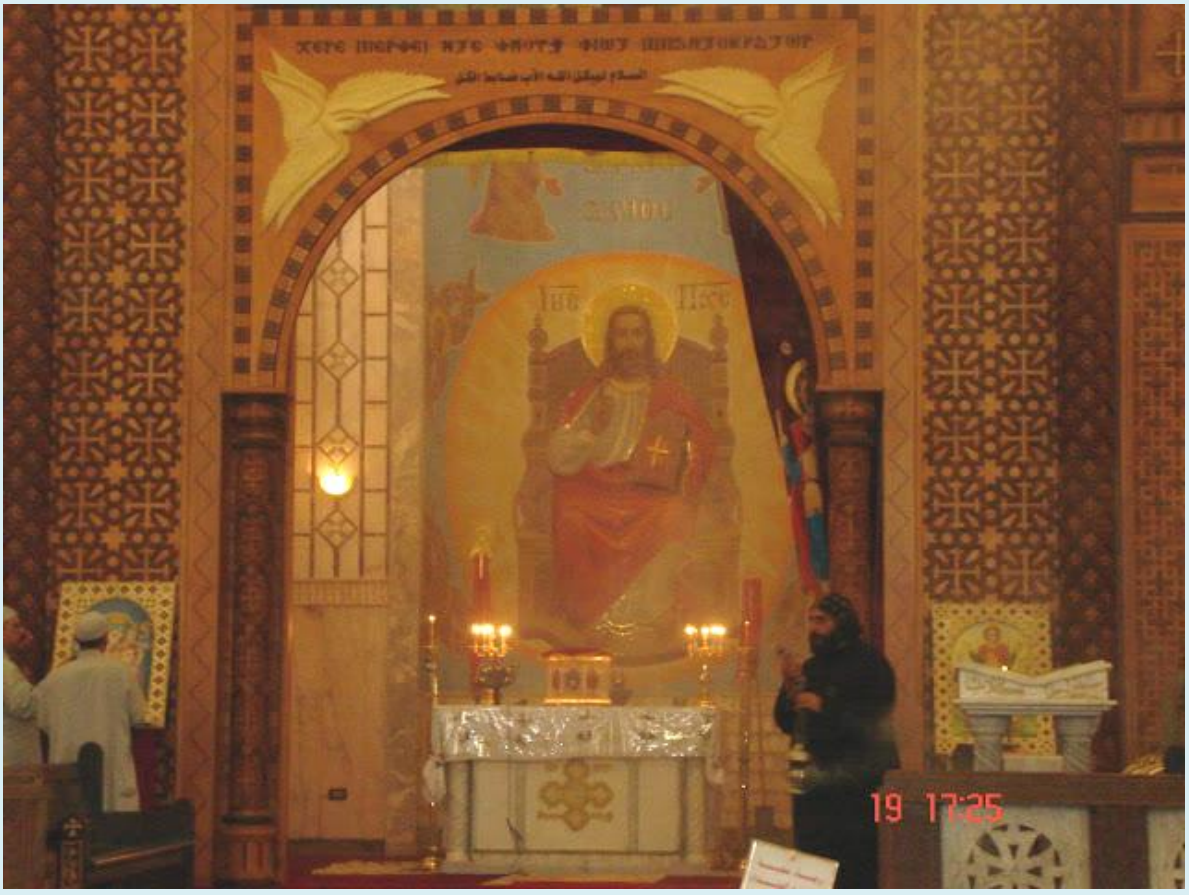

The Main Altar of the New Cathedral of St. Mina monastery

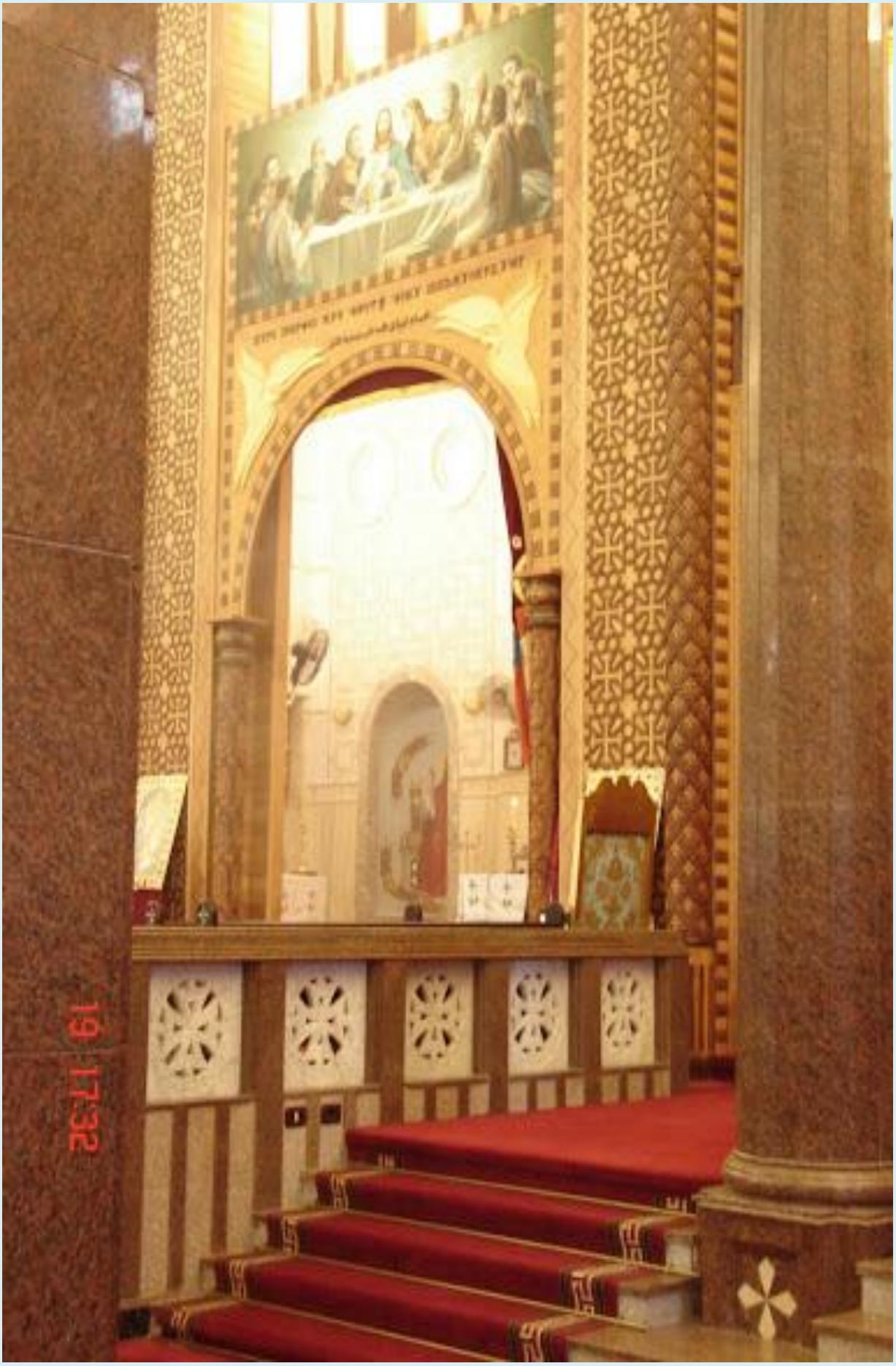

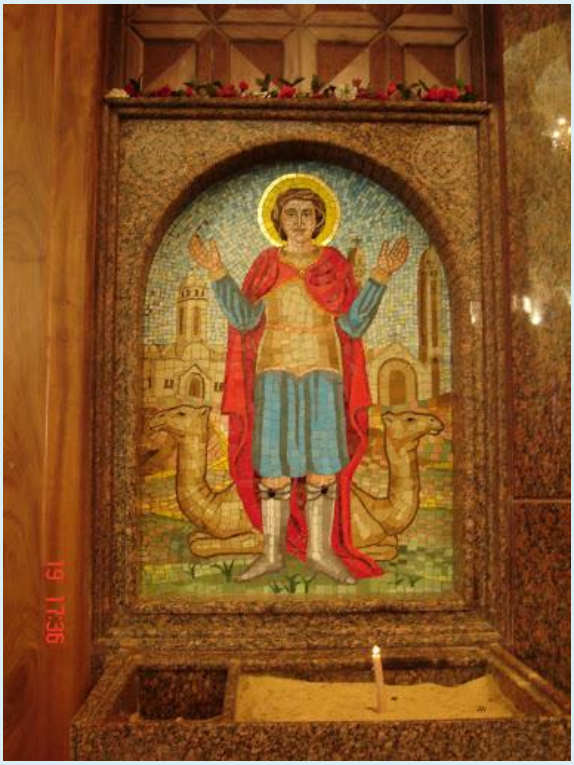

"St. Mina" Wall mosaic inside the new cathedral of St. Mina monastery

The Body of St. Mina in the Cathedral of St.Mina Monastery

"Noah's Ark" Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

"The Passage of the Red Sea" Wall mosaic inside the new cathedral of St. Mina monastery

The annunciation - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

"St. Mary" Wall mosaic inside the new cathedral of St. Mina monastery

"The escape to egypt" Wall mosaic inside the new cathedral of St. Mina monastery

"The good shepherd" Wall mosaic inside the new cathedral of St. Mina monastery

Jesus being baptized by John the Baptist - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

"Jesus Praying in the garden of Gethsemane" Wall mosaic inside the new cathedral of St. Mina monastery

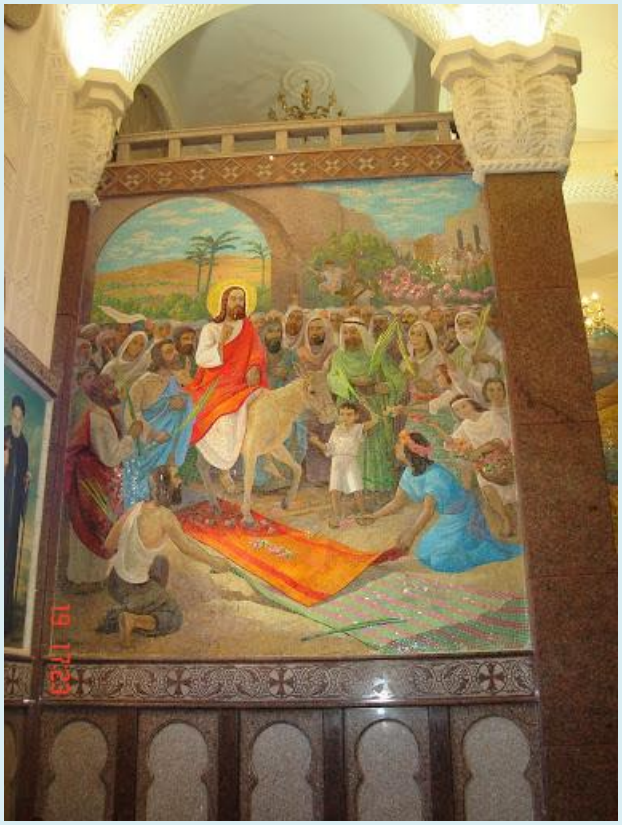

"Triumphal Entry Of Christ Into Jerusalem" Wall mosaic inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Stefano - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Peter and St. Paul the Apostles - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Mark the Apostle - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

Archangel Michael - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. George - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Pishoy the Great - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Makarios the Great - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Anthony the Great & St. Paul the first Hermit - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St Maximos & St Domadios - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

Saint Abraam Bishop of fayoum - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. SHENOUDA The Archimandrite - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Samuel the Confessor - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Sawirus the patriarch of Antioch - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Athanasius: Defender of the Faith - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

St. Rebecca the Martyr and Her Five Children - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

Virgin-Martyr St. Demiana and the forty virgins - Wall Painting inside the new cathedral of St. Mina monastery

"Pope Kerellos VI" Wall mosaic inside the new cathedral of St. Mina monastery

Part of the Iconostasis inside the new cathedral of St. Mina monastery

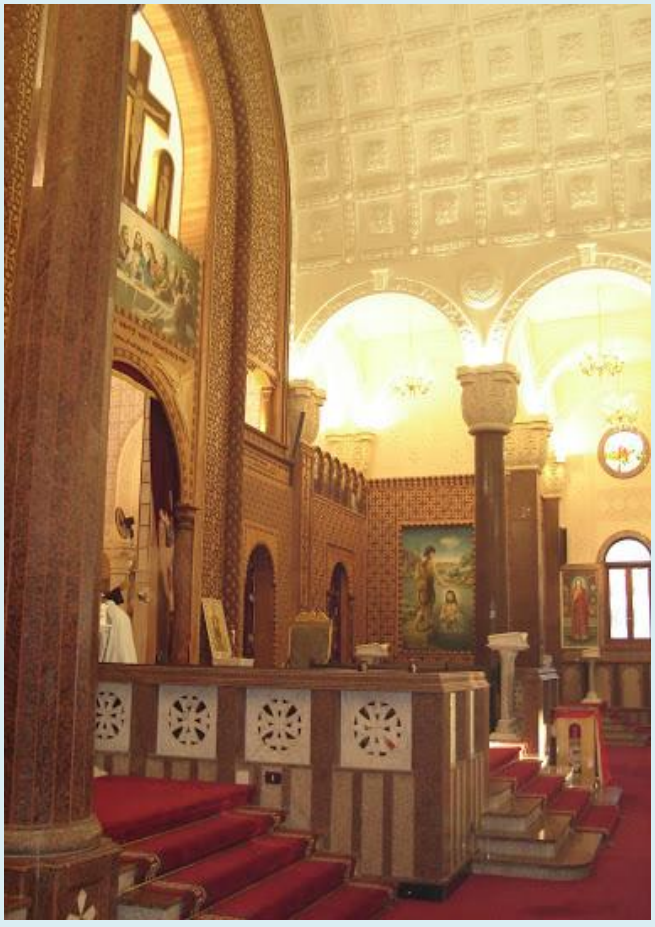

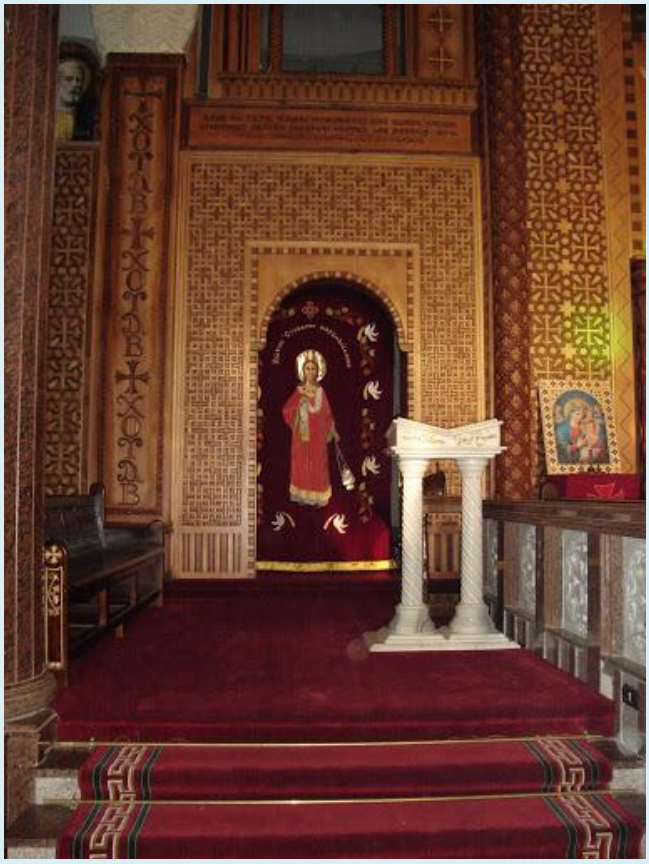

One of the Altars of the New Cathedral of St. Mina monastery

The Inner Dome Of the cathedral decorated with mosaic of The Christ on his throne surrounded by the twelve disciples

Maria Chirculescu - Jurnal de pelerin - În vizită la Sfântul Mina, Abu Mena

Maria Chirculescu - Jurnal de pelerin - În vizită la Sfântul mare mucenic Mina, Abu Mena

https://www.academia.edu/109148427/Maria_Chirculescu_Jurnal_de_pelerin_%C3%8En_vizit%C4%83_la_Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Mina_Abu_Mena

https://archive.org/details/in-vizita-la-sf.-mina-abu-mena

***

Despre Sfântul Mina mai tot românul a auzit pentru că, aşa cum scrie în acatist: *Numele tău, mai mult decât oricare altul dintre sfinţi, s-a făcut creştinilor mai dorit, Mina, pentru aflarea grabnică şi îndestulătoare a orice păgubiri suferite de dânşii. Pentru care şi astăzi pătimind cei ce stau* în *faţa icoanei Tale cu credinţă se roagă a te milostivi spre ei, mângâindu-i şi îndeplinind cererea lor, ca să-ţi aducă laudă, cântând: Aliluia!*

Egiptenii spun că nu înţeleg de ce românii se roagă Sfântului Mina doar pentru aflarea lucrurilor pierdute, pentru că în Egipt este iubit pentru multele sale de minuni, fiind într-adevăr grabnic ajutător în orice fel de probleme de viaţă şi sănătate.

Este unul dintre cei mai iubiţi şi cunoscuţi sfinţi ai ortodoxiei, începând din secolul 4 şi până azi. De altfel, oraşul de marmură al Sfântului Mina – Abu Mena – construit în deşert, la 45 km de Alexandria, pe locul în care s-au aflat sfintele sale moaşte, a fost unul dintre marile locuri de pelerinaj şi tămăduire ale lumii creştine. Dar şi musulmanii îl venerează, ca mare făcător de minuni.

Despre Sfântul Mina se ştie că s-a născut în anul 285 în Egipt, în familie creştină, părinţii săi numindu-se Eudixius şi Eufemia. Părinţii săi nu au avut multă vreme copii. În timpul unei sărbători închinate Maicii Domnului,

Eufemia s-a rugat cu lacrimi Preasfintei Născătoare de Dumnezeu să îi dăruiască un copil, iar la sfârşitul rugăciunii sale, dinspre icoană s-a auzit rostit "Amin". Câteva luni mai târziu, avea să se nască binecuvântatul copil Mina (a cărui nume înseamnă Amin!).

Tatăl său a murit pe când el avea 11 ani, iar mama sa pe când avea 14 ani; la 15 ani el s-a înrolat în armata romană, unde i s-a dat un rang înalt, datorită numelui tatălui său. A slujit în Algeria, timp de 3 ani, ca ostaş.

Aceasta se întâmpla pe vremea împăraţilor romani păgâni Diocleţian şi Maximilian, care au dat poruncă să fie chinuiţi şi ucişi toţi creştinii care nu se vor închina la idoli.

Scârbit şi mâhnit de priveliştea creştinilor obligaţi a se închina la idoli, a plecat în pustiu, timp de 5 ani ducând viaţă de anahoreţ, în post şi rugăciuni către adevăratul Dumnezeu. ***În al cincilea an de pustnicie, Mina a avut o revelaţie, în care a văzut un înger care încununa martirii cu coroniţe, iar în timp ce se gândea la viziunea sa, a auzit un glas care a spus: "Fii binecuvântat Mina, cel care ai fost chemat la viaţa pioasă încă din copilăria ta. Tu vei fi încununat cu trei cununi: una pentru puritatea/celibatul tău, a doua pentru viaţa ascetică, iar a treia pentru mucenicie".***

"Şi întărindu-se de ajuns şi aprinzându-i-se sufletul cu dumnezeiescul dor către Hristos, s-a pogorât din munte şi, stând în mijlocul închinătorilor la idoli, a propovăduit pe Hristos. Pentru aceea a fost dat la chinuri: i s-a frecat trupul cu târsini şi a fost ars de foc şi târât fără milă peste ciulini, de i-a spart trupul, în urma cărora şi-a primit sfârşitul prin sabie" (Sinaxar). A fost martirizat în anul 309, în Frigia.

Se spune că soldaţii care l-au ucis pe Mina au aruncat trupul său în foc, dar timp de 3 zile nu a ars, astfel încât corpul său a putut fi luat de către sora sa, care împreună cu nişte soldaţi l-au dus la Alexandria pentru a fi pus într-o biserică.

Atunci când persecuţia contra creştinilor a încetat, se spune că un înger i-a apărut Papei Atanasie al Alexandriei, spunându-i să ia trupul Sfântului Mina, să-l pună pe o cămilă şi să-l ducă în Deşertul de Vest. Într-un anume loc, nu departe de Alexandria, la marginea Lacului Mariut, camila nu a mai vrut să se mişte, oricât au încercat creştinii să o facă să meargă mai departe. Au înţeles astfel că este un semn de la Dumnezeu şi în acel loc au îngropat trupul Sfântului Mina.

Timp de câteva secole, nu s-a mai ştiut nimic de Mina, ostaşul mucenic, până când într-un anume loc din deşert, oile bolnave ale unui păstor au început să se vindece miraculos şi chiar păstorul însuşi s-a tămăduit. Vestea s-a dus repede, bolnavii au început să vină, fără să ştie care este de fapt cauza acestor vindecări.

Locul devenise atât de cunoscut, încât chiar fiica împăratului de la Constantinopole (Constantin cel mare sau Zeno), bolnavă de lepră, a fost trimisă acolo spre tămăduire. Stând noaptea pe malul apei, în locul în care se făceau minuni, Sfântul mare mucenic Mina i s-a arătat în vis, descoperind că acolo se află sfintele sale moaşte şi poruncind să se clădească o biserică în cinstea sa. Dimineaţa, fata era vindecată şi a spus însoţitorilor săi visul.

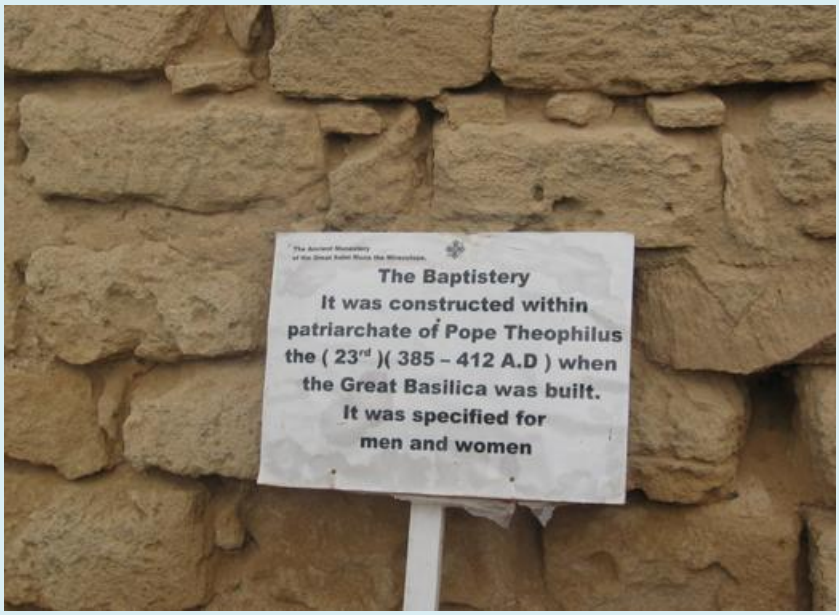

Pe acel loc, la 45 km sud-vest de Alexandria, împăratul de la Constantinopole a ordonat ridicarea nu doar a unei catedrale, ci un întreg oraş a fost construit,

cuprinzând străzi, clădiri, biserici şi baptisteriu, o clădire cu două aripi pentru bolnavi (de o parte bărbaţi, de altă parte femei şi copii), magazine.

Oraşul de marmură al Sfântului Mina a devenit unul dintre cele mai vestite locuri de pelerinaj şi tămăduire ale lumii creştine, sticluţe de ulei sau apă sfinţită pe care era gravat numele Sfântului Mina fiind descoperite în siteuri arhelologice din diverse ţări aparţinând spaţiului mediteraneean, ca de exemplu: în Heidelberg - Germania, Milano - Italia, Dalmaţia - Croaţia, Marsilia - Franţa, Dongola – Sudan şi în Ierusalim.

La mijlocul sec al VII-lea, oraşul a fost distrus de către musulmani. Primele excavări pentru punerea în valoare a siteului arheologic Abu Mena au început între anii 1905 – 1907.

În prezent, la aproximativ 1 km distanţă de oraşul Sfântului Mina, Papa Chiril VI al Alexandriei (papă între anii 1959 – 1971) a costruit una dintre cele mai impresionante şi faimoase mănăstiri ale Egiptului, în care se află spre închinare moaştele Sfântului Mina şi ale papei. Aici vieţuiesc acum 101 călugări, care slujesc Sfânta Liturghie de 3 ori pe zi (de la orele 6, de la 8 şi de la 10).

Din anul 1979 siteul arheologic Abu Mena - oraşul de marmură al Sfântului Mina - este inclus în Lista UNESCO a Siteurilor din Patrimoniul Universal, pentru ca din anul 2001 să intre pe lista UNESCO a locurilor din patrimoniul mondial aflate în pericol de distrugere.

Plecând din Cairo spre Alexandria, pe la mijlocul zilei se vizitează Wadi Natrun - locurile patericului egiptean - iar apoi se ajunge la mănăstirea Sfântului Mina, aflată cu 45 km înainte de Alexandria. Profilul impunător al mănăstirii din

pustiu se profilează pe cerul după-amiezii şi intrând, pelerinul este absolut impresionat atât de dimensiunea catedralei, de mozaicurile imense şi foarte frumoase de pe pereţi reprezentând scene din viaţa Mântuitorului, dar şi de mulţimea credincioşilor creştini, mulţi cu copii în braţe, care vin să se închine la sfintele moaşte ale Sfântului Mina, grabnic ajutător şi mare făcător de minuni.

Ne-am descălţat cu toţii la intrarea în spaţiul din dreapta catedralei, în care se află moaştele Sfântului Mina şi un superb mozaic care îl reprezintă şi am aşteptat pioşi la rând, să ne închinăm celui care ne-a fost de atâtea ori direct ajutător. Îl cunoşteam pe Sfântul Mina de acasă, din viaţa noastră de zi cu zi, ca fiind sfântul către care, dacă pui rugăciune, pe loc te ajută să găseşti lucrul pierdut sau să se rezolve o problemă de nedreptate; şi nu doar acestea.

Ne-a mirat însă reprezentarea egipteană a Sfântului Mina, ca tânăr ostaş, cu ambele braţe ridicate pentru închinare şi cu două cămile aflate de o parte şi de alta a sa. Am aflat astfel că doar doi sfinţi egipteni sunt astfel reprezentaţi - Sfântul Mina şi Sfântul Pavel - primul eremit (a cărui loc de vieţuire s-a aflat aproape de cel al Sfântului Antonie cel mare, mult mai cunoscut decât Sfântul Pavel); iar cămilele fac referinţă la episodul din viaţa Sfântului Mina în care animalele au refuzat să ducă mai departe trupul mucenicului, arătând astfel voia Domnului şi fixând definitiv locul de tămăduire şi închinare. Aici, în deşert.

Se pare că reprezentarea din icoane a Sfântului Mina ca ostaş în vârstă, călare pe cal, nu are suport biografic.

Noi românii am ajuns la Mănăstirea Sfântului Mina chiar în 11 noiembrie 2008, dar am constatat că Biserica Coptă îl pomeneşte în data de 24 noiembrie.

“O, prea fericite mucenice Mina, ascultă rugăciunea noastră ce-ţi aducem din toată inima, ca să ne izbăveşti pre noi de boale şi de primejdii, spre a cinsti pomenirea ta şi a mărturisi minunile, pe care cu puterea darului Sfântului Duh le faci nouă celor ce cu credinţă cântăm: Aliluia!”

دير الشهيد العظيم مارمينا الأثرى
The Ancient Monastery Of Saint Mena
Abu Mena City
مدينة أبومينا
The Marmor City
المدينة الرخامية

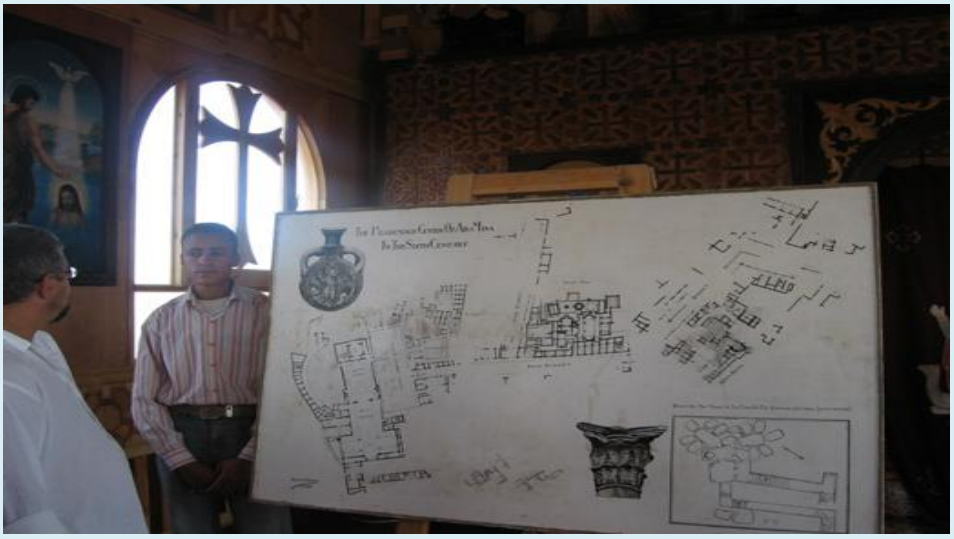

Church of Virgin St. Mary Which
Pope Theophilus the (23th)
(385 - 412 A.D), built , known
as The Great Basilica
During the reign of the emperor
Arcadius

Acasă la Sfântul mare mucenic Mina în Egipt (galerie foto)

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΠΑΝΤΩΝ ΚΥΡΙΟΣ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

(Foto) Odoarele Mănăstirii Mega Spileo

Pelerinii ce vin să se închine la Mănăstirea Mega Spileo, se bucură de o mulţime de sfinte moaşte. Mulţimea moaştelor sunt păstrate, cu mare evlavie, într-o sacristie încăpătoare şi frumos împodobită.

Moaşte:

⇒ Sfântul mare mucenic Mina,
⇒ Sfântul sfințit mucenic Haralambie,
⇒ Sfântul Mucenic Nicolae din Corint,
⇒ Sfântul apostol întâiul mucenic şi arhidiacon Ștefan,
⇒ Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință,
⇒ Sfântul mare mucenic Teodor Tiron,
⇒ Sfântul mare mucenic Procopie,
⇒ Sfântul mucenic Trifon,
⇒ Sfântul apostol Timotei,
⇒ Sfântul ierarh Vlasie, episcopul Sevastiei,
⇒ Sfântul mare mucenic Artemie,
⇒ Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon,
⇒ Sfântul ierarh Miron, episcopul Cretei,
⇒ Sfântul sfinţit mucenic Ierotei, episcopul Atenei,
⇒ Sfântul ierarh Grigorie, episcopul Nissei,
⇒ Sfânta cuvioasă muceniță Paraschevi din Roma,
⇒ Sfântul ierarh Cosma, episcopul Maiumei,
⇒ Sfânta mare muceniță Varvara,
⇒ Sfântul sfințit mucenic Foca, episcopul de Sinope,
⇒ Sfântul ierarh Eustatie, arhiepiscopul Antiohiei,
⇒ Sfântul mucenic Platon,
⇒ Sfântul mucenic Agatanghel,
⇒ Sfântul ierarh Chiril, arhiepiscopul Alexandriei,
⇒ Sfântul ierarh Ioan cel milostiv, patriarhul Alexandriei,
⇒ Sfântul cuvios Efrem Sirul,
⇒ Sfântul cuvios Macarie Egipteanul,
⇒ Sfântul mucenic Teoctist,
⇒ Sfântul apostol Andrei, cel întâi chemat, ocrotitorul României,
⇒ S fântul ierarh Vasile mărturisitorul, episcopul Pariei,
⇒ Sfântul nucenic Leontie,
⇒ Sfântul mucenic Agatonic,
⇒ Sfântul sfințit mucenic Policarp, episcopul Smirnei,
⇒ Sfântul cuvios Pahomie,
⇒ Sfântul mucenic Iachint,

⇒ Sfântul mucenic Elefterie Persul,
⇒ Sfântul mare mucenic Iacob Persul,
⇒ Sfântul sfințit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei,
⇒ Sfântul cuvios Gheorghe Hozevitul,
⇒ Sfântul proroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului,
⇒ Sfântul ierarh Donat, episcopul Evriei,
⇒ Sfântul cuvios Gheorghe de la Maleon,
⇒ Sfântul mare mucenic Mercurie,
⇒ Sfântul ierarh Partenie, episcopul Lampsacului,
⇒ Sfântul Antim din Chios,
⇒ Sfânta mare muceniță Marina,
⇒ Sfinții mucenici Rafael, Irina și Nicolae din Insula Lesvos,
⇒ Sfântul Macarie Notara, episcopul Corintului,
⇒ Sfântul ierarh Nectarie taumaturgul de la Eghina,
⇒ Sfântul mare mucenic Teodor Stratilat
⇒ Sfinții mucenici doctori fără de arginți Chir și Ioan,
⇒ Sfânta cuvioasă Eufrosina de la Mega Spileo,
⇒ Sfântul cuvios Simeon de la Mega Spileo,
⇒ Sfântul cuvios Teodor de la Mega Spileo

Relicvariul Mănăstirii Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Mina, Haralambie, Nicolae cel nou şi o părticică din capul Sfântului arhidiacon Ştefan (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Mina, Haralambie, Nicolae cel nou şi o părticică din capul Sfântului arhidiacon Ştefan (Foto: Oana Nechifor)

Capul şi mâna dreaptă a Sfintei Eufrosina de la Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Gheorghe, Teodor Tiron, Haralambie, Procopie, Trifon şi Timotei (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Vlasie, Procopie, Teodor Tiron, Gheorghe, Artemie, Haralambie, Pantelimon, Trifon şi Serafim (Foto: Oana Nechifor)

Cinstitele capete ale Sfinţilor Simeon şi Teodor, ctitorii Mănăstirii Mega Spileo (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Miron, Ierotei al Atenei şi Grigorie al Nyssei (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Parachevi, Cosma, Varvara, Trifon, Pantelimon, Foca, Haralambie şi Evstatie (Foto: Oana Nechifor)

Mâna stângă a Sfântului Haralambie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfântului Trifon, Platon, Procopie, Pantelimon şi Agatanghel (Foto: Oana Nechifor)

Cinstitul cap al Sfintei Varvara (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor ierarhi Chiril, Ioan cel milostiv şi Atanasie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfântului Efrem Sirul, Macarie Egipteanul şi Teoctist mucenicul (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Andrei, Vasile de Neofanus, cuvios Leontie din Ahaia, Agatonic, Olimpias din Mitilini, cuvios Pahomie şi apostol Artema, părticele din moaştele Sfinţilor 70 de mucenici din Hios (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Policarp, Iachint, Elefterie, Ignatie Teoforul şi Iacov Persul (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Paraschevi, Gheorghe Hozevitul, Ioan Botezătorul, Donat de Paramithias, cionstitul cap al Sfântului Gheoghe al Ciprului, Trifon şi Mercurie (Foto: Oana Nechifor

Moaştele Sfinţilor Miron, Partenie şi Evstatie (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor Antim, Marina, Pantelimon, Rafail, Macarie Notara al Corintului şi Nectarie al Pentapolei (Foto: Oana Nechifor)

Palmele Sfinţilor Teodor Tiron şi Teodor Stratilat (Foto: Oana Nechifor)

Moaştele Sfinţilor doctori fără de arginţi Kir şi Ioan (Foto: Oana Nechifor)

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

24

Viața, Acatistul și Paraclisele Sfântului Mare Mucenic MINA

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Cel ce ești împreună-vorbitor cu cei fără de trup și cu purtătorii de nevoință împreună-locuitor, adunându-ne cu credință, te lăudăm pe tine, Sfinte Mina, cerând pace lumii și sufletelor noastre mare milă.”

Troparul Sfântului
Mare Mucenic Mina

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-484-2

Icoane

ΜΗΝΑΣ
Ο ΑΙΓΥΠΤΙΟ

ΜΗ
ΝΑ'Ϛ

ΜΗΝΑΣ
Ο ΑΙΓΥΠΤΙΟ

ΜΗΝΑ

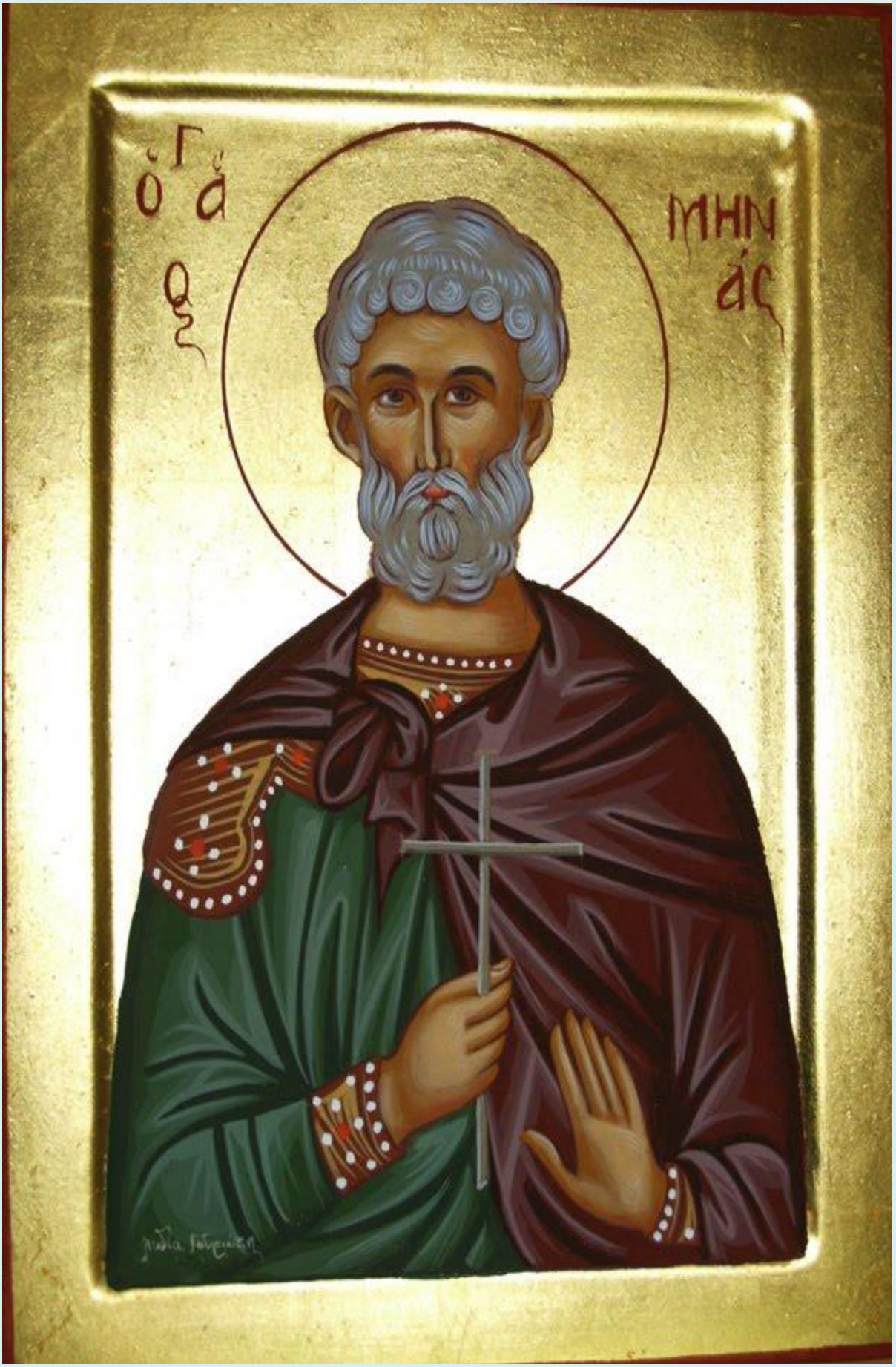

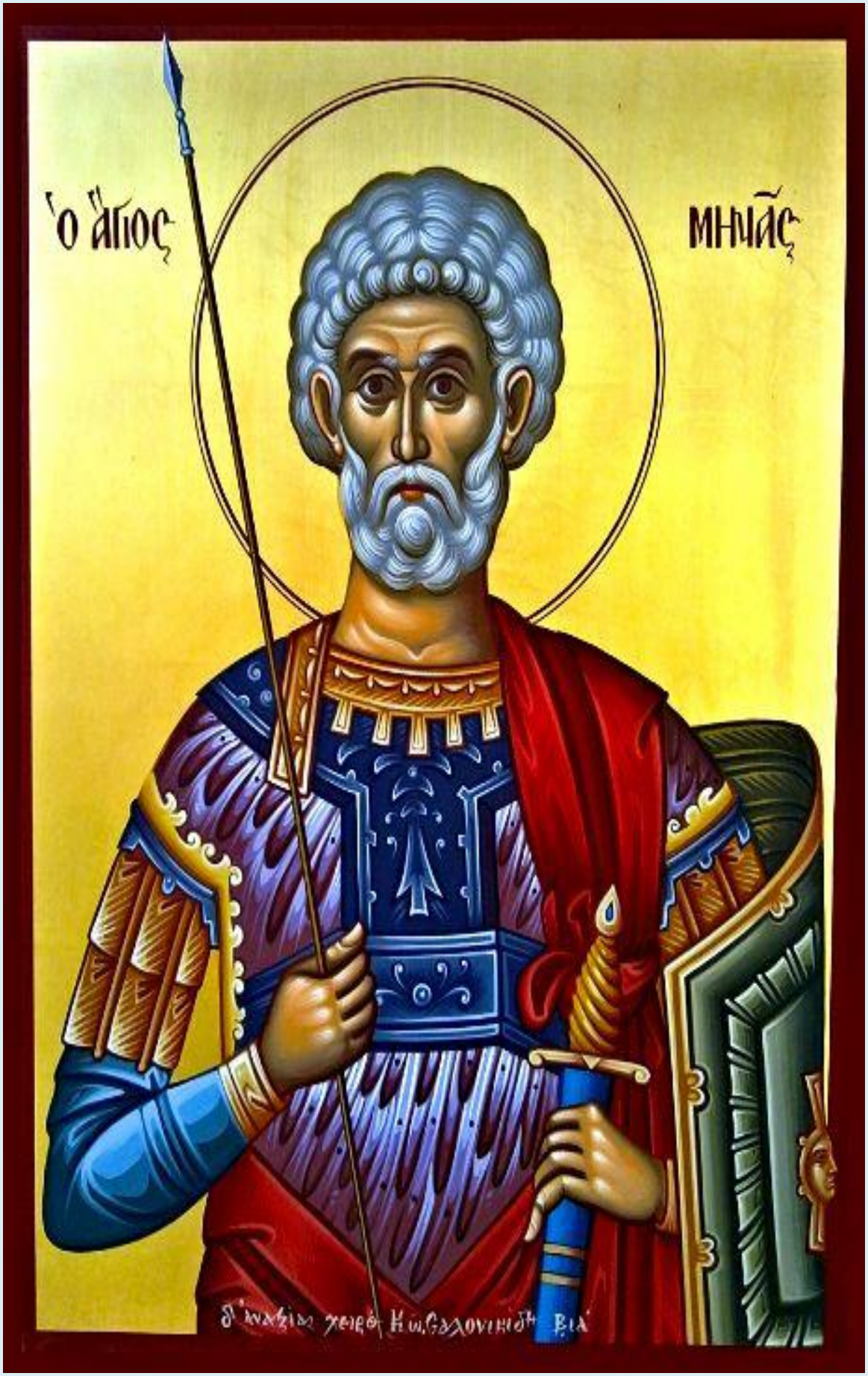
Ὁ Ἅγιος
ΜΗΝΑΣ

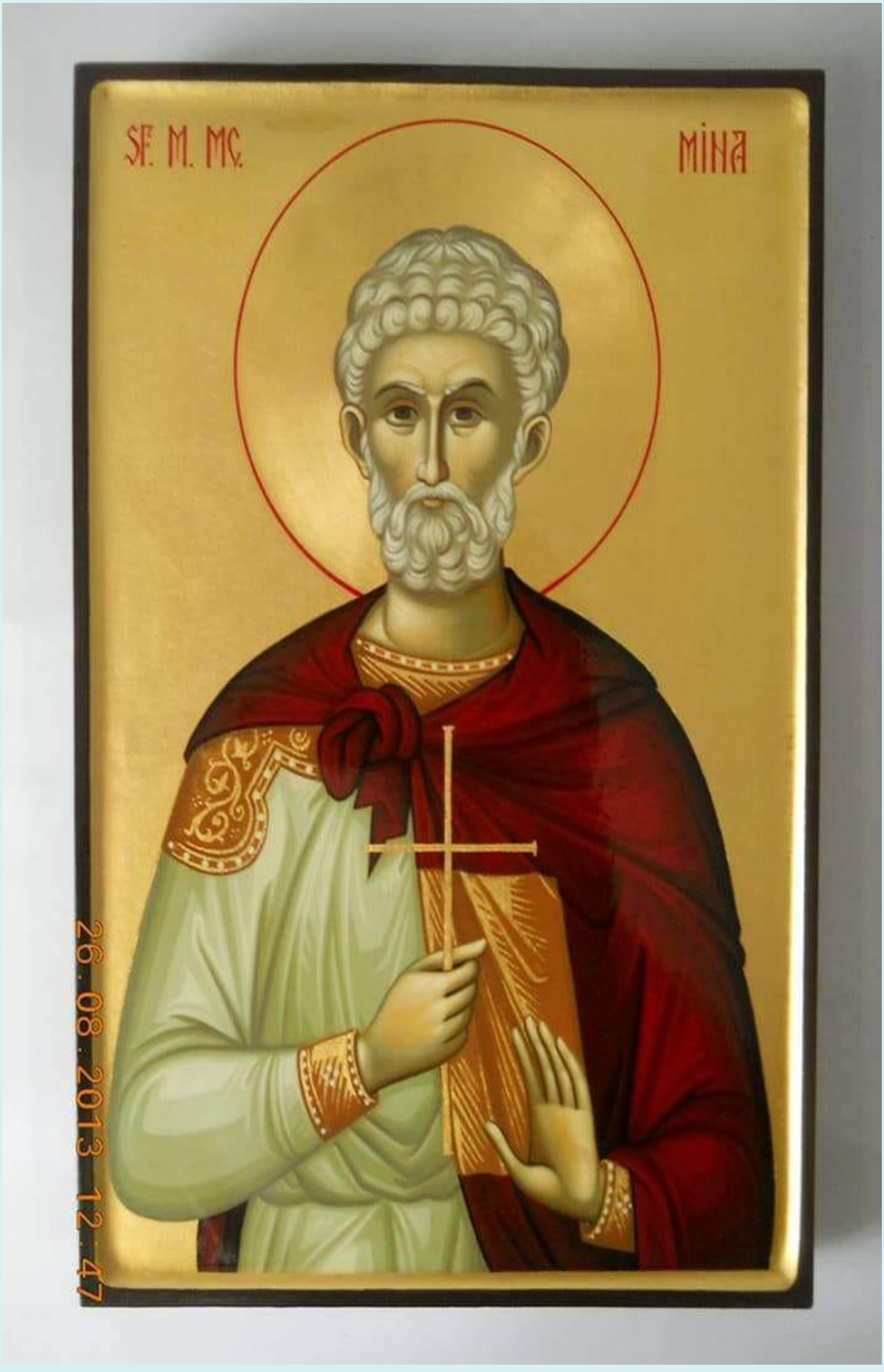
SF. M. MC.
MINA
26. 08. 2013 12:47

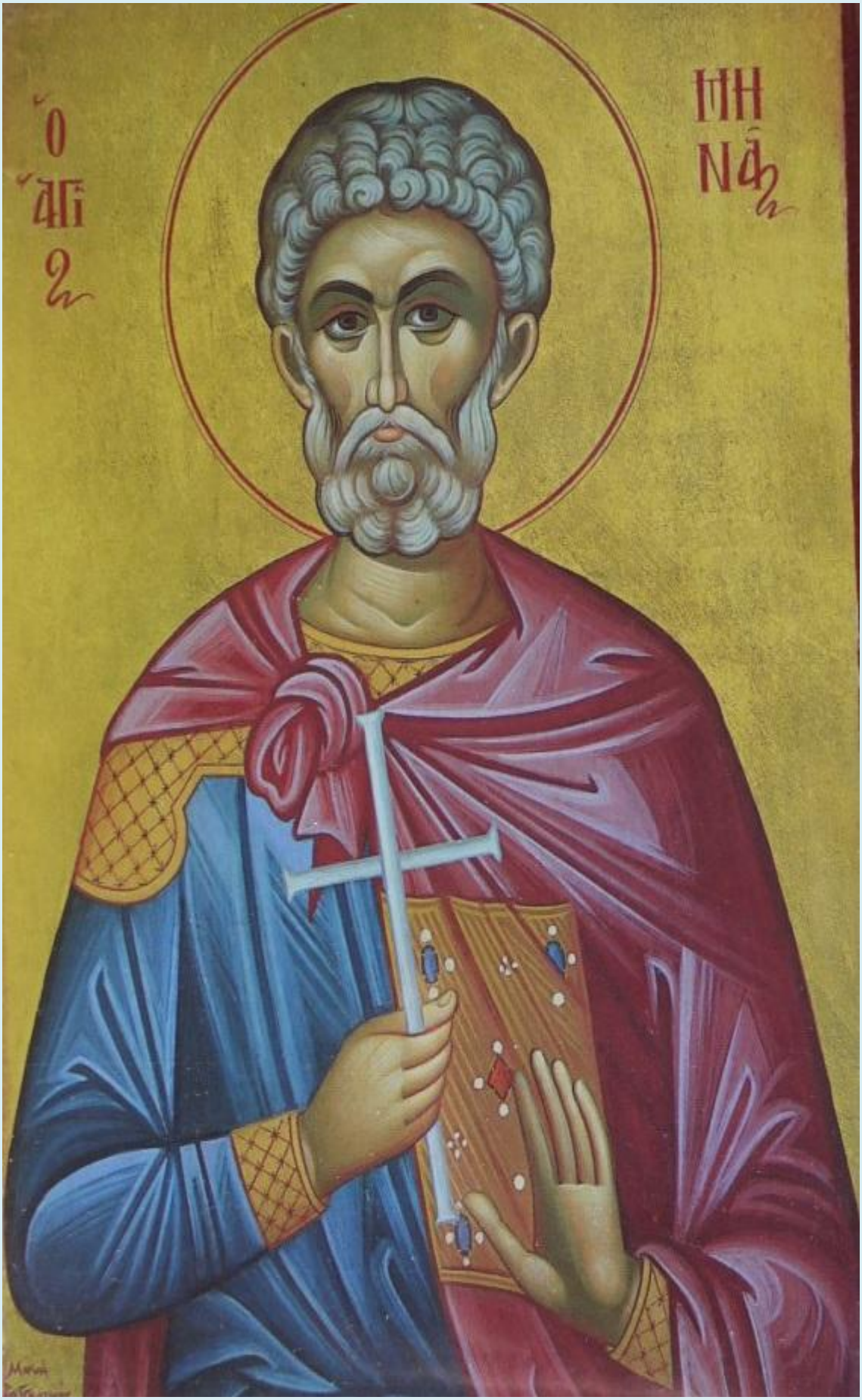
Ὁ ἅγι
ΜΗ
Ν

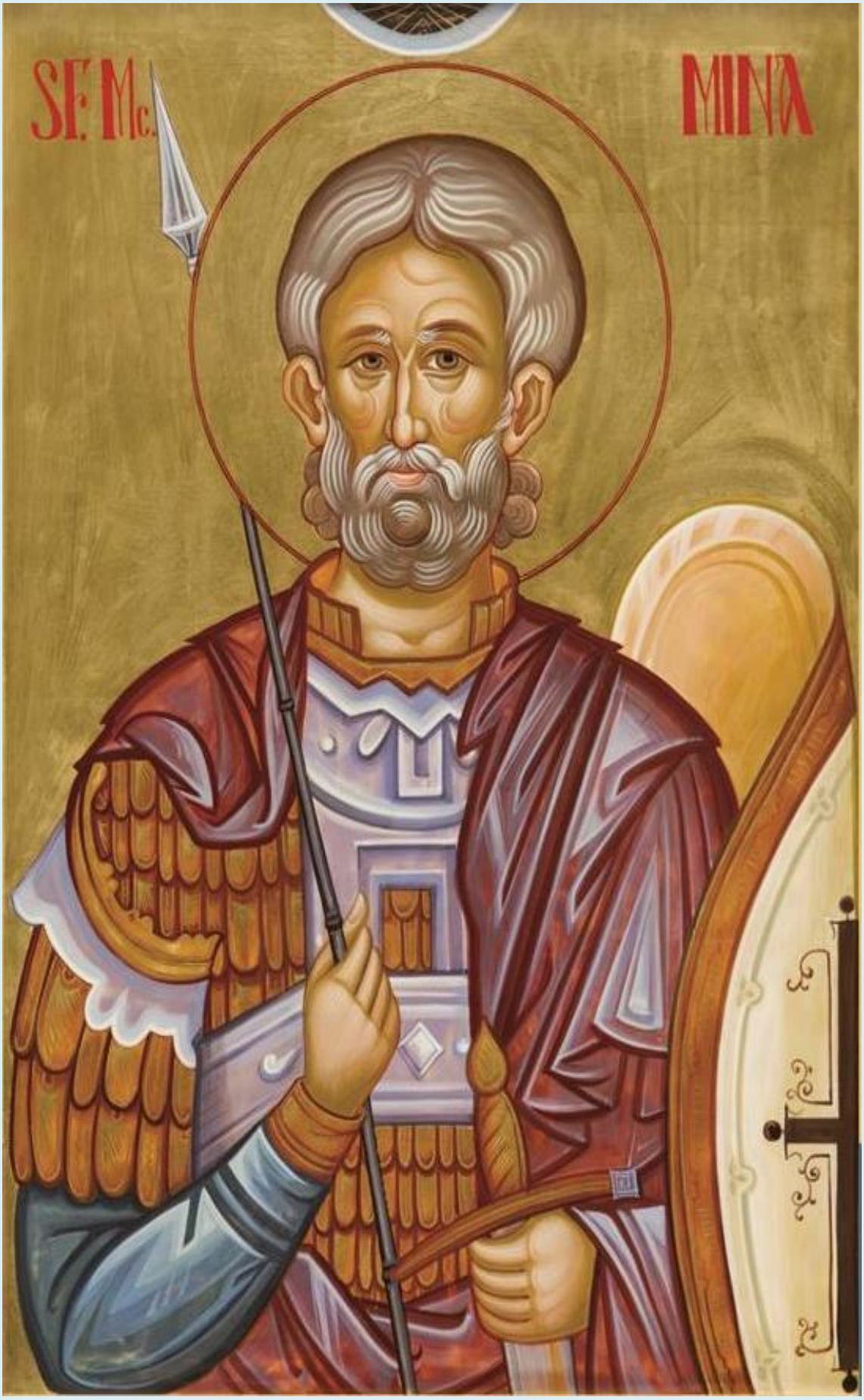
SF. Mc.
MINA

SF. M. MC.
MINA

Ὁ ΓΑ
ΜΗΝΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΜΗΝΑΣ

ΟΑ
ΜΗΝ
ΟΑΙΓΥΠΤΙ
ΟΣ
ΚΟΡ.

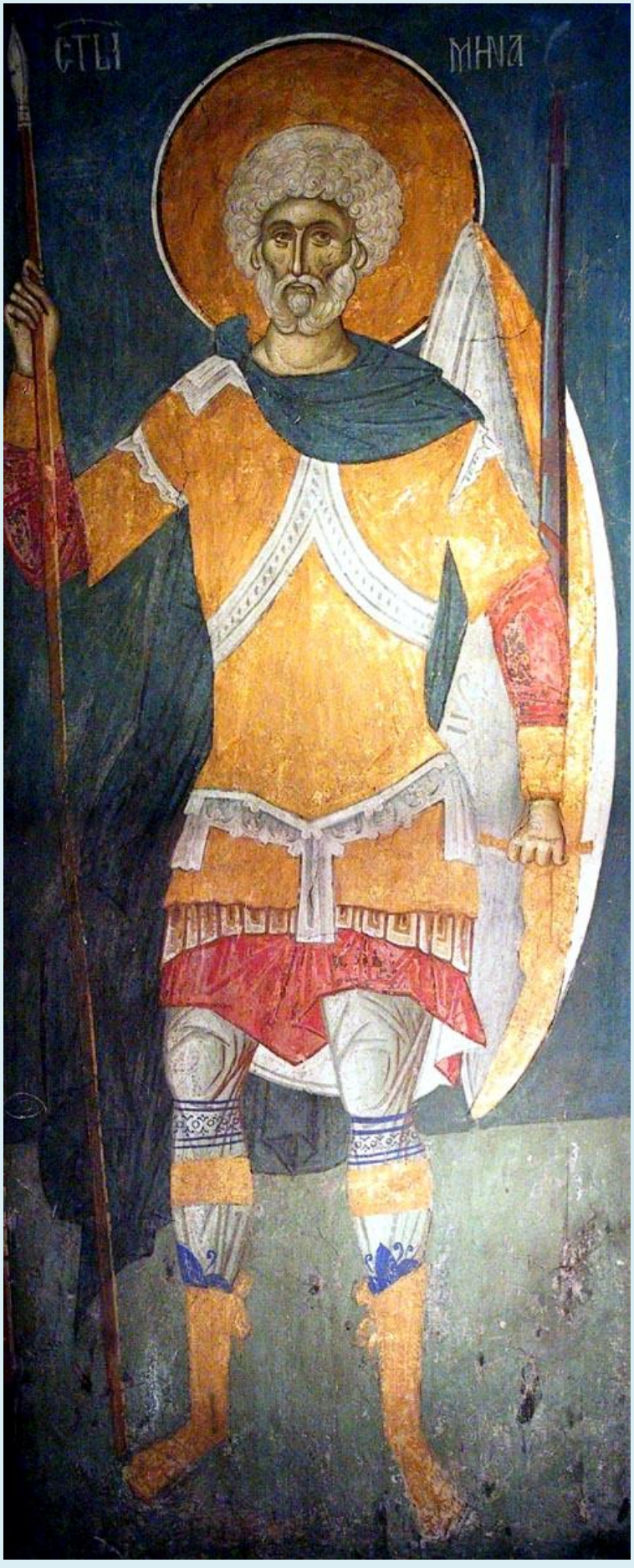
СТЫЙ
МИНА

ΜΝΑΣ

SFÂNTUL
MINA

СВЕТИ
МИНА

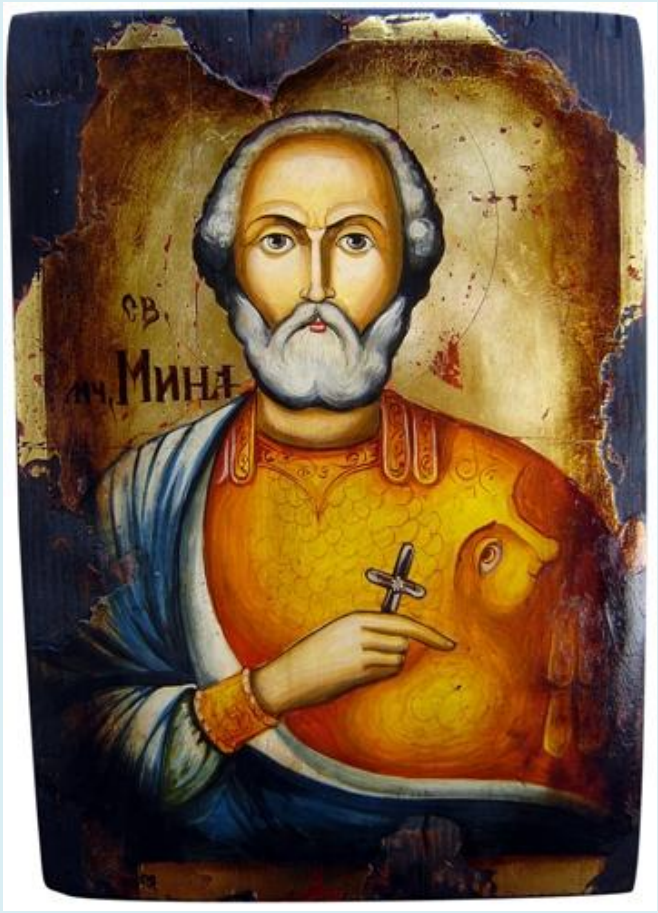
СВ.
МЧ. МИНА

Icoana de la Schitul Ortodox Sfântul mucenic Mina - Sat Mastacăn, Com. Borleşti Neamţ, România

Icoana de la Schitul Ortodox Sfântul mucenic Mina - Sat Mastacăn, Com. Borleşti Neamţ, România

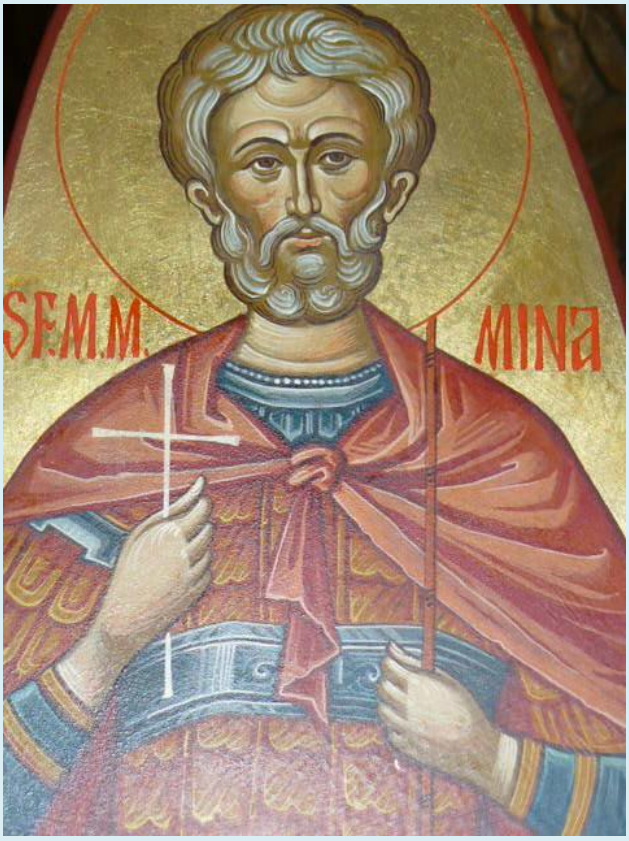

Icoană din Biserica Sfântului mare mucenic Mina - Braşov

Icoană din Biserica Sfântului mare mucenic Mina - Braşov

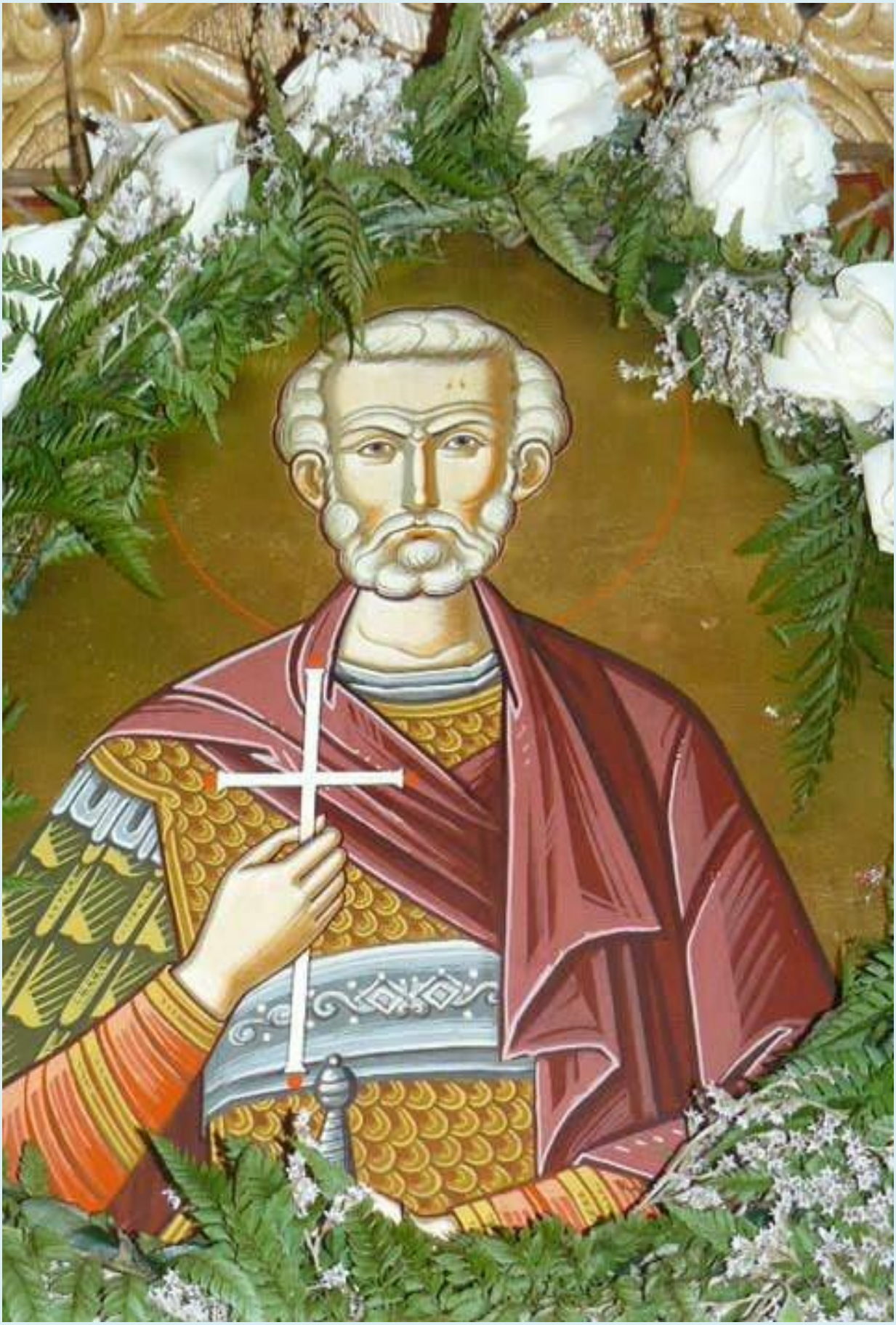

Icoană din Biserica Sfântului mare mucenic Mina – Braşov

Icoană din Biserica Sfântului mare mucenic Mina – Braşov

ΟΑΓΙΟΣ
ΜΗΝΑΣ
ΧΕΙΡ

Sfântul mare mucenic Mina, Sfinţii mucenici Victor, Vichentie şi Ştefanida; Sfântul cuvios Teodor Studitul

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΙΚΤΩΡ
Η ΑΓΙΑ ΣΤΕΦΑΝΙΔΑ
Ο ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ
Ο ΑΓ. ΘΕΟΔ. Ο ΣΤΟΥΔΙΤΗΣ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΗΝΑΣ ΒΙΚΤΩΡ ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΣΤΟΥΔ. ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΙΑ
11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

11 noiembrie

11 noiembrie

Icoană din Biserica Sfântului mare mucenic Mina - Braşov

Icoană din Biserica Sfântului mare mucenic Mina – Braşov

Sfântul
Mina
Ocrotitorul
păgubiților

Ο Α
ΜΗΝΑΣ

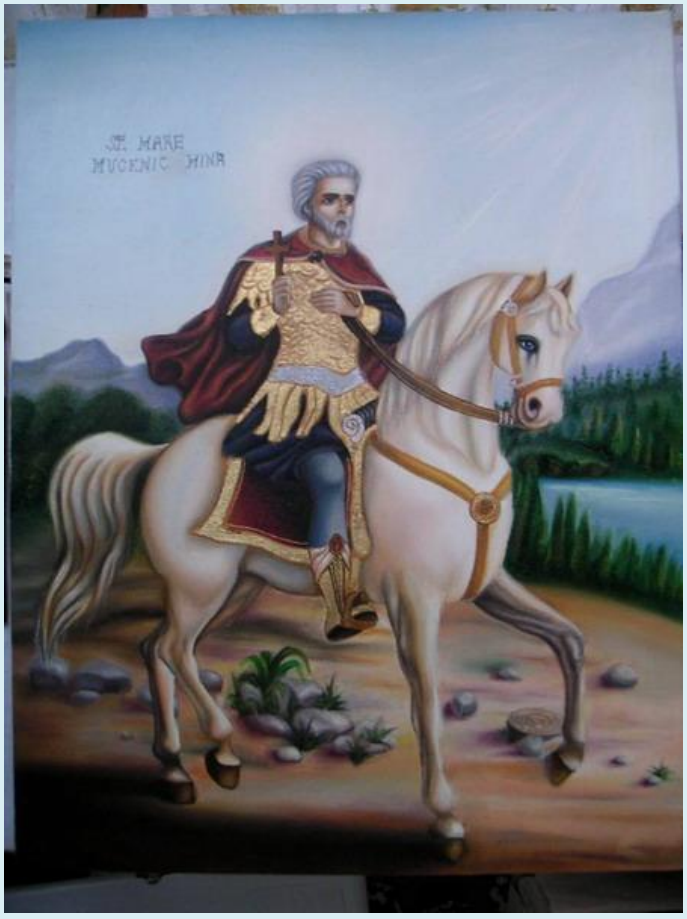
MYCENIC

СТЫЙ М.
МИНА́

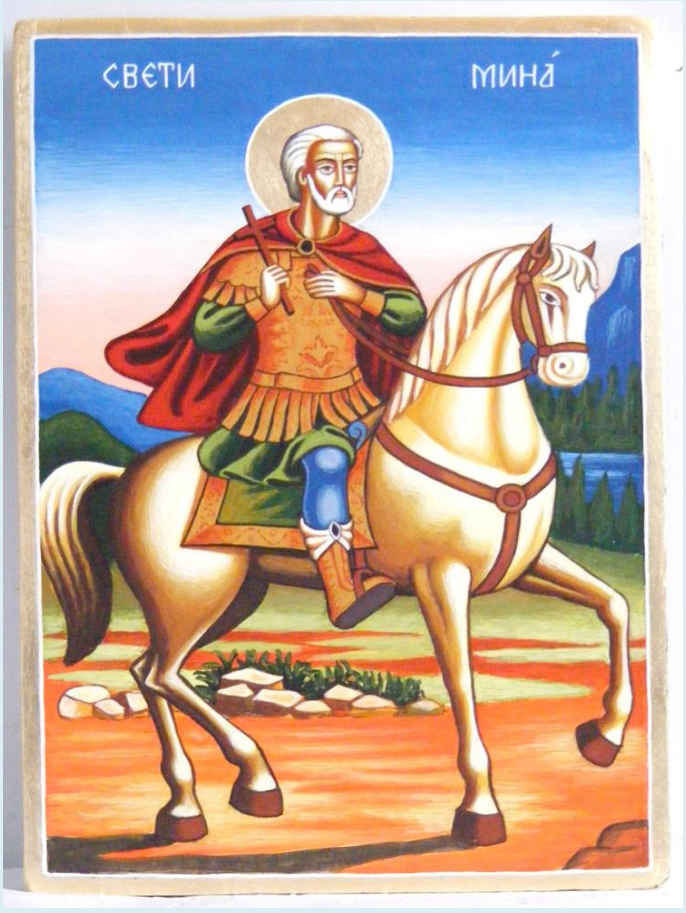
СВЄТИ
МИНА́

ΑΓΙΟΣ
ΜΗΝΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ
ὁ θαυματουργός
Δημήτριος Π. Δούγης (εκ Καστοριάς)
1929

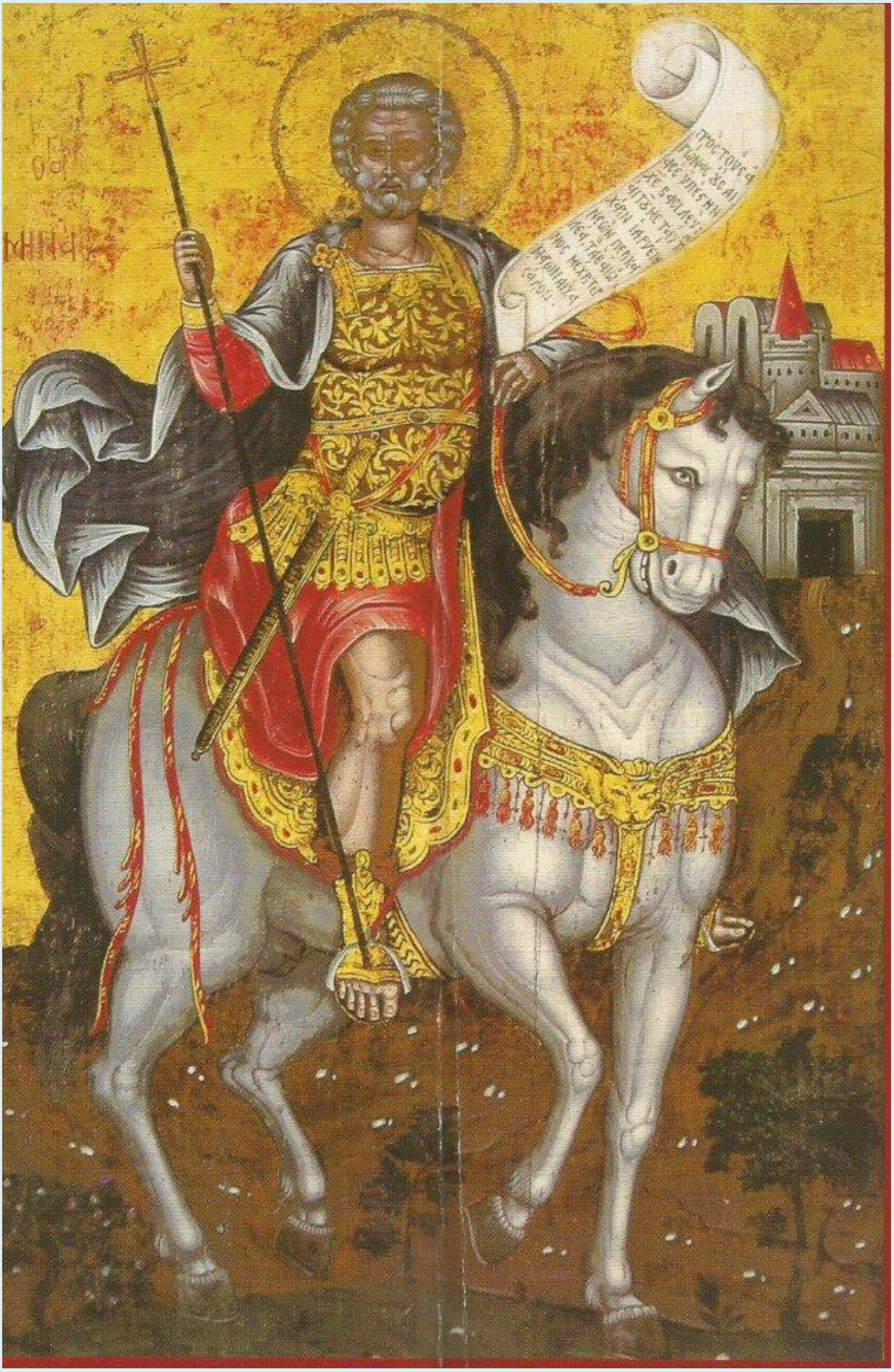

Ο ΑΓΙΟΣ
ΜΗΝΑΣ
1921

Ὁ ἅγιος
ΜΗΝΑΣ
Ὁ ΜΕΓΑΛΟΜΆΡΤΥΣ

Ὁ ἅγιος
ΜΗΝΑΣ
ὁ
μεγαλομάρτυς
ΓΕΩΡΓΙΑ ΛΕΠΠΑ

СВ. ВЕЛИКОМУЧ. МИНА

СВ. ВЕЛИКОМУЧ. ГЕОРГИЙ

СВ. ВЕЛИКОМУЧ. ГЕОРГИЙ

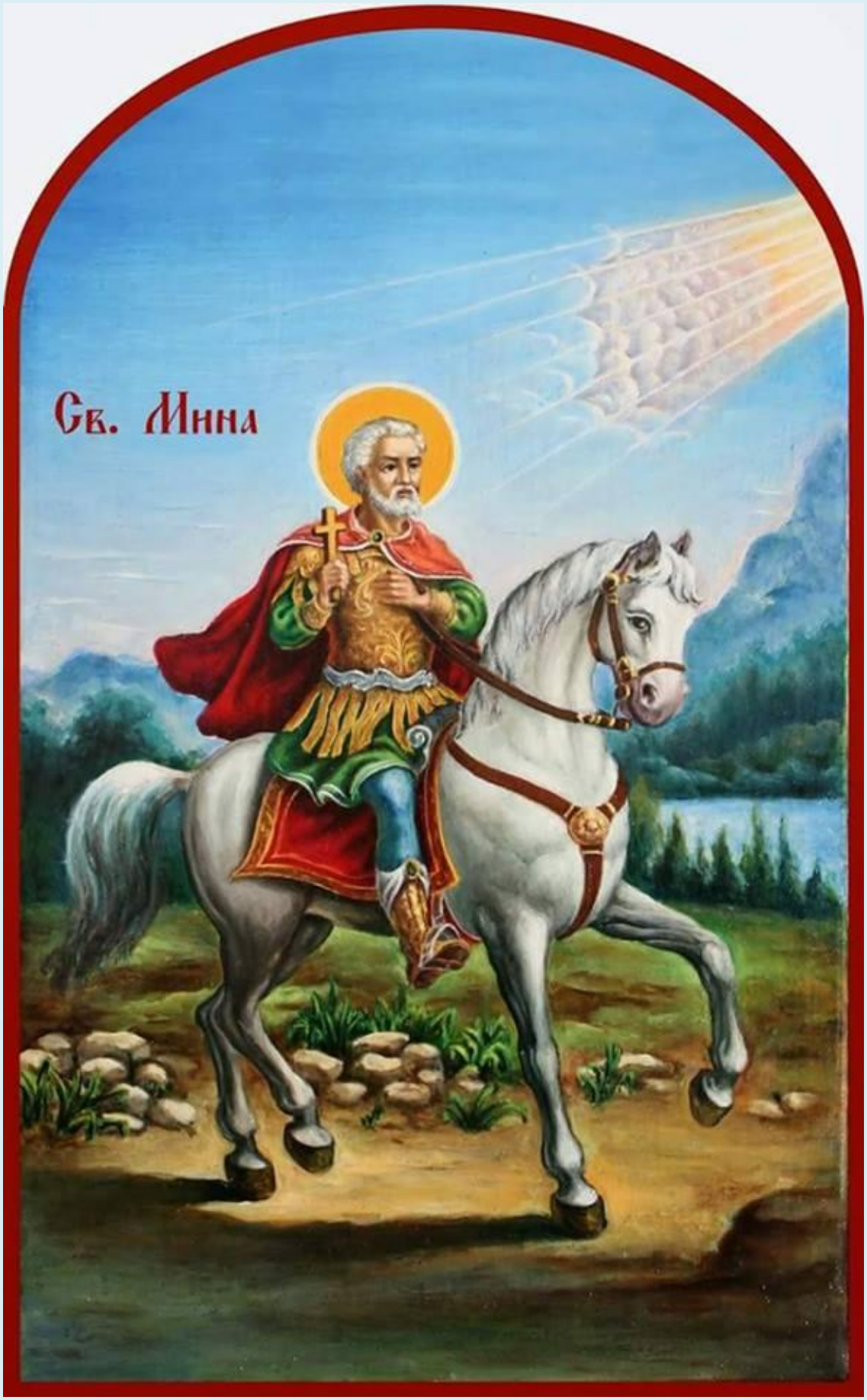
Св. Мина

ΜΗΝΑΣ

SF. M. MC.
MINA

SF. MC.
MINA

† Sfântul Mare Mucenic Mina

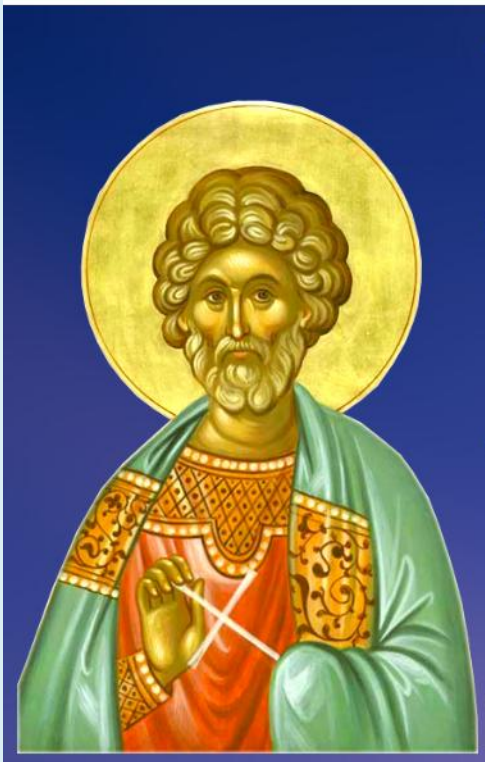

- De origine egipteană, Sfântul Mina s-a născut aproape de Memphis, pe timpul împărăției lui Dioclețian și Maximian.
- Rămas orfan, a ajuns în armata romană, dar s-a retras în deșert, pentru a se nevoi, după ce a fost dat primul ordin de persecuție a creștinilor.
- Binecuvântat cu puterea de a face minuni, l-a întâlnit pe Sfântul Macarie Egipteanul care i-a spus să se întoarcă printre oameni, ca să sfârșească pe câmpul de luptă, precum un ostaș.
- Întors acasă și mărturisind, fără ezitare, credința lui în Dumnezeu, Sfântul Mina a fost ucis, fiindu-i tăiate mâinile, picioarele și apoi capul.

©doxologia.ro

O, preasfinte și întru tot lăudate, Mare Mucenice Mina, și de minuni făcătorule; primește această rugăciune de la mine, nevrednicul robul tău, căci către tine ca la un adevărat izvor de tămăduiri și grabnic folositor și ajutător preaminunat scap eu, ticălosul, și către sfânt chipul icoanei tale cu lacrimi fierbinți mă rog ție; vezi, sfinte, paguba mea, vezi sărăcia și ticăloșia mea; vezi bubele și rănile trupului și ale sufletului meu.

ZIARUL LUMINA

Din Acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina

11 noiembrie

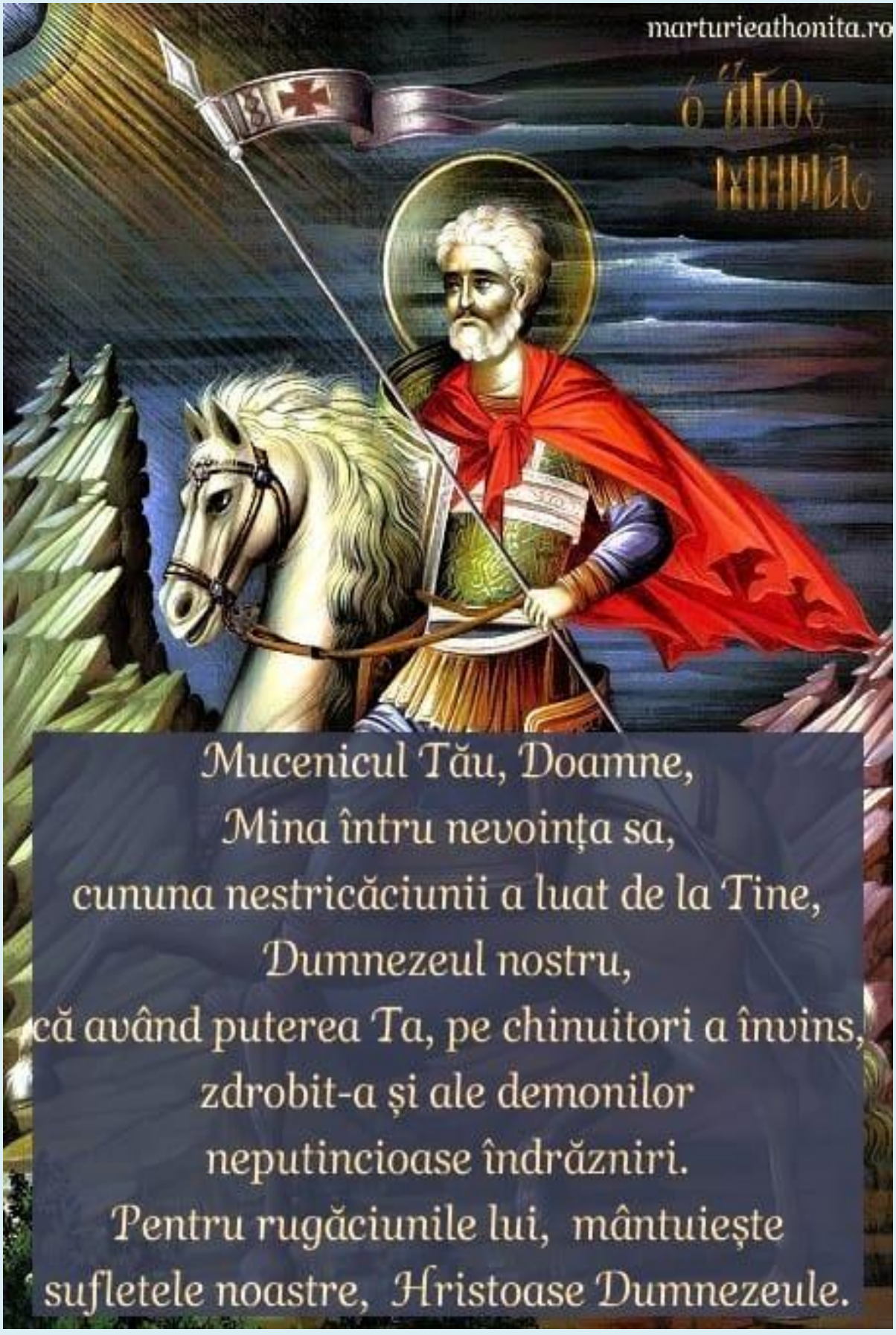
marturieathonita.ro
Mucenicul Tău, Doamne,
Mina întru nevoința sa,
cununa nestricăciunii a luat de la Tine,
Dumnezeul nostru,
că având puterea Ta, pe chinuitori a învins,
zdrobit-a și ale demonilor
neputincioase îndrăzniri.
Pentru rugăciunile lui, mântuiește
sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfântului Mare Mucenic Mina

11 Noiembrie - Glasul 4

Ca pe cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trup şi cu purtătorii de nevoinţă împreună petrecător, adunându-ne cu credinţă, te lăudăm pe tine, Sfinte Mare Mucenice Mina, cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Troparul Sfântului Mare Mucenic Mina, al Sfinţilor Mucenici Victor şi Vichentie şi al Sfintei Muceniţe Ştefanida

11 Noiembrie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sfântul Victor

"Eu sunt robul lui Iisus Hristos, care împărăţeşte în cer şi pe pământ, al lui Hristos am fost, sunt şi voi fi!"